„O nouă serie perfectă
pentru iubitorii genului!"
Kirkus Reviews

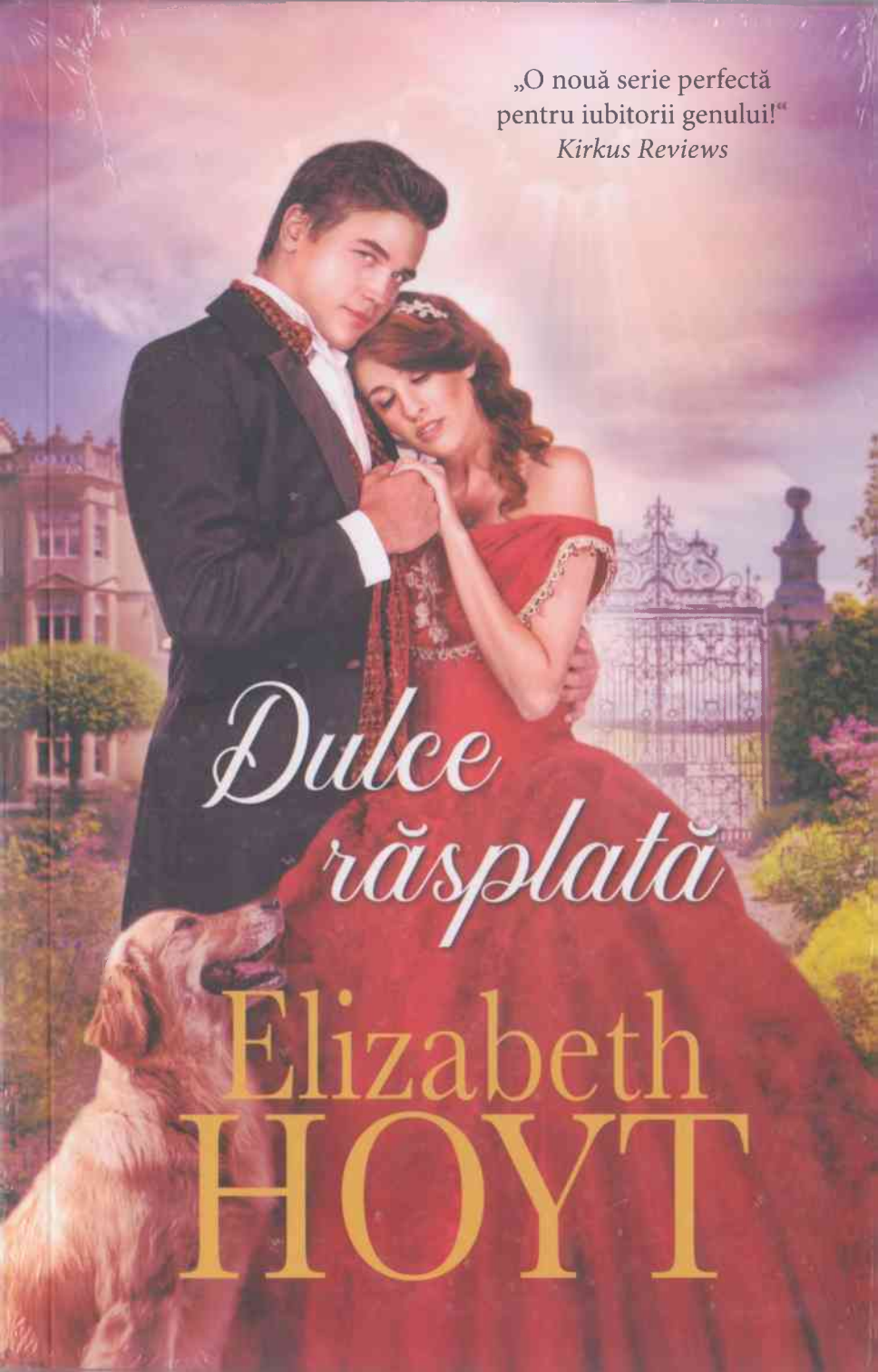

Dulce răsplată

Elizabeth
HOYT

COLECȚIA

Jubiri de poveste

SERIA „GREYCOURT"

Pentru Freya de Moray viața este o adevărată provocare: deși este fiică de duce și s-ar putea învârti în cercurile alese ale aristocrației, este devotată trup și suflet Societății Femeile Înțelepte, un ordin secret din care face parte. Iar pentru a-și duce la îndeplinire sarcinile primite, este gata să lucreze sub un nume fals ca însoțitoare pentru tinerele domnișoare din înalta societate. Însă există un lucru pe care Freya nu îl poate face – să îl ierte pe Christopher Renshaw, duce de Harlowe, bărbatul care a adus scandalul și dezonoarea asupra familiei ei. Iar când amândoi sunt invitați la aceeași petrecere, Freya găsește ocazia perfectă pentru a-și planifica răzbunarea.

Șantajat cu publicarea unor scrisori compromițătoare, Christopher Renshaw acceptă să participe la petrecere cu gândul de a pune capăt acestei situații. Dar, când o recunoaște pe Freya printre invitați, își dă seama că problemele lui abia încep, căci ea îi aduce aminte de toate greșelile din tinerețe, dar este și întruchiparea tentației în fața căreia nu poate rezista. Iar când Freya este în pericol de moarte, Christopher riscă totul pentru a o apăra, dar și pentru a-i câștiga încrederea... și inima.

„Elizabeth Hoyt îmbină stilul ei ingenios cu intriga plină de suspans în acest debut promițător al unei noi serii."
BOOKLIST

Elizabeth Hoyt este autoarea ale cărei romane de dragoste istorice au urcat rapid în topurile de bestselleruri. De asemenea, cărțile ei, traduse până acum în 15 limbi, au fost nominalizate de patru ori la premiul RITA și au câștigat de două ori premiul Romantic Times Reviewers' Choice.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
Alma – Dulce răsplată

Preț: 19,99 lei

Alma

Not the Duke's Darling
Elizabeth Hoyt
Copyright © 2018 Nancy M. Finney

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Dulce răsplată
Elizabeth Hoyt
Copyright © 2021 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HOYT, ELIZABETH
Dulce răsplată / Elizabeth Hoyt
trad. din limba engleză: Irina Fulger
– București: Litera, 2021

ISBN 978-606-33-7167-7

I. Fulger, Irina (trad.)

821.111

ELIZABETH HOYT

Dulce răsplată

Traducere din limba engleză
Irina Fulger

LITERA
București

Pentru toate femeile care muncesc cât este ziua de lungă, care au grijă de familie, de prieteni și de comunitate, care uneori noaptea târziu cad pradă disperării, dar apoi se trezesc dimineața și o iau de la capăt.

Sunteți puternice, curajoase și frumoase! Această carte vă este dedicată.

Capitolul 1

Iată cum a început totul!

Cu mult, mult timp în urmă, trăia un prinț puternic care avea un singur copil – o fată.

Era frumoasă, trufașă și răsfățată, iar numele ei era Rowan.

Schimbul de la curtea Tărâmului Întunecat

Mai 1760, Londra, Anglia

Dacă ar fi întrebat-o cineva pe Freya Stewart de Moray la vârsta de 12 ani ce se aștepta să facă peste 15 ani, ar fi enumerat trei lucruri:

Unu: să scrie un pamflet despre inteligența superioară a femeilor comparată cu a bărbaților – mai ales bărbații care aveau rolul de *frați*.

Doi: să se răsfețe mâncând cât de multe tarte cu zmeură voia.

Și trei: să se ocupe de reproducerea spanielilor, ca să aibă căței cu care să se joace la nesfârșit.

La 12 ani, îi fuseseră *foarte* dragi cățeii.

Dar asta fusese înainte de tragedia Greycourt, care îi distrusese familia și aproape îl omorâse pe fratele ei mai mare, Ran.

Totul se schimbase după tragedie.

Din acest motiv, la 12 ani, Freya nu ar fi putut niciodată prezice ce făcea *realmente* la 27 de ani: lucra ca reprezentant pentru vechea societate secretă Femeile Înțelepte.

Freya înainta grăbită pe strada londoneză spre vechile scări de la Wapping. La ultima intersecție își dădu seama că erau urmăriți. Privi spre însoțitorii ei. Betsy era doică și abia împlinise 20 de ani. Fata era îmbujorată și gâfâia, părul negru căzându-i peste obrajii

umezi și ochii mari de groază. În brațele doicii se afla Alexander Bertrand, al șaptelea conte de Brightwater.

În vârstă de un an și jumătate.

Din fericire, Excelența Sa, cu obrajii rozalii și cu gura încrețită ca un boboc, dormea în brațele lui Betsy.

În spatele lor erau doi bărbați cu o reputație proastă, care păreau a-i urmări pe Freya și pe însoțitorii ei.

Freya încerca să găsească un plan de scăpare. Ziua era însorită. Pescărușii țipau deasupra străzilor din Wapping. Ea și Betsy mergeau în paralel cu Tamisa, aflată la câteva străzi distanță, iar mirosul greu al râului se simțea puternic în aer.

Estimă că mai aveau mai puțin de 400 de metri până la vechile scări din Wapping. Strada era aglomerată în acea perioadă a zilei. Cotigile se zdruncinau, pline cu mărfuri străine aduse prin portul Londrei. Negustori și căpitani de corăbii elegant îmbrăcați se loveau de marinari beți care deja se împleticeau. Femeile din clasa muncitoare aveau grijă să evite marinarii, în vreme ce prostituatele aveau grijă să-i acosteze.

Freya se mai uită o dată în urmă.

Încă erau acolo.

Cei doi bărbați puteau doar să meargă în aceeași direcție cu ele. Sau puteau fi trimiși de Gerald Bertrand, unchiul după tată al lui Alexander, cu ordinul de a aduce înapoi copilul-conte. Dacă îl luau, ea nu mai avea altă șansă de a salva copilul.

Sau puteau fi bărbați Dunkelder[1], desigur.

Pulsul Freyei se acceleră la gândul acesta. Membrele Societății Femeile Înțelepte erau vânate de mult de bărbații Dunkelder – fanatici dezgustători, superstițioși care știau de existența lor și le considerau vrăjitoare ce trebuiau arse.

Dacă urmăritorii erau bărbați Dunkelder sau oamenii lui Bertrand, ea trebuia să facă repede ceva, altfel nu avea să ajungă niciodată la scări.

– Ce este? întrebă Betsy cu răsuflarea întretăiată. De ce vă tot uitați în urmă?

[1] Cu mult timp în urmă, Dunkelder era un vânător de vrăjitoare. (n.red.)

– Suntem urmărite, îi zise Freya în vreme ce o trăsură neagră imensă dădea colțul, venind spre ele încet din cauza străzii aglomerate.

Betsy suspină și îl ridică mai sus în brațe pe Excelența Sa.

Pe ușa trăsurii era un blazon aurit și ornamentat pe care Freya nu-l recunoscu. Nu că ar fi contat. Aveau nevoie să fie în siguranță și de un loc unde să se ascundă de bărbați. Indiferent cine era aristocratul din trăsură, Freya era sigură că îl putea opri vreo două minute.

Doar de asta aveau nevoie.

O prinse pe Betsy de braț.

– Fugi!

Freya țâșni în spatele trăsurii, trăgând-o pe Betsy după ea. Bărbații care le urmăreau strigară, iar trăsura se zdruncină, oprindu-se.

Ea o trase pe Betsy pe partea cealaltă a trăsurii, spre ușă, o deschise și împinse înăuntru doica și copilul. Freya sări înăuntru, trântind ușa trăsurii în urma ei.

Aterizâ în mâini și genunchi, apoi ridică privirea.

Betsy stătea pe podeaua trăsurii, îndepărtându-se speriată de un câine mare și galben, care părea să se uite uimit la doică. În mod miraculos, Alexander, cel mai mic conte din țară, nu se trezise.

Bărbatul de lângă câine se mișcă.

– Pardon?

Cel puțin asta *spusese*. Ceea ce voise să spună era „Ce naiba?"

Freya își smulse privirea de la câine și ridică privirea spre ochii albaștri încadrați de gene negre și dese. Tolănit pe banchetă, cu picioarele întinse spre locul opus, se afla Christopher Renshaw, duce de Harlowe.

Bărbatul răspunzător de distrugerea fratelui ei, Ran.

I se tăie respirația, coborî privirea și văzu ceva.

Nemernicul purta inelul cu sigiliu al lui Ran.

Ridică iar privirea și așteptă ca el să-i rostească numele. Ca adevărata ei identitate să îi fie dezvăluită după ce se ascunsese cinci ani lungi în Londra.

Expresia lui însă nu se schimbă deloc când spuse:

– Cine sunteți?

Nu o recunoscuse.

El și Julian Greycourt fuseseră cei mai buni prieteni ai lui Ran. O văzuse în fiecare săptămână a vieții ei până la tragedia Greycourt. Cândva, jurase să se mărite cu acest ticălos. Desigur, atunci avea 12 ani și se întâmplase înainte ca Ran să fie aproape omorât. Dar chiar și așa...

Nu o recunoscuse.

Cât de *prost* era!

Freya își îndreptă boneta și se încruntă la duce.

– Nu sunteți Lady Philippa.

Sprâncenele ducelui coborâră.

– Eu...

– Ce căutați în trăsura lui Lady Philippa? întrebă Freya furioasă, dar nu pe un ton dezagreabil.

Trăsura se zdruncină și se puse în mișcare când Alexander se trezi cu un scâncet. Afară, un bărbat înjură.

Cineva lovi în ușa trăsurii.

Harlowe se uită de la Freya la Betsy și la copil și înapoi la Freya. Susținându-i privirea, el se ridică.

Freya încremeni.

Betsy și copilul suspinară.

Harlowe se aplecă peste Freya și apoi privi afară pe fereastră, după care o închise și trase draperia. Se așeză la loc, cu un mușchi tresărind în maxilar, în timp ce mâna lui dreaptă se așeză pe capul câinelui.

– Nu știu în ce necazuri ați fi putut intra sau de ce vă urmăreau brutele alea.

Freya deschise gura, gândindu-se cu disperare la o poveste.

Ducele ridică mâna.

– *Nici măcar* nu-mi pasă. Vă duc până la Westminster. După aceea sunteți pe cont propriu.

Harlowe se oferea să le *ajute* pe ele, două străine? Acest gest nu avea sens venind din partea bărbatului care îl abandonase cu sânge-rece pe Ran.

– Mulțumesc, zise Freya, simțind cuvintele ca pe un acid ce vărsa ură pe limba ei. Dar nu va fi necesar. Se uită la Betsy. Voi sări când trăsura va încetini din nou. Vreau să numeri până la douăzeci și apoi să mă urmezi.

– Și copilul? o întrerupse autoritar ducele. Doar nu doriți să-i puneți pe amândoi în pericol, cerându-i să sară dintr-o trăsură în mișcare?

– Atunci opriți trăsura pentru ea, rosti mieros Freya.

Privirile lor se înfruntară preț de o secundă. Chipul lui era plin de furie. Era limpede că nu era obișnuit să-i dea ordine cineva – cu atât mai puțin o femeie.

„Ghinion."

Freya se apropie de Betsy și-i șopti la ureche:

– Ține minte să o iei pe treptele vechi din Wapping și să o cauți pe femeia cu pelerină neagră și glugă gri.

– Dar dumneavoastră? șopti agitată Betsy.

Freya se îndreptă și îi zâmbi fetei încurajator.

– Te voi găsi, să nu-ți fie teamă!

– Oh, domnișoară...

Freya clătină ferm din cap, îl sărută pe micul conte pe obrazul grăsuț și adorabil și îi făcu ducelui cu ochiul.

– A fost o plăcere, Excelență.

Apoi sări din trăsură.

Se poticni când atinse caldarâmul cu ghetuțele și pentru o secundă înfiorătoare crezu că era gata să ajungă sub roțile trăsurii.

Dar își reveni.

Chiar când auzi un strigăt în urma ei.

Freya își prinse fustele cu ambele mâini și *fugi*. O luă pe un drum în jos, îndreptându-se spre râu.

În urma ei se auzeau pașii urmăritorilor.

O luă pe o alee îngustă și se opri. La celălalt capăt era al doilea bărbat.

Freya se întoarse.

Primul bărbat era în spatele ei, apropiindu-se repede.

Țâșni spre o deschidere arcuită în dreapta, ajungând brusc într-o mică curte, închisă pe toate părțile de clădirile din jur. Putoarea latrinelor publice era copleșitoare. Chiar în față văzu spatele unei taverne.

Un bărbat deschise ușa cârciumii și vomită într-o parte.

Freya alergă pe trepte, trecu de el și intră în grabă în bucătăria plină de aburi. Două servitoare se uitară uimite în timp ce ea alerga. În urma ei, bărbatul de la ușa din spate înjură.

Se trezi într-un hol întunecat. În față era o toaletă comună, iar în dreapta se aflau scări. Putea încerca să se ascundă într-una din camerele de deasupra, dar era o fundătură. Dacă o urmăreau până sus, era încolțită.

Freya alergă prin toaleta comună, unde, cu excepția unei singure propuneri indecente, nu o băgă nimeni în seamă. Ieși prin fața cârciumii și ajunse pe chei. Văzu Tamisa, cu apa sclipind în soare. Evident, era o imagine înșelătoare: toaleta prin care tocmai alergase avea să fie golită direct în râu. Freya o luă la stânga, îndreptându-se spre est, cu râul în dreapta. Nu mai fugi și începu să meargă în pas iute pentru că avea un junghi într-o parte din pricină că alergase. Urmăritorii ei nu ieșiră din cârciumă. Poate că îi lăsase în urmă.

Poate că îi prinseseră pe Betsy și pe copil.

„Dumnezeule, nu!"

De pe aleea din față apăru o siluetă. Freya se sperie, după care o recunoscu pe Betsy. Ușurarea aproape că o făcu să se împiedice.

Doica avea ochii mari.

– Oh, slavă Domnului că sunteți dumneavoastră, domnișoară! Dacă mă prind oamenii domnului Bertrand, nu știu ce îmi vor face.

– Atunci nu vom permite să se întâmple asta, răspunse dârz Freya. Se uită la conte și-l văzu că îi zâmbea cu un deget grăsuț în gură. Își strânse buzele. Nu, nu voi permite ca vreunul din voi să-i cadă în mână.

În urma lor se auzi un strigăt.

Fuseseră găsite.

– Repede! o îndemnă Freya, luând-o la fugă.

În față văzu aleea ce ducea spre vechile trepte din Wapping.

Betsy se ruga în șoaptă.

Nu aveau să ajungă. Treptele erau prea departe, iar bărbații din urma lor prea aproape.

– Dă-mi copilul! zise Freya.

– Domnișoară?

Betsy arăta îngrozită, dar făcu ce-i ceru Freya.

Ea luă în brațe micul trup al lui Alexander. El începu să plângă cu gura deschisă și o udă pe gât

– Fugi spre scări!

Eliberată de trupul micului Lord Brightwater, Betsy fugi.

Contele plângea în urechea Freyei în timp ce ea alerga. Micul lui corp tremura, iar chipul îi era roșu din cauza agitației. Dacă o prindeau, nu se putea lupta cu ei având copilul în brațe. Îl putea pierde pe Alexander. Unchiul lui avea să îl ascundă în spatele zidurilor, păzit de gărzi și de legile făcute de bărbați, iar ea nu avea să-l ia niciodată înapoi.

În față, de pe aleea ce ducea spre scări, apăru o siluetă. Era scundă, subțire și purta o pelerină neagră cu glugă gri.

Ridică brațele, cu un pistol în fiecare.

Freya se aruncă la pământ, aterizând dureros pe umăr pentru ca bebelușul să nu fie rănit.

Sunetele se auziră simultan și atât de puternice încât Lord Brightwater se opri din plâns, suspinând cu gura deschisă și ochii mari.

Freya îl sărută și apoi privi în urma lor.

Un bărbat era la pământ, înjurând. Celălalt se întorsese și o luase la goană.

Când Freya își întoarse privirea, Crow venea spre ea.

– Ai întârziat.

Întinse mâna și o ajută pe Freya să se ridice.

– Mulțumesc, mormăi Freya, acceptându-i mâna.

Se grăbiră împreună spre scări.

Betsy era acolo, hohotind în brațele unei femei îmbrăcate elegant, cu o aluniță deasupra buzei superioare.

– Alexander!

Femeia se întoarse spre ele.

Contele de Brightwater începu să se foiască în brațele Freyei.

– Mama.

Freya dădu copilul mamei lui.

– Oh, scumpul meu!

Contesa văduvă de Brightwater își îmbrățișă unicul copil, lipindu-și obrazul de al lui. Ridică privirea spre Freya cu ochii lucind.

– Mulțumesc! Nici nu știi cât de mult înseamnă asta pentru mine. Am crezut că nu-l voi mai vedea niciodată pe Alexander.

Temerile contesei aproape se adeveriseră: cumnatul ei, domnul Bertrand, îi interzisese să-și mai vadă fiul pentru ca el să o poată controla pe contesă, dar și averea rămasă micului său nepot.

Freya încuviință din cap, dar, înainte să apuce să răspundă, Crow zise:

– Ar fi bine să plecăm imediat, milady! Nu știm dacă mai sunt alți bărbați în urmă.

Lady Brightwater încuviință din cap și se întoarse pentru a coborî treptele împreună cu Betsy. Freya văzu o mică ambarcațiune ce aștepta jos.

– Ea și servitorii ei au bilete pentru o corabie spre colonii, murmură Crow. Acolo vor fi în afara influenței cumnatului ei.

– În regulă, răspunse moale Freya. Un copil n-ar trebui să crească fără o mamă iubitoare dacă acest lucru e posibil.

Crow înclină capul spre Freya, dar zise doar atât:

– La miezul nopții să fii la grajduri! Am un mesaj.

Se întoarse și coborî repede scările.

Freya inspiră. Rolul ei în acea misiune se terminase. Privi cum micul grup urcă în ambarcațiune, iar cârmaciul se îndepărtează de trepte. Betsy ridică mâna în semn de rămas-bun.

Freya flutură și ea din mână. Probabil nu avea să-i mai vadă niciodată pe Betsy, adorabilul conte și pe mama lui, dar măcar știa că erau în siguranță.

Și asta era tot ce conta.

Christopher Renshaw, duce de Harlowe, se uita pe fereastra trăsurii lui mai târziu în acea zi, în timp ce se îndrepta spre West End în Londra.

Dimineața lui fusese ca oricare alta de când se întorsese în Anglia – plictisitoare –, până când o pisică sălbatică se urcase în trăsura lui. Nu reușea să nu se mai gândească la ea. Fusese ca apa rece peste față: șocantă, dar înviorătoare. Și, ca niște stropi de apă, îl trezise pentru prima dată după luni întregi.

Poate ani.

Femeia îl săgetase cu privirea de pe podeaua trăsurii lui cu niște ochi verzi-aurii frumoși și îl provocase, fără să îi pese de poziția dezavantajoasă – pur și simplu la picioarele lui.

Fusese ceva uluitor.

„Fascinant."

În cei doi ani de când dobândise ducatul – lucru oarecum surprinzător –, aproape că se obișnuise cu venerația, lingușirea

și lăcomia fățișă trezite de titlul lui. Puțini oameni îl mai priveau ca pe un bărbat în viață.

Și nici unul nu-l trata cu dispreț.

Cu excepția pisicii sălbatice.

Purta o rochie simplă maro și una din acele omniprezente bonete albe cu dantelă în jurul feței ei la fel de simple, ascunzând culoarea și coafura părului. Ar fi putut să fie soția vreunui cârciumar sau a unui negustor de pește și, dacă n-ar fi deschis gura, el ar fi presupus că accentul ei era unul obișnuit. Dar observase că era instruită și avea accent scoțian.

Și apoi fusese privirea aceea veninoasă, de parcă îl cunoștea și avea vreun motiv să-l deteste.

Tess se sprijini de coapsa lui în timp ce trăsura coti.

Christopher își lăsă absent mâna pe capul ei, frecându-i cu degetele vârfurile moi ale urechilor.

– Poate că e nebună.

Tess scânci și puse laba pe genunchiul lui.

El ridică ușor colțul gurii.

– Oricum, nu mă îndoiesc că a fost ultima dată când am văzut-o.

Oftă și privi din nou afară pe fereastra trăsurii. Trecuseră de Covent Garden și se apropiau de clubul Jackman. După o dimineață petrecută la depozitele din Wapping, supraveghind o nouă tranzacție maritimă, urmată de o după-amiază obositoare în centrul orașului, cu întâlniri cu oameni de afaceri, Christopher avea mare nevoie de cafea și o oră de citit ziarele în liniște.

Și, ca de obicei, singur.

Ani întregi fusese exilat de pe aceste țărmuri. Trăise într-o țară cu priveliști, mirosuri și oameni străini. Și în tot acest timp – treisprezece *ani* – se gândise că, atunci când avea să se întoarcă în Anglia, locul nașterii lui, totul avea să fie diferit.

Că avea să fie *acasă*.

Doar că se întorsese pentru un titlu prea măreț. La părinții decedați, la prietenii distruse și transformate în cenușă. La vile enorme în care răsunau pașii lui singuratici când trecea prin ele.

Anglia nu mai era acasă. Tot ceea ce ar fi putut construi și iubi acolo se pierduse în timp ce el își petrecuse tinerețea în India. Era prea târziu să găsească un cămin acum.

Locul lui nu era aici.

Cinci minute mai târziu, Christopher intră cu Tess la Jackman. Lacheul în livrea de la ușă clipi la câinele ce mergea alături de Christopher, dar era mult prea bine instruit ca să aibă vreo obiecție.

Existau unele avantaje în a fi duce.

Jackman era la modă – dar nu foarte la modă – și era frecventat de domni care trăiseră în India și în afara țării. Selecția de ziare era una dintre cele mai bune din oraș, fiind principalul motiv pentru care devenise membru.

Găsi un scaun lângă foc, ceru unui lacheu să deschidă fereastra din spatele lui și curând se cufundă în știri, cu o cafetieră pe măsuța de lângă cot. Tess se întinse în apropiere, sub masă. Comandase o farfurie de brioșe odată cu cafeaua și din când în când îi dădea câte o bucățică lui Tess, care o înhăța.

Christopher se încruntă la vederea unui articol despre o luptă cu francezii la Wandiwash în sud-estul Indiei, când cineva se așeză pe scaunul din fața lui. Tess mârâi.

Christopher se încordă. *Nimeni* nu-l deranja la Jackman.

Înălță capul și îl văzu pe idiotul Thomas Plimpton uitându-se nervos la Tess.

Christopher pufni. Se întorsese în Anglia de aproape doi ani, iar pe Plimpton nu-l văzuse de patru ani. Dar, dacă nu se petrecuse vreun miracol, omul era în continuare cel mai rău soi de laș. Plimpton avea niște ochi albaștri sperioși, un chip rotund și o gură care mereu părea pe jumătate deschisă. În mod ciudat, aceste trăsături îl făceau un bărbat chipeș – cel puțin în ochii doamnelor.

Christopher se uită la el.

– Ah... începu Plimpton, părând nervos. Putem vorbi, Renshaw?

– Harlowe, rosti Christopher.

– Poftim?

– Sunt ducele de Harlowe, zise lent și clar Christopher.

– Oh! Plimpton înghiți în sec vizibil. D-da, desigur... Excelență. Putem vorbi?

– Nu.

Christopher își îndreptă din nou atenția spre ziar.

Auzi un fosnet și ridică privirea.

Plimpton avea o bucată de hârtie în mână.

– Am nevoie de fonduri.

Christopher nu răspunse. Nu avea sens să încurajeze obrăznicia bărbatului. Plimpton știa prea bine că el îl disprețuia – și *de ce*.

Dar Plimpton trebuie să fi găsit un pic de curaj. Ridică bărbia.

– Am nevoie de 10 000 de lire. Aș vrea să mi le dai tu.

Christopher arcui lent o sprânceană. Plimpton înghiți.

– Ș-și dacă nu o vei face, voi face publică *asta*.

Împinse bucata de hârtie către Christopher.

El o luă și deschise ceea ce era clar o scrisoare. Recunoscu imediat scrisul dezordonat și simți un mic junghi în inimă. „Sophy."

Soția lui era moartă de patru ani, dar asta nu pusese capăt jurământului de a o onora și de a o proteja.

Mototoli scrisoarea și o aruncă în foc.

Hârtia se aprinse imediat, arzând aproape instantaneu. Cenușa gri se răspândi pe grătar.

– Nu e singura pe care o am, zise previzibil Plimpton.

Christopher așteptă.

Plimpton încă ținea bărbia ridicată, cu o privire sfidătoare și curajoasă. Fără îndoială, se credea un soi de cavaler în armură. În India jucase rolul unui erou.

– Am multe alte scrisori ascunse într-un loc sigur. Un loc pe care tu nu-l vei putea găsi. Ș-și, dacă pățesc ceva, am lăsat instrucțiuni să fie publicate.

Idiotul credea că el îl putea *omorî*? Christopher doar îl privi, dar Tess mârâi din nou, scoțând un sunet scăzut și amenințător.

Ochii lui Plimpton se măriră, mutându-se de la câine la chipul lui Christopher.

– Cumnatul meu, baronul Lovejoy, va organiza o petrecere peste două săptămâni. Am fost invitat și, fără îndoială, ai fost și tu. Adu banii acolo și îți voi da scrisorile în schimb!

Christopher inspiră și se gândi o clipă la următoarea acțiune. Disprețuia evenimentele sociale, iar o petrecere într-o reședință era ocazia potrivită să încheie socotelile fără a fi văzuți de ceilalți invitați. Putea să refuze și să-i facă un deserviciu lui Plimpton, dar până la urmă cel mai ușor și mai puțin complicat era să plătească pentru scrisorile acelea blestemate.

– *Toate* scrisorile, declară Christopher.

– D-da, toate.

Christopher se ridică și plecă, cu Tess mergând alături, în vreme ce Plimpton încă se bâlbâia. Mai bine pleca decât să facă un gest pe care putea să-l regrete mai târziu.

Greșise o dată față de Sophy. Nu avea să o mai facă.

Capitolul 2

Rowan avea părul de culoarea focului, pielea albă ca norii și ochii verzi precum mușchiul ce creștea pe malul râurilor.

Ea avea trei verișoare care o însoțeau peste tot. Numele lor erau Bluebell, Redrose și Marigold. Rowan ținea la Bluebell și Redrose, dar pe Marigold o detesta.

Din ce motiv, nu se aflase niciodată.

Schimbul de la curtea Tărâmului Întunecat

Târziu în acea seară, Freya alese un fir de mătase și-l băgă în acul de cusut.

– Ce brodezi, domnișoară Stewart? întrebă cea mai mare dintre fetele Holland, Arabella, aplecându-se peste brațul Freyei.

Stăteau pe aceeași canapea în salonul reședinței Holland.

Freya era însoțitoarea lui Lady Holland de când venise la Londra în urmă cu cinci ani, pentru a fi Macha[1] pentru Femeile Înțelepte. De la bun început folosise numele ei mijlociu – un nume scoțian care să explice accentul ei scoțian. Bărbații Dunkelder știau că femeile din familia de Moray fuseseră membre ale Societății Femeile Înțelepte de generații, așa că era imperativ ca nimeni să nu știe că ea era fiica ducelui de Ayr.

– Este un șoim de iarnă, răspunse Freya, făcând un punct roșu aprins sub răpitoare.

– Ce face?

– Smulge inima unei vrăbii, zise senină Freya.

– Oh! Arabella păru un pic palidă. Este foarte realistic.

– Este, nu-i așa?

[1] Macha este o zeiță din mitologia irlandeză asociată cu războaiele și suveranitatea. (n.red.)

Zâmbi la lucrarea ei violentă, după care se uită la ceasul de pe șemineu. Abia era ora zece, ceea ce însemna că mai avea două ore până la întâlnirea ei cu Crow.

În rolul ei de Macha, Freya trebuia să adune informații, bârfe și noutăți pentru membrele Societății Femeile Înțelepte, cele mai multe dintre ele locuind pe proprietatea lor în apropiere de Dornoch, în nordul îndepărtat al Scoției. Cele ca ea și Crow – care locuiau în afara comunității – purtau războiul cu bărbații Dunkelder. Un război de supraviețuire.

Un război dus ca femeile din Anglia să trăiască libere.

– Ce ai făcut în ziua liberă, domnișoară Stewart? întrebă absentă Lady Holland.

Stătea pe fotoliu, în stânga, și se încrunta la propria broderie, care părea să se fi încurcat.

– Nimic extraordinar, milady, răspunse Freya.

Lăsă ghergheful, îl luă pe al lui Lady Holland și începu să descurce firele de mătase încurcate.

– Oh, mulțumesc! zise Lady Holland, părând ușurată. Angajatoarea ei era o doamnă scundă, cu niște sâni rotunzi demodați și o personalitate practică, hotărâtă, dar broderia o înfrângea. Și cum a fost ieșirea ta cu domnul Trentworth, Regina?

– Are o nouă pereche de cai – sunt absolut superbi, zise Regina, care stătea pe scaunul din fața Freyei. Se potrivesc perfect și sunt așa de vioi! L-am implorat să-i lase liberi să alerge prin Hyde Park, dar a refuzat.

– Foarte bine că a refuzat, spuse Lady Holland, dar zâmbi cu afecțiune. Sunt mulțumită că e un tânăr cu bun-simț.

– *Și* are un profil clasic. Regina păru visătoare preț de o clipă, apoi își reveni. Mamă! Domnul Trentworth a spus că astăzi se gândește să-i facă o vizită lui *papa*.

– *Așa* a zis? Lady Holland înălță capul precum un ogar ce vedea un iepure. Va trebui să-i spun tatălui tău.

Regina se încruntă îngrijorată.

– Ce crezi că îi va spune domnului Trentworth?

– Nu fi prostuță! replică Lady Holland. Domnul Trentworth provine dintr-o familie incontestabil bună și are un venit frumușel. Dacă nu ar fi fost așa, tatăl tău l-ar fi trimis de mult la plimbare. Nu-ți face griji, îi va da binecuvântarea pețitorului tău.

Regina ciripi, iar Arabella o îmbrățișă, dar Freya observă că Lady Holland continua să se uite la Arabella. Între sprâncene avea o linie fină.

– Eu și Arabella ne putem retrage la culcare, mamă? întrebă Regina, evident dornică să bârfească cu sora ei.

Lady Holland flutură din mână, iar fetele ieșiră grăbite din încăpere.

Freya îi dădu înapoi ghergheful. În timp ce Lady Holland se încruntă la broderie, se lăsă tăcerea.

Ea își drese glasul, alegându-și cuvintele cu grijă.

– Nu sunteți de acord cu căsătoria, milady?

Nu găsea motive pentru care angajatoarea ei să nu o facă – Lady Holland enumerase deja calitățile domnului Trentworth și întotdeauna păruse atașată de tânăr. Freya considera că, dacă Regina *trebuia* să se mărite, el era foarte potrivit pentru ea.

– Din contră.

Dar Lady Holland părea afectată.

Freya o privi dintr-o parte.

– Atunci?

– Aș prefera ca Arabella să se aranjeze prima.

Multor mame nu le-ar fi păsat în ce ordine se căsătoreau fetele lor, dar Lady Holland se frământa din pricina Arabellei.

– Ah...

Freya își aplecă capul peste propria broderie și își aminti că, de fapt, ceea ce se aplica în cazul membrelor Societății Femeile Înțelepte *nu* era valabil pentru doamnele din societatea londoneză, deși *ar fi trebuit să fie.*

Nici Regina, nici Arabella nu erau o mare frumusețe, dar ambele aveau părul de culoarea grâului, ca al mamei lor, și tenul alb. Regina era cea mai frumoasă și mai plină de viață din cele două. Arabella avea chipul prelung, nasul tatălui ei și modul lui serios de a fi. Avea un umor sec și putea să discute despre filosofie, literatură și istorie – nici una din acestea nefiind calități care să atragă aristocrații londonezi.

Din punctul ei de vedere, aristocratul obișnuit din Londra era în căutare de avere, descendență nobilă și frumusețe.

Lucruri care se aflau în *exteriorul* femeii, nu în interior.

Până și crescătorii de câini cunoșteau valoarea inteligenței animalele lor. De fapt, era destul de surprinzător că aristocrația engleză nu ajunsese complet idioată.

– Dacă ar avea parte de o conversație liniștită cu un domn eligibil, murmură absentă Lady Holland. Păcat că sezonul din Londra se termină.

– Da, milady. Freya ezită, apoi spuse: Poate o petrecere la casa de la țară?

– Pentru Arabella? Lady Holland miji ochii și apoi clătină din cap. Știi că lui Lord Holland îi displac reuniunile mari. Nu cred că îl pot face să se răzgândească în privința asta, mai ales că el consideră casa de la țară refugiul lui.

Freya încuviință din cap gânditoare.

– Atunci poate una dintre invitațiile pe care le-am primit deja.

– Poate. Ne vom uita peste ele de dimineață. Lady Holland își înăbuși un căscat. Eu mă voi duce la culcare. Vii?

– Nu încă. Freya arătă spre broderie. Aș vrea să termin partea asta.

Lady Holland clătină din cap în timp ce se ridica.

– Nu știu cum reușești, domnișoară Stewart. Eu aș orbi dacă aș broda la fel de bine ca tine.

Freya își permise să schițeze un zâmbet.

– Trebuie să-ți dorești să-ți ocupi timpul.

Își urară noapte bună și apoi Freya rămase singură în salon.

Aștepta, brodând sârguincios șoimul de iarnă și cina lui, iar gândurile i se îndreptară spre ducele de Harlowe și modul în care ea avea să-și recupereze inelul. Păruse așa de sigur de puterea lui în timp ce se aflase deasupra ei în trăsură, așa de *arogant!* Scrâșni din dinți. Faptul că un astfel de bărbat putea să hoinărească prin Londra în timp ce Ran fusese aproape distrus de tragedia Greycourt...

Clătină din cap. Nu avea sens să se gândească la Ran și la starea în care era el acum. Era mai bine să găsească o cale pentru a-l doborî pe mândrul duce. Harlowe moștenise un ducat fabulos de bogat doar prin *noroc*. În urmă cu doi ani, când murise bătrânul duce, iar Harlowe – o rudă foarte îndepărtată – se întorsese din India, societatea vuise de bârfe. Dar de atunci nu-l văzuse niciodată la vreunul dintre evenimentele mondene londoneze. Evita societatea?

Dacă o făcea, putea fi dificil să dea din nou de el fără a trezi bănuieli. Poate dacă mituia vreun servitor...

Ceasul de pe șemineu bătu ora douăsprezece cu un zornăit de clopoțel, trezind-o din gândurile ei.

Freya puse broderia într-un coș și ieși pe holul exterior.

Totul era tăcut.

Se furișă în spatele casei cu o lumânare – până la urmă, locuia acolo de cinci ani. Ieși afară pe ușa care dădea spre grădina din spate.

Răsărise luna, iar grădina era colorată în alb și negru, cu parfumul trandafirilor în aer. O luă pe aleea ce ducea direct spre grajduri. Sub pantofi îi scârțâia pietrișul. Era răcoare târziu în noapte și regretă că nu își luase un șal din camera ei.

Poarta din spate fusese unsă și se deschise ușor. Puse o piatră în poartă ca să nu se închidă în urma ei.

Nu s-ar fi cuvenit ca formala domnișoară Stewart să fie încuiată pe din afara grădinii după miezul nopții.

Freya se uită de sus în jos la grajduri preț de un minut. Tocmai se hotărâse să o ia spre drum când Crow ieși din umbre.

– Lady Freya.

Freya încremeni.

– N-ar trebui să-mi spui așa.

Crow își dădu gluga pe spate. Un cercel îi scânteia în părul des și negru.

– Îmi pare rău.

De drept, ca fiică – și soră – de duce, Freya ar fi trebuit să fie în vârful aristocrației. Ar fi trebuit să se poată învârti în cea mai influentă elită a Londrei pentru a-și face treaba în rolul de Macha. Dar scandalul Greycourt distrusese toate acestea. Numele de Moray se prăbușise în noroi, iar averea ducală sărăcise. La scurt timp după scandal, *papa* murise din pricina șocului și apoi ea și surorile ei, Caitrona și Elspeth, se duseseră să locuiască împreună cu mătușa lor Hilda la Dornoch.

Datorită mătușii Hilda ajunsese Freya Macha. Îi jurase bătrânei să păstreze învățăturile și căile membrelor Societății Femeile Înțelepte.

Acest gând o aduse înapoi în prezent. Crow o urmărea cu ochii ei tăioși, negri și imposibil de citit.

Freya se încruntă la ea.

– Ce ai să-mi spui?

– Ai fost chemată de Bătrânele Vrăjitoare.

– Poftim? Freya nu-și putu ascunde șocul.

Bătrânele Vrăjitoare – trei femei numite astfel – erau organismul conducător al Societății Femeile Înțelepte.

– De ce m-ar chema? Sunt nemulțumite de serviciile mele în rol de Macha? Vor să mă înlocuiască?

– Nicidecum.

Crow strânse buzele de parcă voia să spună mai multe, dar nu îndrăznea.

– Atunci de ce? Este nevoie ca acum să fiu la Londra. Știi că se vorbește despre o nouă lege împotriva vrăjitoarelor înainte de sesiunea parlamentară. Ce s-a schimbat?

– Avem o nouă căpetenie a Bătrânelor Vrăjitoare, spuse cu atenție Crow, referindu-se la una dintre pozițiile ocupate de femei. Crede că e mai bine ca *toate* membrele Societății Femeile Înțelepte să se retragă la Dornoch.

Freya se uită fix la ea.

– Glumești!

Crow clătină din cap.

– Nu, milady.

– Să ne retragem și ce să facem? întrebă Freya. Să uităm de toate femeile care au nevoie de ajutorul nostru? Să ne prefacem că nu avem îndatorirea sacră de a îndrepta greșelile unei societăți conduse de bărbați? Să ne ascundem ca niște șoareci lași într-un cuib până când bărbații Dunkelder ne găsesc, în sfârșit, și ne ard pe toate?

Crow ridică din umeri, privind-o.

Buza superioară i se curbă și șuieră.

– Dacă noua lege împotriva vrăjitoarelor trece, vom fi vânate de *toată lumea,* nu doar de bărbații Dunkelder. Vor avea din nou tribunale și ruguri. Femeile Înțelepte nu vor supraviețui unei alte mari vânători de vrăjitoare.

– Știu asta, murmură Crow, dar nu sunt eu căpetenia.

– Și celelalte Bătrâne Vrăjitoare înaintează în vârstă, zise cu amărăciune Freya.

Bătrânele Vrăjitoare conduceau în mod egal, dar, desigur, dacă una dintre ele avea o personalitate deosebit de puternică, putea să le convingă pe celelalte să-i susțină cauza.

Crow încuviință din cap.

– Cea mai bătrână a căzut la pat. Se spune că nu mai are mult, iar succesoarea ei gândește precum căpetenia.

– Și Nemain? întrebă Freya. Asasina Societății Femeile Înțelepte era folosită doar în cele mai disperate circumstanțe. Și ea este chemată?

– Da.

– Și tu?

– Eu vă voi urma pe tine și pe Nemain la Dornoch după ce îmi termin treaba, zise Crow.

Freya închise ochii. „Gândește!" Știuse că în interiorul Societății Femeile Înțelepte exista o mișcare pentru a se retrage complet din lumea bărbaților. Doar că nu știuse cât de puternică era. Dacă se retrăgeau în Scoția, iar legea împotriva vrăjitoarelor trecea, ea chiar credea că Femeile Înțelepte aveau să fie distruse.

Și odată cu ele un mileniu de cunoștințe, tradiții și dedicație. Cunoștințele, tradițiile și dedicația *mătușii Hilda*.

Nu putea să permită să se întâmple asta.

Freya deschise ochii și o văzu pe Crow așteptând răbdătoare, cu privirea ei neagră fixată pe chipul ei.

– Dă-mi o lună! Spune-le Bătrânelor Vrăjitoare că mă voi întoarce la Dornoch în patru săptămâni. Că nu pot să plec mai repede fără a trezi bănuieli.

Crow ridică din sprâncene.

– Ce poți să faci într-o lună?

– Ascultă-mă! zise Freya. Lord Elliot Randolph va iniția legea împotriva vrăjitoarelor în Parlament. Luni întregi i-am căutat slăbiciunile. N-am găsit nimic – cu excepția uneia.

Crow înclină capul întrebătoare.

– Soția lui, continuă Freya. Lady Randolph a murit subit anul trecut și a fost îngropată pe moșia lui din Lancashire, înainte ca familia ei să fie anunțată de deces. S-ar putea ca Lord Randolph să aibă un motiv pentru a împiedica familia soției să-i vadă trupul. Dacă pot găsi dovada că a fost implicat în moartea ei, atunci

îl putem opri – și odată cu el noua lege împotriva vrăjitoarelor înainte să fie adusă în Parlament.

Crow clătină din cap.

– Este sfârșitul sezonului la Londra. Toți aristocrații englezi vor părăsi orașul pentru a se duce la moșiile lor din provincie.

– Da, așa este. Toată lumea, inclusiv Lord Randolph.

– Atunci cum...

– Lady Holland a primit o invitație la o petrecere la moșia lui Lord și Lady Lovejoy. Se uită în ochii lui Crow. În Lancashire. Sunt vecini. Moșiile sunt alăturate.

Pe chipul lui Crow se văzu că înțelese.

– Ai de gând să participi la petrecere.

Freya zâmbi impetuos.

– Dă-mi o lună! Voi investiga moartea lui Lady Randolph și voi găsi dovezi ca să-l distrugem pe Lord Randolph.

Două săptămâni mai târziu, Freya tresări când trăsura trecu peste un șanț pe drumul din Lancashire. Stătea cu fața spre spatele trăsurii, cu Regina de o parte și Selby, camerista de vârstă mijlocie a lui Lady Holland, de cealaltă parte. Arabella și Lady Holland stăteau în fața lor.

Călătoreau de o săptămână, iar toată lumea era sătulă de drumurile prăfuite, hanurile cu lenjerie îndoielnic de curată și zgâlțâitul constant al trăsurii.

– *Cred* că suntem prin apropiere, zise Regina, uitându-se cu speranță pe fereastra trăsurii. Dacă mai mergem mult, ajungem în *Scoția*.

– Poate de asta domnișoara Stewart a fost așa de dornică să accepte în mod special invitația lui Lady Lovejoy dintre toate celelalte primite de noi, murmură Arabella, zâmbind către Freya.

– Deloc, răspunse mândră Freya. În primul rând, casa Lovejoy nu-i nicidecum *aproape* de Scoția propriu-zisă.

Și Arabella, și Regina își înăbușiră un chicotit – de-a lungul anilor, Scoția și toate lucrurile scoțiene deveniseră un soi de glumă între ele și Freya. Ea simți subit un junghi. Trăise alături de surorile Holland cinci *ani*. Le văzuse transformându-se din fetițe neîndemânatice în domnișoare elegante.

Nu avea să fie ușor să le părăsească pe ele sau pe Lady Holland în două săptămâni.

Freya își îndreptă umerii. Două săptămâni în care să afle ce se petrecuse cu Lady Randolph.

Două săptămâni în care să prevină dezastrul pentru Societatea Femeile Înțelepte.

– Mamă, de ce ai ales petrecerea lui Lady Lovejoy? întrebă Regina, întrerupându-i gândurile. Credeam că vrei să mergem la Bath în vara asta.

– Avem timp să mergem în timpul verii la Bath, dragile mele, răspunse Lady Holland. Lady Lovejoy este o prietenă specială. M-a asigurat că Lord Lovejoy are grajduri extinse și că ținutul din jurul casei este sălbatic și romantic. Încuviință din cap spre Freya. Și, de fapt, draga noastră domnișoară Stewart a fost în favoarea ideii.

– Ca să nu mai vorbim de faptul că domnul Aloysius Lovejoy va veni însoțit de prietenii săi, murmură Regina.

Arabella se îmbujoră.

Freya își ascunse un zâmbet. Tânărul domn Lovejoy avea cel mai frumos păr auriu pe care îl văzuse vreodată, dar, dincolo de asta, părea un bărbat cumsecade. Arabella avea nevoie de un bărbat sensibil, potrivit pentru inteligența și calmul ei. Lady Holland se hotărâse să participe în mod special la petrecerea Lovejoy datorită perspectivei câtorva burlaci buni de însurătoare.

– Am ajuns, milady.

Selby încuviință din cap spre fereastra trăsurii și se aplecară toate pentru a privi.

Trăsura se oprise pentru a permite paznicului să tragă porțile masive din fier. Bărbatul își atinse pălăria când trăsura o luă pe alea cu pietriș.

Reședința Lovejoy era înconjurată de o peluză îngrijită, plăcută ochiului. Casa în sine era o clădire din piatră roșie, care părea să aibă cel puțin câteva secole. Se ridica arogantă, sigură de locul ei în univers. Pentru o clipă, Freya tânji după căminul ei strămoșesc. Castelul Ayr era mai vechi și mai mare decât casa Lovejoy, un monolit impunător, gri, care cu siguranță părea arogant pentru străini.

Dar nu pentru ea. Pentru ea fusese *acasă*.

– Oh, cineva a ajuns înaintea noastră! zise Arabella, aducând-o pe Freya înapoi în prezent.

O trăsură neagră cu un blazon cunoscut se afla în fața porților, iar vizitiul încă era pe capră.

Freya își controlă trăsăturile când inima începu să-i bubuie în urechi. Dacă stăpânul acelei trăsuri era cine credea ea că era, trebuia să-i fie teamă. Să fie îngrijorată că identitatea îi putea fi dezvăluită, iar misiunea, pusă în pericol.

Simți însă că se pregătește de luptă. Mușchii i se încordară, simțurile i se accelerară. Oh, acesta chiar era un cadou divin! Nu se aștepta ca *el* să fie acolo, n-ar fi ghicit niciodată că avea să participe. Și, cu toate astea, văzu piciorul în cizmă ieșind din trăsură și umbra de dantelă pe talia masculină. Simțind mirosul de piele și de noroi, corpul ei se încălzi.

Se simțea vie.

„Oh, să fie el!"

Voia inelul acela. Voia să-l facă să *plătească*.

– Poate că este domnul Lovejoy, zise Regina, uitându-se poznaș la Arabella.

– *Acela* nu este domnul Lovejoy, răspunse sora ei. Are umerii prea lați *și* este prea înalt.

Bărbatul rămase lângă trăsură, impunător și dând ordine, în timp ce toți ceilalți se agitau în jurul lui.

– Recunoști blazonul? șopti Regina când trăsura lor se opri.

Lady Holland strânse buzele gânditoare.

– Nu, dar, oricine ar fi, este bogat. Trăsura aceea este nouă.

Freya își simți inima în gât.

Lacheul aranjă scărița și apoi urmă vânzoleala adunării obiectelor și coborârea din trăsură.

Freya se forță să aștepte. Fu ultima care coborî, aplecându-și capul pentru a ieși pe ușa trăsurii.

O mână bărbătească, cu inelul de sigiliu al lui Ran, îi apăru în față. Degetele erau lungi, unghiile pătrate și palma lată și puternică.

Ea inspiră pentru a se calma și puse mâna într-a lui, coborând.

– Nu cred că am fost prezentați oficial, zise peste capul ei ducele de Harlowe.

Ea ridică privirea spre ochii lui albaștri ce o priveau cu toată atenția. Avea părul castaniu lucios dat pe spate de pe frunte și purta un costum de un maro nucă care aproape că îi făcea ochii să sclipească.

Asta *nu* însemna că ea observă asta în mod deosebit.

– Sunteți sigur, Excelență?

Oh, se juca cu focul! El miji privirea. Cât de des îl lua cineva la întrebări?

– Eu eram sigură că da.

– Ați cunoscut-o pe însoțitoarea mea, domnișoara Stewart, Excelență? întrebă Regina cu o curiozitate inocentă.

El ridică o sprânceană spre Freya, murmurând prea șoptit ca Regina să audă:

– Așa este, domnișoară Stewart?

– Cred că ne-am cunoscut la balul contelui de Sandys, răspunse Freya, inventând o poveste. Mă tem că am fost atât de neîndemânatică încât m-am lovit de Excelența Sa.

– Parcă îmi amintesc că mi-ați căzut la picioare, zise Harlowe, cu un zâmbet mult prea atrăgător jucându-i pe buze. Sper că v-ați revenit după acel incident.

– Complet.

Ea își coborî privirea și își imagină cum îl eviscerează. Cu detalii.

El încuviință din cap și se întoarse spre Lady Holland.

– Îmi permiteți? întrebă el, oferindu-i brațul.

Lady Holland roși.

– Excelența Sa este așa de...

Câinele galben apăru și își băgă nasul în fustele Freyei.

Regina își înăbuși un țipăt – nu-i plăcuseră niciodată câinii pentru că fusese mușcată când era copil. Lady Holland zise tăios:

– Al cui este câinele ăsta?

– Al meu. Ducele pocni din degete. Tess, vino aici!

Tess îl ignoră, adulmecând foarte interesată tivul Freyei. Ea își aminti că la ultima lor oprire întâlniseră o pisică prietenoasă.

Freya ridică privirea și zise direct:

– Excelență, cred că Tess nu știe că sunteți duce.

El oftă.

– Nu, clar nu știe.

Buzele ei tresăriră înainte ca ea să-și recapete controlul asupra lor. Întinse mâna spre câine – nu era vina lui Tess că avea ca stăpân un om așa de josnic.

Câinele adulmecă degetele ei și apoi ridică privirea, deschizând gura într-un zâmbet canin prietenos în timp ce dădea blând din coadă. Urechile îi erau ca niște triunghiuri ridicate în sus, ochii și nasul negre pe blana de un galben prăfuit, iar capul îi ajungea aproape de șoldul Freyei. Nu părea un câine aristocrat, dar Freya nu era sigură că mai văzuse vreun câine ca Tess până atunci.

– Este chiar inofensivă, zise Harlowe privind spre Regina. Vreți să o cunoașteți?

Regina ezită vizibil, cu mâinile strânse la piept.

Tess se întoarse și tropăi spre stăpânul ei.

– P-prea bine, zise Regina.

– Haideți! Dați-mi mâna, zise Harlowe pe un ton uimitor de blând, deși Freya *știa* de ce era în stare.

Regina întinse mâna tremurândă. Ducele o luă și se aplecă încet cu mâna ei într-a lui pentru a-i permite lui Tess să-i adulmece pe amândoi.

– Așa fata mea, Tess. Cu blândețe acum. Deci, ce părere ai despre domnișoara Holland? Veți fi prietene?

Freya înghiți în sec. Când vorbi cu câinele, vocea lui se auzi joasă și groasă și îi făcu stomacul să-i tremure.

„Nemernicul!" Freya încercă să-și mute privirea, dar descoperi că nu putu să o facă.

Pe chipul Reginei înflori un zâmbet când o mângâie pe Tess pe cap.

– Urechile ei sunt așa de moi! Privi timidă spre Harlowe. Mulțumesc, Excelență!

Serios, el făcu o plecăciune, dar zâmbi din colțul gurii lui mari.

– Plăcerea e de partea mea, domnișoară Holland.

– Excelență! Sunt așa de încântat că ați putut veni! Daniel Lovejoy, baronul de Lovejoy, stătea pe treptele casei sale. Era un bărbat în jur de 40 de ani, cu păr grizonant și pudrat. Și Lady Holland! E o plăcere, doamnă.

Era momentul să intre în casă. Freya veni în urma lor, aproape uitată.

Exact cum îi plăcea.

Două ore mai târziu, Christopher cobora scara principală din casa Lovejoy spre parter, cu Tess alături. Făcuse o baie fierbinte, își schimbase hainele și, în sfârșit, se simțea odihnit după o săptămână de călătorit într-o trăsură închisă. Spera să-l găsească pe Plimpton și să rezolve problema cât mai curând posibil. Îl mânca pielea știind că nemernicul încă avea scrisorile lui Sophy. Scrisorile erau o ultimă sarcină – o problemă de rezolvat în amintirea lui Sophy.

Ajunseră într-un hol mai larg, iar el auzi voci bărbătești în apropiere.

Christopher deschise ușa de culoarea cerului albastru și intră într-o încăpere cu lambriuri închise la culoare și câteva grupuri de scaune – biroul cumnatului său. Trei domni stăteau lângă șemineu, cu fața spre el.

Tess pufăi, ridicând alertă capul.

Christopher puse absent mâna pe capul ei.

– Ah, iată-vă, Harlowe! zise Lovejoy, părând jovial.

Bărbatul era cu aproape douăzeci de ani mai mare decât sora lui și, cu toate astea, asemănarea era izbitoare. Christopher își aminti că în urmă cu cincisprezece ani, când se căsătorise cu Sophy, de la distanță crezuse că Lovejoy și Sophy ar fi putut fi gemeni, amândoi cu fețele rotunde precum luna și cu părul imposibil de blond. Acum Lovejoy și-l pudra, așa că era dificil să-ți dai seama dacă era aproape alb.

Lovejoy se uită la Tess în timp ce Christopher venea spre el.

– Poate câinelui i-ar fi mai bine în grajduri?

– Nu, zise Christopher, nu i-ar fi. Mulțumesc pentru invitație.

Lovejoy se îmbujoră subtil, deși următoarele lui cuvinte fură slugarnice:

– Plăcerea este complet de partea mea, Excelență. Pot să vi-l prezint pe fiul meu, Aloysius Lovejoy?

Bărbatul mai tânăr sări în picioare. Avea părul blond-alburiu al familiei Lovejoy, ținut într-o coadă și cu bucle pretențioase peste frunte și la tâmple. Dacă n-ar fi știut că acea culoare era specifică familiei, Christopher ar fi jurat că era o perucă.

– Excelență! Aloysius făcu o plecăciune. E o plăcere să vă întâlnesc în sfârșit. Știu că v-am cunoscut când aveam 10 ani, la nunta

dumneavoastră cu mătușa Sophy, dar au trecut cincisprezece ani. Să vă spun unchiule?

Christopher se uită la bărbat, întrebându-se dacă Aloysius îl lua peste picior. Tânărul Lovejoy părea serios. Era doar cu opt ani mai tânăr decât Christopher, deși el se simțea mult mai bătrân decât Aloysius.

Oricum, cerința era nepotrivită.

– Nu cred.

Aloysius ridică din sprâncene, dar nu păru prea stingherit.

Al treilea bărbat din cameră pufni.

– Împușcat pe loc. Să-ți fie învățătură de minte, Al!

– Și acesta – Lovejoy arătă spre bărbat – este prietenul lui Aloysius, Leander Ashley, contele de Rookewoode.

Contele avea 30 de ani și era chipeș, cu niște ochi batjocoritori sub o perucă albă. Rookewoode făcu o plecăciune elegantă și un pic înflorită.

– Este, într-adevăr, o onoare să vă cunosc, Excelență. Mă tem că nu prea sunteți văzut în societate. Aproape că ați devenit o legendă.

– Da? murmură nepăsător Christopher.

Adevărul era că evitase balurile și seratele. Nu se simțea în largul lui în înghesuială, avea un sentiment sufocant de presiune în gât și simțea nevoia să fugă la aer curat.

În general, ar fi preferat să bea otravă decât să participe la un eveniment aglomerat.

Rookewoode miji ochii la tonul lui Christopher, deși zâmbi repede și fermecător.

– Dați-mi voie să vi-l prezint pe Christopher Renshaw, duce de Harlowe, continuă repede Lovejoy. Soțul defunctei mele surori, desigur. Privi spre Christopher. Eram pe cale să ne alăturăm celorlalți în salonul mic.

Christopher încuviință din cap și păși alături de Lovejoy, cu Tess lipăind lângă el.

– Au sosit toți invitații?

Unde dracului era Plimpton?

– Nu încă, Excelență, răspunse Lovejoy. Știu că Lady Lovejoy va fi în extaz că ați binevoit să participați la mica noastră petrecere. Nu prea v-am văzut de când v-ați întors din India, spuse cu un zâmbet vag și rigid.

Christopher bănuia că ar fi trebuit să se simtă vinovat.

– Afacerile m-au ținut ocupat, răspunse el cu sinceritate.

– Sunt convins, murmură Lovejoy. Ah, iată-ne!

Ajunseră în salonul vopsit într-un roșu aprins. La un capăt ardea focul în șemineu, făcând ca locul să pară sufocant și încins.

Încăperea părea prea mică.

El inspiră lung și puse mâna pe capul lui Tess.

Christopher studie mulțimea așezată fără să-și dea seama că de fapt căuta pe cineva, până când privirea i se agăță de domnișoara Stewart. Chiar și din partea cealaltă a încăperii, privirea ei părea să-l ardă, deși chipul cuviincios era stăpân pe sine.

Ce punea la cale? Părea perfect respectabilă – chiar plictisitoare – în acest decor. Cu toate astea, cu doar două săptămâni în urmă o văzuse fugind de două matahale și sărind nesăbuită în trăsura lui. Și, culmea, cu un copil!

Lăsă întrebările și reveni cu atenția în prezent. Erau și alte persoane în încăpere, iar Lovejoy i le prezenta pe fiecare în parte.

Le cunoscuse deja pe Lady Caroline Holland și pe fiicele ei. Regina stătea cu mama ei, vizavi de Arabella și domnișoara Stewart, care se părea că nu avea un nume de botez – cel puțin lui nu-i spusese nimeni nici unul.

În dreapta familiei Holland, Lady Lovejoy împărțea o canapea cu Malcolm Stanhope, viconte de Stanhope. Bărbatul părea să aibă sub 30 de ani, dar era la fel de rigid precum un bătrân arțăgos.

Lovejoy termină prezentările, iar Lady Lovejoy se întoarse spre Christopher.

– Doriți o ceașcă de ceai, Excelență?

Christopher încuviință din cap și alese un scaun aproape de ușile franceze. Erau închise, dar păreau să dea spre o terasă. Măcar perspectiva de a evada era aproape.

Tess se strecură sub scaunul lui și se întinse. Spre deosebire de soțul ei, Lady Lovejoy nici nu se sinchisi că invitatul ei adusese un câine la o petrecere la casa de la țară. Era mai liberală decât Lovejoy sau mai degrabă îl lăsa pe Christopher să facă aproape orice datorită titlului său.

În general, oamenii făceau asta. În clipa în care își dădeau seama că era duce, se agitau, făceau plecăciuni și se bâlbâiau de parcă urina aur.

De parcă el era diferit, singur și insensibil la contactul uman.

De fapt, *majoritatea* oamenilor îl tratau așa.

Existau excepții.

La acest gând i se acceleră pulsul. Întoarse capul și o surprinse pe domnișoara Stewart uitându-se la el cu dezgust în minunații ei ochi verzi-aurii.

Capitolul 3

Într-o zi, Rowan și însoțitoarele ei au mers călare în inima pădurii, până când au ajuns într-un luminiș. Într-o margine, se afla o peșteră frumoasă, verde și cufundată în liniște.

Speriați, caii s-au îndepărtat.

– Se spune că acolo se află Tărâmul Zânelor, șopti Marigold, iar Redrose și Bluebell părură înfricoșate.

Dar Rowan zise:

– Eh, povești pentru copii! Haideți să explorăm și să dovedim că povestea nu-i adevărată!

Schimbul de la curtea Tărâmului Întunecat

La 18 ani era un băiat slăbănog, de înălțimea unui bărbat, dar nu cu greutatea unuia. Arăta ca un rege medieval, cu chipul lung, sensibil și ascetic. Iar ochii lui fuseseră albaștri, luminoși și frumoși – cel puțin așa și-l amintea Freya pe Christopher Renshaw.

Bău din ceai și se uită la ducele de Harlowe. Acum era complet format, mare și solid, cu umerii lați, cu gambele musculoase în ciorapii eleganți în timp ce își întindea picioarele în fața scaunului. Chipul i se împlinise cu pometi proeminenți și un maxilar puternic. Nu mai era un poet visător.

Nu, acum semăna mai mult cu un rege războinic – călit și nemilos. Un bărbat care își putea trăda prietenii fără să se gândească.

Un bărbat care *încă* nu o recunoștea.

„Păi, de ce ar trebui?", se gândi ea destul de iritată. Când Harlowe o văzuse ultima dată, era o fetiță slăbănoagă într-o sală de clasă. Sora mai mică a bunului său prieten Ranulf. O persoană pe care nu avea motiv să o observe. Un copil, în vreme ce el era un tânăr student la Oxford, împreună cu Julian Greycourt și Ran.

Freya își strânse buzele pentru a nu mai tremura din pricina acelei amintiri. Cei trei fuseseră așa de luminoși, sclipitori ca niște tineri zei! Îi crezuse invincibili, iar acum...

Acum Ran era infirm din cauza lui Julian și a lui Harlowe.

– Te doare capul? întrebă blând Arabella lângă ea.

– Nu, deloc. Freya își dădu seama că se încrunta. Făcu un efort să zâmbească și se întoarse spre cea mai mare dintre surorile Holland. Ți-ai revenit după călătoria cu trăsura în dimineața asta?

– Mă bucur că mă odihnesc un pic după atâta săltat în sus și în jos, răspunse cu patos tânăra.

– Ce părere ai despre invitații lui Lady Lovejoy?

– Te referi la domni? întrebă Arabella, strâmbând crispată din buze.

Freya tresări.

– Încercam să fiu mai subtilă.

– Nu văd sensul.

Tânăra femeie părea amărâtă. Freya se uită iute la ea. Arabella îi zâmbi vag.

– Știu că mama dorește să mă mărit înaintea Reginei, iar cum domnul Trentworth este gata să o ceară...

Ea ridică din umeri.

Freya strânse din buze și o bătu ușor și în tăcere pe mână, ceea ce nu părea a fi o mare alinare. Uneori, domnișoarele de rangul Arabellei nu se căsătoreau, dar majoritatea o făceau, iar Freya știa că Lord Holland se aștepta ca fiicele lui nu doar să se căsătorească, ci să se căsătorească *bine*.

Freya mulțumi în gând că făcea parte din Societatea Femeile Înțelepte. Dacă dorea, cu siguranță se putea căsători și putea avea o familie, dar nu era ceva imperativ. De fapt, dacă se căsătorea, putea să fie *mai puțin* bine-venită la moșia de la Dornoch. Femeile Înțelepte erau foarte atente când venea vorba de bărbații pe care îi lăsau să pătrundă în sanctuarul lor.

Freya zise:

– Dacă nu-ți place nimeni de aici, nu mă îndoiesc că mama ta îți va acorda timp să găsești alt pețitor.

– Da. Arabella se uită la domnii din încăpere cu o ciudată lipsă de pasiune. Dar am avut trei ani să găsesc un soț. Ea și *papa* nu pot aștepta la nesfârșit.

– Pari chiar tristă.

Arabella se întoarse și îi zâmbi.

– Pun la cale o campanie pentru a-mi găsi un soț, domnișoară Stewart. Asemenea lucruri trebuie făcute cu cea mai mare seriozitate.

Freya luă o înghițitură de ceai, încercând să-și ascundă neliniștea. Într-o căsnicie puteau să meargă prost multe lucruri, iar odată încheiată căsnicia, nu mai aveai cale de întors la libertatea de domnișoară.

Chiar era o situație serioasă.

Freya tuși, încercând să aibă un ton mai lejer.

– Lord Stanhope este chiar chipeș, nu crezi?

Arabella se uită îngrozită la ea.

Freya încercă să pară inocentă.

– Ești îngrozitoare! șopti Arabella. Lord Stanhope pare să fi înghițit o broască. Și chiar recent.

Freya își înăbuși un zâmbet.

– Poate că e timid.

Arabella mări ochii, neîncrezătoare.

– Păi, ar *putea* fi. Freya ridică din umeri. Am observat că uneori domnii care au un aspect exterior amenințător sunt doar timizi.

– Timid... Arabella ridică dintr-o singură sprânceană. Atunci ducele e un iepure. A fost amabil că i-a prezentat-o Reginei pe simpatica Tess, dar n-aș fi ghicit niciodată că este așa de manierat doar după cum arată. Parcă ar mușca pe cineva de cap dacă nu-i place ceaiul.

Freya nu se putu abține și se uită la Harlowe.

Stătea cu Lord Lovejoy. Tess era sub scaunul lui, privind atentă adunarea, cu capul peste labele încrucișate. Harlowe asculta încruntat ceva ce-i povestea gazda lor. În vreme ce ea se uita, el privi spre foc și apoi spre ușă și se foi pe scaun, de parcă își dorea să iasă din încăpere.

Ea clătină din cap, alungând acel gând ridicol. Harlowe nu era deloc genul de bărbat care să fie *timid* într-o adunare. Nu, Arabella avea dreptate.

Chiar părea intimidant.

– Eu l-aș evita în locul tău, se auzi zicând Freya.

– La ce te referi? întrebă Arabella. Mereu am crezut că, atunci când un câine este devotat unui om, asta demonstrează adevăratul caracter al omului – și este evident că Tess îl iubește pe duce.

Gândul că Arabella putea pune ochii pe Harlowe o irită pe Freya. Privi iar spre fată.

Sprâncenele Arabellei erau unite.

Freya clătină din cap.

– Câinii sunt niște animale iubitoare și chiar nu e nevoie de prea mult pentru a-i câștiga – mai mult mâncare și companie. Nu cred că ducele e foarte amabil.

Arabella părea așa de tânără într-o rochie de un roz palid!

– Cel puțin nu e suficient de amabil pentru *tine*.

– Ești destul de cinică uneori, domnișoară Stewart, zise Arabella. Câteodată mă întreb dacă în trecut ai fost rănită de un domn. Dacă a existat un admirator care te-a respins și ți-a frânt inima.

– Vai, nimic așa de romantic! rosti sec Freya. Ce părere ai despre tânărul domn Lovejoy? Cred că l-ai mai întâlnit.

Arabella se uită derutant de gânditoare la ea.

– Mereu întorci conversația când e vorba de tine. Serios, abia știu câte ceva despre trecutul tău.

– Nu sunt multe de știut, zise Freya lejer, întâlnindu-i privirea.

– Hm... Arabella oftă și se uită din nou la domni. În ceea ce privește întrebarea ta, da, am dansat cu domnul Lovejoy la un bal iarna trecută. O dată. Cu Regina a dansat de două ori.

Freya ignoră ultima parte.

– Domnul Lovejoy pare chiar drăguț.

– Mama ar prefera un domn cu titlu.

– Desigur, replică Freya, încercând să nu își dea ochii peste cap – *sigur* că descendența unui posibil ginere era mai importantă decât dacă mireasa îl plăcea sau nu. Dar domnul Lovejoy va moșteni titlul de baron cândva – și cu destulă avere. Cred că Lady Holland dorește mai mult decât orice să fii fericită, până la urmă.

– Știu că da, dar știu și că lui *papa* i-ar plăcea să mă mărit cu cineva de rang. Arabella ridică ochii, întâlnind privirea sinceră a Freyei. Vreau ca amândoi să fie mândri de mine, dar nu sunt la fel

de plină de viață precum Regina. Și nu știu dacă *pot* atrage un domn cu titlu.

– Poți, îi spuse Freya, luându-i mâna. I se frânse inima când văzu vulnerabilitatea Arabellei. *Știu* că poți dacă îți pui asta în minte. Când vrei, ești bună, inteligentă și foarte spirituală. Trebuie doar să găsim domnul potrivit, care să te aprecieze.

Arabella părea nesigură, iar Freya își strânse buzele. Nu voia să o vadă rănită.

– Arabella! strigă Lady Holland. Lady Lovejoy are cele mai interesante modele de broderie. Vino să vezi!

– Desigur, mamă, zise ascultătoare Arabella, ridicându-se pentru a traversa încăperea și a se așeza lângă mama ei și gazda lor.

Freya *nu* era sigură că fata putea să încheie o căsătorie reușită. Domnii cu titlu aveau de unde să aleagă dintre domnișoarele aristocratice. De fapt, ea ar fi vrut să-i spună Arabellei că nu avea de ce să-și facă griji. Avea suficient timp să găsească un domn care să fie amabil și să o iubească pentru ea însăși.

Dar crunta realitate era că familia se aștepta ca Arabella să se mărite. Să realizeze legături de familie pentru tatăl ei și să procreeze următoarea generație de aristocrați. Fata chiar nu avea de ales.

Poate că Freya lucra ca însoțitoare – fiind destul de aproape de partea de jos a aristocrației –, dar în realitate avea mai multă libertate decât orice ducesă.

Pentru că făcea parte din Societatea Femeile Înțelepte. Iar acum avea doar două săptămâni să o salveze.

Trebuia să găsească repede ceva împotriva lui Lord Randolph.

Freya bău din ceașca de ceai și cercetă încăperea. Privirea ei se ciocni aproape imediat de a ducelui.

Se uita la ea cu ochii lui albaștri mijiți, cu o expresie ce părea să semene cu analizarea.

Valul subit de ură față de el o luă pe nepregătite. I se strânse pieptul așa de puternic, încât îi fu greu să respire. Harlowe o uitase nu doar pe ea, ci și pe Ran? Faptul că el trăia o viață liberă și fără remușcări în timp ce fratele ei Lachlan trudea peste pământurile rămase familiei de Moray era un ghimpe în pieptul ei.

În timp ce Ran se ascundea de lume.

Vizavi de ea, Arabella râdea.

Freya își mută privirea. Fata privea cartea cu modele pe care Lady Lovejoy le-o arăta ei și lui Lady Holland. Dacă Arabella ar fi putut să fie la fel de relaxată când vorbea cu un domn! Din nefericire pentru ea, devenea țeapănă când...

– Domnișoară Stewart, se auzi o voce groasă lângă ea.

Freya avu impresia că simte reverberații până în oase.

– Excelență.

Se întoarse și descoperi că Harlowe se așezase pe un scaun tras lângă canapeaua pe care stătea ea. Era la o distanță perfect decentă. Nimeni nu s-ar fi putut uita pieziș pentru că se așezase lângă ea. Dar faptul că *vorbea* cu ea putea atrage comentarii. Era angajată ca însoțitoare. Nu trebuia să fie observată deloc.

Nu voia să fie observată.

Și el știa foarte bine asta. În ochii lui uimitor de albaștri se văzu o sclipire când murmură:

– Domnișoară Stewart, sunt curios într-o privință. Nu cred că sunteți ceea ce păreți a fi.

– Este vreunul dintre noi?

El ridică din umeri.

– Poate că nu.

Ea zâmbi, conștientă că mai mult se strâmbase. Ce secrete cumplite ascundeți, Excelență?

– De unde știți că am secrete de ascuns?

– Intuiția? Înclină capul, studiindu-l, și își alese cu grijă cuvintele. Dacă menționa numele Greycourt, renunța direct la joc. Deși era tentată să o facă. Dar se mulțumi cu ceva mai vag: Sunteți un domn de peste 30 de ani, văduv, dar în cei doi ani de când ați dobândit titlul nu v-ați deranjat să vă recăsătoriți.

– Nu știam că lipsa unei soții este o chestiune suspectă, zise el.

– Este pentru un domn care deține un titlu așa de nobil. N-ar trebui să fiți în căutarea unei domnișoare tinere, bune de măritat? Una pe care să o puteți lega de dumneavoastră și care să vă aducă pe lume moștenitori? Sigur asta cere datoria față de ducat.

Buzele lui se curbară cinic.

– Sunteți intermediara domnișoarelor Holland?

– Nu. Răspunsul ei fu tăios. Nu, acest bărbat nu era potrivit pentru Regina sau Arabella. Era un bărbat puternic – un bărbat *periculos*. Femeia care se mărita cu el trebuia să fie nu doar puternică,

ci și încăpățânată, capabilă să nu cedeze, se gândi ea. Dar asta nu însemna că ea și-ar fi dorit ca el să se însoare cu *orice* femeie. Nu v-aș recomanda unei tinere.

– Ar trebui să fiu ofensat?

Ochii lui erau așa de albaștri, încât îi fu greu să se uite în altă parte.

– Da. Ea ridică bărbia. Nu sunteți suficient de bun pentru ele.

El încremeni, iar furia îi fu dată de gol doar de tresărirea maxilarului. Apoi zise caustic:

– Și sunt destul de bun pentru *dumneavoastră*, domnișoară Stewart?

– Eu sunt însoțitoare, Excelență. Știți prea bine că nu sunteți pentru mine. Era prea aproape de flirt. Nu se putea lăsa distrasă de ochii lui albaștri, de conversația directă și de propria receptivitate la prezența lui. Întoarse mâna în poală, expunând palma vulnerabilă. Spuneți-mi, ce părere aveți despre răzbunare?

Tăcere.

Ea ridică privirea.

Se uita la ea de parcă era un tun prost armat.

– Ce întrebare ciudată!

– Da? întrebă ea cu nepăsare. Mă scuzați. Voi reveni la subiectele potrivite de conversație. Vremea e chiar plăcută, nu-i credeți?

El pufni și zise serios:

– Eu cred că răzbunarea distruge sufletul, domnișoară Stewart.

Ea simți un fior ciudat. El acceptase subiectul ei de conversație.

– Nu sunt de acord. Dacă cineva greșește față de mine, nu ar trebui să mă răzbun? Se aplecă un pic spre el, întrebându-se cât de mult să insiste. Când el avea să ajungă la limită, avea să plece sau să se întoarcă împotriva ei? Ce ați face, Excelență, dacă ați fi groaznic de folosit, teribil de rănit și vi s-ar lua tot ceea ce vă este drag?

– Aș fi mai atent în viitor, zise el încet, dar fără ezitare, de parcă mai cugetase la subiect înainte. Și aș încerca să-mi trăiesc viața cât se poate de onorabil.

Pentru prima dată ei îi trecu prin minte că poate fusese nedreptățit la un moment dat. Până la urmă, trecuseră cincisprezece ani de când îl văzuse ultima dată. N-ar fi fost ironic ca păcătosul să fi fost el însuși victima păcatului?

– Ce model de cumpătare sunteți, Excelență! zise ea, luându-l peste picior. Pur și simplu vă lăsați călăul liber? Dorindu-i o viață lungă și fericită?

– Nu, desigur că nu. Oftă nerăbdător. Sunt om și eu. Aș dori să-l aduc în fața justiției. Dar justiția nu e mereu posibilă sau spre binele tuturor. Sigur vă dați seama de asta.

– Îmi dau seama că pentru a renunța la dorința de răzbunare – sau justiție, cum i-ați spus – înseamnă a renunța la o parte din sine, zise ea mult prea pasional. Să cazi pradă banalității vieții în loc să tinzi spre cea mai curajoasă parte din tine însuți.

– Considerați răzbunarea ceva *curajos*. El își mută privirea de la ea, ca și cum nu mai suporta să-i vadă chipul. Iar după ce vă veți răzbuna, domnișoară Stewart, ce va fi apoi?

Ea nu-și dorea ca el să nu o mai privească.

– Apoi voi avea *pace*.

Când se uită la ea, expresia lui era sardonică.

– Domnișoară, ați căutat vreodată pacea în viața dumneavoastră?

Ea nu-și putu opri tresărirea crispată a gurii.

– Adevărul este că nu am făcut-o.

El încuviință din cap, de parcă nu era surprins.

– Așa mă gândeam și eu. Atunci, spuneți-mi, cine e bărbatul pe care doriți să vă răzbunați? Este unul dintre cei care vă urmărea pe străzile Londrei în urmă cu două săptămâni?

Dumnezeule, îl auzise cineva?

I se tăie respirația gândindu-se la propria prostie. Nu era o fată superficială, care să-și piardă capul după doi ochi frumoși. Acesta era *dușmanul* ei.

– Nu ridicați vocea, vă rog!

– De ce? El se lăsă pe spate, privind-o cu un interes imperturbabil, precum o pisică jucându-se cu un șoarece șchiop. Ascundeți ceva?

Ea mări ochii.

– *Evident*.

– Ce anume?

– De ce credeți că aveți vreun drept să întrebați?

Discuția cu acest bărbat era mult prea seducătoare. Era periculos de aproape de a se trăda. Freya luă o înghițitură de ceai pentru a-și ascunde neliniștea.

– Poate pentru că *nu* v-am aruncat din trăsură pe dumneavoastră și pe însoțitorii dumneavoastră, răspunse el cu blândețe.

– Vă sunt etern recunoscătoare! se răsti ea.

El făcu o pauză, mijind privirea.

– Să știți că aș putea să o întreb pur și simplu pe angajatoarea dumneavoastră.

– Ați *putea,* replică ea, cu un zâmbet încordat și ferm, dar făcând asta ați recunoaște că nu sunteți în stare să-mi faceți față. Iar atunci pentru mine ați fi un laș.

El încremeni, iar ea își dădu seama că o atinsese.

O atinsese și trecuse de ea.

– Majoritatea oamenilor în poziția dumneavoastră, domnișoară Stewart, zise el foarte încet, ar fi atenți să *nu* mă jignească.

Christopher se holba la domnișoara Stewart, conștient că nu-și putea aminti când se înfuriase ultima oară așa de tare. De fapt, nu simțise *nici* o emoție așa de puternică de mult timp.

Ea nu fu intimidată de furia lui. Chiar dimpotrivă – acei ochi verzi-aurii sclipeau cu un entuziasm aproape febril când ea îi răspunse:

– Mă scuzați. Dacă doriți un dialog precaut, atunci ar trebui să căutați în altă parte.

– Cu siguranță aș fi un laș dacă v-aș lăsa drum liber, zise el moale. Și vă asigur, domnișoară, că nu sunt laș.

De data asta, zâmbetul ei fu iute și *real,* scoțând la iveală o gropiță într-un obraz. Lui i se tăie respirația. *Asta* îi lipsise, dar nu își dăduse seama: conversația sinceră. *Sentimente* sincere.

Zâmbetul ei dispăru în următoarea secundă, ca și cum îi era rușine că îi scăpase acel zâmbet.

– Va trebui să vă cred pe cuvânt, Excelență.

O altă insultă. Păreau să-i curgă din gură. Cum reușea această femeie îngrozitoare să-l domine? Înfățișarea ei nu se potrivea deloc cu personalitatea. Pe dinafară era demodată și deloc remarcabilă – hainele îi erau cenușii și formale. Boneta ei îl irita în mod deosebit – ascundea mare parte din părul ei castaniu și distrăgea atenția de la restul trupului.

– Purtați cea mai oribilă bonetă, zise el.

Nu se vorbea așa unei doamne. Un domn folosea mereu mici minciuni politicoase, trecând peste orice putea tulbura o doamnă.

Își aminti cum încercase cândva să discute cu Sophy despre o servitoare care fura. Soția lui se supărase așa de tare numai la *gândul* de a dojeni servitoarea, încât stătuse în pat tot restul zilei. Se ocupase el de concedierea servitoarei. Sophy nu păruse să observe nimic în afară de un comentariu despre ochiul șașiu al noii servitoare.

Fusese mai bine să aibă un trai închipuit cu soția lui. Un soi de viață imaginară în care adevărul nu era niciodată menționat. În care el mereu avea grijă de ea și de grijile ei, iar ea exista într-o stare copilărească de dependență.

Niciodată un adult egal.

Niciodată un partener real.

Răspunsurile acide ale domnișoarei Stewart erau revigorante.

Ochii ei se măriseră, părând plini de ceva ce părea a fi indignare – sigur nu șoc. *Putea* fi șocată de ceva?

– Ce nepoliticos să spuneți asta, Excelență!

El exclamă dezaprobator.

– O scăpare, mă tem. V-ați plictisit?

Buza ei superioară se curbă, dezvăluindu-i dinții, iar pentru o clipă el crezu că se putea să-l lovească. Inspiră, ciudat de nerăbdător. Avea ea să renunțe la deghizarea aceea proastă și să dezvăluie încăperii adormite ce războinică era?

Spre dezamăgirea lui, ea se controlă, iar în următoarea secundă se uita la el *aproape* senină.

– Nu-mi pot imagina că sunteți expert în moda pălăriilor la femei. Cel puțin nu moda pentru doamnele *respectabile*.

El vru să râdă de remarca ei.

– Încercați să insinuați că sunt un libertin?

Ea strânse din buze, atrăgându-i atenția spre gura ei. Fără îndoială, încerca să pară cuviincioasă și dezaprobatoare, dar era trădată de propria gură. Poate că avea personalitatea unei harpii, dar buzele îi erau senzuale și voluptuoase. Sălbatice, pline și curbate. Colorate natural în roz. Zâmbetul ei ar fi fost superb. Și dacă ar fi folosit gura pentru altfel de sarcini, mai erotice...

Nu, acelea nu erau buzele unei puritane.

Iar acum se deschideau.

– Nu știu la ce vă referiți.

– Oh, vai! zise el cu blândețe. V-ați pierdut curajul? Sigur sunteți în stare de mai mult decât această ripostă slabă. Puteți insinua că am sifilis. Sau să vă ridicați și să-mi spuneți că sunt un violator. Se uită încântat la ochii ei indignați. Avea cele mai frumoase gene negre. Trebuie să recunoașteți că măcar petrecerea s-ar anima.

Dacă el nu s-ar fi uitat la ea, ar fi putut să-i scape detaliul: o ușoară tresărire a acelor buze atrăgătoare. Simți un fior la această priveliște. Voia să o facă să zâmbească din nou – să vadă acel zâmbet larg care îi făcea gropițe.

– Nu voi face așa ceva! se răsti domnișoara Stewart.

– Păcat! Nu văd cum m-ați putea face să-mi înfrunt păcatele.

– Poate că aveți nevoie să vă înfruntați păcatele singur.

– Oh, am făcut-o deja! Când li se întâlniră privirile, zâmbetul lui era neamuzat. Vă asigur.

Ea mijì ochii într-o expresie ce părea a fi curiozitate invidioasă.

– La ce vă referiți?

– Credeți că vă voi spune slăbiciunea mea? întrebă el blând. Dumneavoastră, oponentului meu?

– Eu nu sunt...

Se opri înainte să rostească acel cuvânt, clipi și ridică bărbia.

Acum el era în avantaj.

– Sunteți. El zâmbi. Ați făcut tot posibilul să intrați în conflict cu mine.

– Da?

El o privi gânditor.

– Nu sunt sigur cu ce v-am ofensat.

– *Nu?*

Vocea ei era batjocoritoare. El își încleștă maxilarul și zise subit:

– Nu sunt, să știți. Un violator de femei.

– Bănuiesc că ar trebui pur și simplu să vă cred? întrebă ea politicos. Pentru că, dacă ați *fi* un libertin, *exact* asta ați spune.

– Nu-mi amintesc să fi fost vreodată atât de insultat, zise el lent, de către un bărbat sau de o femeie. Încercați să mă determinați să dezvălui celor din jur ce făceați în Wapping?

Ea făcu o mișcare bruscă, apoi încremeni. Când se uită la el, ochii ei ardeau.

– Habar nu aveți ce făceam în Wapping.

– Așa este, dar știu că nu vreți să vorbesc despre asta, zise el. Altfel, cred că m-ați fi trimis la dracu'. Bănuiesc că nu-mi veți spune.

– Să vă spun secretele mele? Arcui sprâncenele. Dumneavoastră, oponentului meu?

El savură pentru o clipă replica ei – satisfacția luminoasă din ochii ei, felul în care se aplecă un pic în față de parcă se aștepta ca el să trimită înapoi mingea de tenis.

El zâmbi.

– Nu, aveți dreptate. N-ar fi deloc înțelept. Pentru amândoi, bănuiesc.

Ar fi trebuit să se ridice și să o lase. Să vorbească cu altă persoană din încăpere.

Și totuși, această femeie aparent obișnuită avea ceva fascinant. Sau poate că lui i se părea înviorătoare animozitatea ei fățișă.

Voia să mai spună ceva, să vadă dacă îi mai apărea acea gropiță, dar dinspre hol se auziră pași și voci.

Christopher se îndreptă, uitându-se spre ușă. Sosise Plimpton?

Două doamne intrară în salon, iar Christopher simți șocul recunoașterii direct în inimă.

Cea mai apropiată, o femeie înaltă, frapantă, cu părul negru, ridică privirea. Pentru o clipă, privirea ei căzu pe domnișoara Stewart și apoi se mută spre el.

Veni spre ei, cu mâinile întinse și cu ochii ei gri frumoși și mari.

– Christopher, dragule, nu te-am văzut de mulți ani! Ce mai faci?

Când creșteai alături de altă persoană, problema era că aceasta nu uita niciodată vremea când fusese o copilă.

Indiferent ce vârstă putea avea acum.

Messalina Greycourt se uită la Christopher Renshaw, care se ridica de pe locul lui de lângă Freya.

– *Messy?*

Fratele ei mai mare, Julian, îi dăduse porecla aceasta groaznică pe vremea când ea avea 5 ani, iar el, aroganta vârstă de 11 ani. Din păcate, porecla rămăsese – cel puțin până la evenimentele din

vara în care ea împlinise 12 ani, când își pierduseră sora, pe Aurelia, și odată cu ea veselia lui Julian.

– Nici măcar Julian nu-mi mai spune așa, răspunse ea. Îți amintești de sora mea, Lucretia?

Christopher se întoarse spre Lucretia.

– Desigur, deși nu te-aș fi recunoscut niciodată.

Lucretia făcu o reverență.

– Ce mă bucur! Ar fi destul de umilitor pentru mine dacă aș arăta la fel ca atunci când eram în hamuri.

Christopher zâmbi reticent.

Messalina își mută privirea de la Christopher la Freya de Moray. Cei doi fuseseră adânciți în discuții când ea și sora ei intraseră în salon, iar ea avea o multitudine de întrebări.

În primul rând, îi spusese Freya lui Christopher că lucra ca însoțitoare? Messalina fusese curioasă ani întregi să afle asta.

Își luă privirea de la Freya și încuviință din cap către Christopher.

– Știam că te-ai întors în Anglia, dar nu te-am văzut niciodată. Cred că Julian te-a invitat la un ceai, nu-i așa?

Christopher ridică pur și simplu din umeri. Zâmbetul lui dispăruse deja.

El și Julian nu-și mai vorbeau? Dacă era așa, ea nu știuse despre această ruptură. Deși, desigur, Christopher fusese în India în toți acești ani. Iar Julian era al naibii de tăcut.

Messalina tuși.

– Te deranjează dacă îți spun pe numele de botez? Mă tem că obiceiurile din copilărie sunt greu de înlăturat.

Ea privi spre Freya și o văzu pe fosta ei prietenă holbându-se la ea, cu o expresie chinuită pe chip. Freya întoarse capul, după care se ridică și se îndepărtă în tăcere.

Messalina se simți rănită. „Naiba să o ia pe Freya de Moray!"

– Deloc, răspunse Christopher, atrăgându-i atenția. La ce bun să fim ceremonioși când m-ai văzut după o noapte cu prea multă băutură?

Ea zâmbi din nou.

– Nu puteai să bei prea mult lichior la 16 ani.

Expresia lui deveni melancolică – cel cu care băuse în acea noapte fusese Ranulf de Moray.

– Am auzit că ai moștenit un titlu, zise Messalina ca să schimbe subiectul. Toată aristocrația a vorbit despre asta aproape tot sezonul.

Auzise și că își pierduse soția, sora lui Lord Lovejoy. Cum o chema? Becky, Molly sau Lizzy – oricum, un diminutiv. Se întrebă dintr-odată dacă mai exista cineva care îi spune pe numele de botez. Ambii lui părinți erau decedați, nu avea frați sau surori și, din câte știa ea, el nu se recăsătorise.

– Da, moștenirea a venit destul de neașteptat, zise el sec. Ducele precedent era văr de-al doilea și a avut parte de o tragedie cu propriii fii și cu nepotul care au murit înaintea lui. Vărul meu avea 90 de ani când a murit, dar se pare că a avut prea multă încredere în niște oameni de afaceri nu prea onești. Titlul a venit la pachet cu doi ani de muncă.

– Excelență?

Se întoarseră amândoi când îi întrerupse Lord Lovejoy.

Gazda lor părea umilă.

– Mi s-a spus că cina este gata. Poate doriți să ne însoțiți?

Desigur. Christopher avea cel mai mare titlu.

Făcu o plecăciune către Messalina și porni spre gazdele lor, oferindu-i brațul lui Lady Lovejoy. Lord Rookewoode, însoțind-o pe Lady Holland, îi urmară. În urma lor veni restul grupului.

Lucretia murmură lângă Messalina:

– Îi vei cere ajutorul lui Lady Lovejoy în seara asta?

Messalina clătină din cap.

– Cred că mâine.

– Hm, murmură Lucretia. Este foarte chipeș, nu-i așa?

Messalina clipi la întrebarea fără logică.

– Christopher?

Nu-l privise niciodată așa.

– Nu, nu el. Este ciudat, dar nu l-am recunoscut pe duce.

– Aveai doar 7 ani când l-am văzut ultima dată, nu-i așa?

– 8, răspunse Lucretia cu precizia pe care doar cei mai tineri dintr-o familie o aveau. Și oricum nu mă refeream la el. Mă refeream la conte. Arătă spre spatele lui Lord Rookewoode. Are ceva ce atrage privirea doamnelor. Deși bănuiesc că și ducele este plăcut vederii.

– Obrăznicătură! murmură Messalina.

– Am observat că Freya încă te ignoră, șopti Lucretia.

– Da? rosti Messalina cu un dezinteres prefăcut când intrară în salonul de luat masa.

Fură nevoite să se despartă pentru a-și găsi locurile înainte ca Lucretia să o cheme din nou. Sigur că nu stăteau una lângă alta. Jane Lovejoy făcuse tot ce putuse ca să-i așeze doamnă lângă domn, iar Messalina era între vicontele de Stanhope și domnul Lovejoy. Chiar în fața ei era contele, flancat de Lucretia și Arabella Holland. Iar la capătul mesei era *Lady* Freya de Moray.

Messalina bagă lingura într-o minunată supă de țipar și o analiză pe Freya. Era chiar ironic. Ca fiică și soră de duce, ea era doamna cu cel mai înalt rang de la masă.

Ceva ce știau doar Messalina, Lucretia și însăși Freya.

Și Christopher. O recunoscuse pe Freya? Messalina începea să se îndoiască. Îl privi speculativ. Oare Freya i-ar fi spus cine era dacă el nu o recunoștea?

Ținând cont de cum decurgeau lucrurile între Christopher și familia de Moray, era posibil ca Freya să-și fi ținut identitatea secretă.

Cel puțin era posibil ca el să nu știe cine era Freya. Iar ea nu mai era fata slăbănoagă, sălbatică și cu părul încâlcit din tinerețea lor. Acum era calmă, cu formele de femeie adultă acoperite de rochii maro plictisitoare, cu părul roșu ascuns și îmblânzit. Fără îndoială, îi păcălea pe majoritatea oamenilor pe care îi întâlnea, de cele mai multe ori fiind trecută cu vederea.

Messalina mormăi ceva pentru sine.

Freya de Moray nu fusese *niciodată* calmă în tinerețea lor și se îndoia că se schimbase așa de mult în cincisprezece ani. Nu știa de ce se prezenta ca o persoană atât de plictisitoare și serioasă, dar cu siguranță Freya *nu* era așa în realitate.

Și nu putea să o întrebe pe Freya de ce era deghizată pentru că pur și simplu nu își vorbeau.

Messalina o văzuse prima dată pe Freya în societatea londoneză în urmă cu patru ani. Fusese într-o după-amiază, la un spectacol muzical, un cvartet de instrumente cu coardă sau poate un clavecin – nu-și amintea acum. Stătuseră de o parte și de cealaltă a sălii, iar la doar câteva minute după ce începuse, Messalina se holba în ochii Freyei de Moray.

Cea mai bună prietenă a ei din copilărie.

Fusese o experiență ciudată. Nu se îndoia că era Freya, chiar dacă nu se mai văzuseră de ani. Recunoscuse ochii aceia verzi, forma bărbiei și panta ușoară a nasului ei.

Freya se uitase la ea fără a afișa vreo expresie. Fără a o recunoaște.

Fără emoție.

Ca și cum nu se ascunseseră niciodată de guvernanta Freyei, nu ceruseră prăjituri bucătăresei sau nu stătuseră întinse în pat în întuneric, șoptindu-și cele mai ascunse secrete una alteia.

De parcă nu se iubiseră mai mult decât niște surori.

La naiba cu Freya!

Nu fusese *ea* cea care pierduse o soră mai mare în acea noapte! Pe luminoasa, sclipitoarea Aurelia, moartă la doar 16 ani.

În acea noapte de demult, Messalina se trezise cu plânsul mamei ei, cu chipul alb și tăcut al lui Julian, cu Lucretia confuză și plângând și cu geamănul Aureliei, Quintus, vomitând până când albul ochilor i se împăienjenise de mici vase de sânge sparte.

Nu, Freya nu avea nici un motiv să o umilească. Dacă cineva trebuia să umilească pe altcineva, aceea era Messalina. Fratele Freyei, Ran, o omorâse pe Aurelia.

Messalina se întinse după paharul de vin, iar când făcu asta atrase atenția Lucretiei. Sora ei mai mică ridică o sprânceană cu subînțeles.

Messalina încuviință din cap și inspiră pentru a se calma. Nu se afla acolo pentru a se gândi la Freya, la îngrozitorul lor trecut și la ce anume făcea ea muncind ca însoțitoare sub un nume fals. Messalina se afla acolo pentru a flirta, a râde și, cel mai important, pentru a afla ce se întâmplase cu draga ei prietenă.

Eleanor Randolph.

Lord Randolph o îngropase pe biata Eleanor fără vreo ceremonie și chiar fără să anunțe.

Messalina aflase că Eleanor murise la câteva săptămâni după aceea. Îi era datoare prietenei ei să afle măcar cum murise.

Amintindu-și de misiunea ei, se întoarse spre dreapta și îi zâmbi vicontelui de Stanhope.

– Sper că ați călătorit bine.

Vicontele înghiți înainte de a vorbi cu un puternic accent scoțian.

– N-aș zice că bine. Hanurile unde mi s-a spus să mă opresc n-au fost deloc cum mă așteptam. În primul au fost gălăgie și comportamente licențioase și, în al doilea, așternuturile de pat miroseau teribil a mucegai. Am avut ceva de reproșat ambilor hangii, vă asigur.

– Oh, într-adevăr?

Messalina nu-și putu reține tresărirea buzelor. Lord Stanhope părea să-și fi petrecut destul din timpul său plângându-se hangiilor și altora. Chiar era păcat. Era un domn care arăta destul de bine, cu ochi mari, frumoși și un profil roman – asta dacă n-ar fi avut o grimasă de dezgust pe chip.

– Vă pot spune că m-am bucurat tare mult că am ajuns, zise vicontele. Deși cred că Lady Lovejoy trebuie să fie mai fermă cu servitorii ei. Pe rama tabloului din camera mea era *praf*. Credeți că ar trebui să o informez?

– Păi... Messalina aruncă o privire spre Jane Lovejoy.

Draga ei Jane avea ochii prea mici pentru chipul ei rotund și un nas prea mare, ceea ce o făcea destul de banală. Asta nu o împiedicase să devină o gazdă populară în Londra. Era cunoscută pentru saloanele și balurile ei, destul de aglomerate de crema societății. Deși era cu aproape douăzeci de ani mai mare decât Messalina, se împrieteniseră repede când se cunoscuseră.

– Poate nu în seara asta, zise ea. Fără îndoială, gazda noastră are multe de făcut.

– Hm... Sprâncenele lui Lord Stanhope se unire. Nu văd ce. Cu siguranță trebuie să facă doar conversație.

Messalina își ascunse cu greu zâmbetul. Era evident că vicontele nu organizase niciodată o petrecere. Din fericire, când Regina Holland îi spuse ceva vicontelui, ea fu salvată și nu mai fu nevoită să-i răspundă.

Se întoarse spre celălalt domn de la masă și trase cu ochiul la Freya. Fosta ei prietenă se uita destul de intens într-o anumită direcție. Messalina ridică paharul de vin și luă o înghițitură pentru a masca urmărirea privirii. Se uita la Christopher.

Interesant.

În urmă cu cincisprezece ani, Freya avusese o slăbiciune pentru Christopher, dar atunci era o copilă. Doar nu avea o legătură cu el acum?

Messalina se simți rănită. Cum putea Freya să-l ierte pe Christopher – care fusese acolo în noaptea aceea cu Julian și Ran – și nu pe ea?

Fuseseră doar niște copile.

Pe atunci își spuneau totul.

Pe atunci fuseseră inocente.

Capitolul 4

Prințesa și cele trei prietene ale ei descălecară și intrară în peșteră. Pe pereți crescuse mușchi și apa picura încet, dar peștera nu era adâncă.

– Ce dezamăgire! rosti Rowan, iar fetele ieșiră înapoi în luminiș.

Rowan, stând lângă Marigold, observă un lucru interesant: în loc să-și plece capul sfioasă, cum o făcea mereu, Marigold o privea cu îndrăzneală și zâmbea.

Schimbul de la curtea Tărâmului Întunecat

Un pic după ora unu noaptea, Freya se strecură din dormitorul ei pe holul îngust. Ca însoțitoare, primise un dormitor mic la capătul holului, separat de invitații de la petrecere.

Lumânarea ei dădea o lumină ce pâlpâia pe pereții zugrăviți în roz în vreme ce ea traversa vioi zona din casă unde se aflau dormitoarele invitaților.

Unde era ducele de Harlowe.

După ce stătuse un timp în salon după cină, restul grupului se culcase devreme. Freya o urmărise pe Messalina toată seara, în caz că femeia i-ar fi dezvăluit identitatea. Nu discutaseră niciodată despre chestiune – de fapt, nu vorbiseră deloc, nici măcar în acea după-amiază când se văzuseră pentru prima dată la Londra, la spectacolul muzical –, dar, din cine știe ce motiv, Messalina păstrase secretul. Uneori, târziu în noapte sau când era foarte obosită, Freya se întreba dacă Messalina păstrase secretul din afecțiune pentru ea.

Dar la lumina rece a zilei Freya știa că nu era cazul. Cum ar fi putut Messalina să o mai iubească când toată lumea credea că Ran o omorâse pe Aurelia? Oftă. Era o suferință veche – una de care

nu se putea lăsa distrasă. În noaptea aceea, toate gândurile ei trebuiau îndreptate spre răzbunare.

Coridorul dădu în alt hol și Freya coti. Mai devreme mituise o servitoare ca să-i spună în ce cameră dormea ducele. Servitoarea fusese surprinzător de comunicativă, fără a fi curioasă *de ce* avea nevoie Freya de informație. Servitoarea nici nu pusese întrebări când îi dăduse un mic săculeț cu pudră pentru a-l amesteca în carafa de coniac din camera lui Harlowe.

Servitorii nepăsători și care aveau nevoie de bani erau o binecuvântare în meseria ei. În dreapta se afla un tablou cu păsări moarte pe o masă – nu prea bine realizat – și un portret al unui cal bălțat cu grăjdarul lui. Freya încuviință din cap cu satisfacție. Informatoarea ei îi spusese că dormitorul ducelui se afla după calul bălțat. Puse mâna pe clanță și o roti cu grijă fără a scoate vreun sunet.

Bun. Un sunet pe care un *om* îl putea auzi.

Își aminti de Tess abia când îi văzu ochii la nivelul șoldurilor reflectându-se în lumina lumânării ei.

Freya încremeni – sau vru să facă asta. O mână mare, masculină se așeză pe brațul ei și o trase în dormitor.

Icni când ușa se închise în urma ei și fu lipită de panoul rece. Lumânarea îi fu luată din mână.

Harlowe puse lumânarea pe o măsuță de lângă ușă. Propti mâna pe perete și se aplecă spre ea, zâmbind neîncrezător.

– Dacă știam că veniți să mă vizitați în noaptea asta, domnișoară Stewart, aș fi cerut o tavă de bomboane.

Freya privi carafa de coniac aflată pe masa de lângă patul lui. Era plină.

„La naiba!" De ce nu băuse un pahar înainte de culcare, la fel ca orice alt domn pe care îl știa ea? De ce să ceri o carafă în cameră dacă nu *bei* coniacul din ea?

Ce creatură înnebunitor de capricioasă era!

Iar ea *nu* simțea excitare în sâni când își dădu seama că el era treaz și gata de luptă.

Puse ambele mâini pe pieptul lui și îl împinse. Nu se întâmplă nimic.

– Dați-mi drumul! mârâi la el.

– Oh, vai, îmi pare rău! zise el cu o îngrijorare calmă și falsă. Probabil ați greșit camera. Îl căutați pe Lord Rookewoode? Sau pe Lord Stanhope?

Nările ei fremătară de furie.

– Eu...

– Nu. Zâmbetul lui dispăru și pe chip îi rămase o expresie care o făcu să tremure involuntar. Orice minciună erați pe cale să-mi spuneți, *nu* o faceți!

Pentru un moment, se uitară unul la celălalt, ea respirând tot mai rapid.

Tess se așeză și scânci încet.

– Așadar, zise ducele de Harlowe, de ce sunteți în camerele mele?

Ea ridică sprâncenele și zise pe o voce fermă doar prin forța voinței:

– Ați ghicit, Excelență. M-a copleșit o sensibilitate subită față de dumneavoastră.

Gura lui făcu o grimasă urâtă, iar pentru o secundă – pentru o *miime* dintr-o secundă –, ea crezu că avea să o lovească.

Apoi el se îndreptă.

– Spuneți-mi, domnișoară Stewart, detestați toți bărbații, sau eu sunt special?

– Oh, șopti ea – iar de data asta nu-și putu controla valul de ură pură din voce –, sunteți *foarte* special.

Sprâncenele lui se uniră. Se aflau la câțiva centimetri distanță unul de celălalt. De fiecare dată când el inspira, pieptul lui aproape că îi atingea sânii aflați sub cămășuță și halat. Erau așa de aproape încât ea aproape că îi auzea bătăile inimii.

Ar fi putut fi amanți.

Sau dușmani pe cale să se omoare unul pe celălalt.

– Vă cunosc? murmură el. V-am făcut rău în vreun fel?

Ea nu-și putea permite ca el să o recunoască.

Ar fi trebuit să-i ceară scuze. Să-l lase să creadă ce voia atât timp cât o lăsa să plece.

Ăsta ar fi fost lucrul inteligent de făcut. Lucrul *responsabil*.

Inelul, amintirile și răzbunarea n-ar fi trebuit să conteze deloc.

Ea se întinse și își așeză palma blând – atât de blând! – pe obrazul lui dur, simțindu-i firele de barbă și făcu ochii mari.

– Dacă nu vă puteți aminti, sunt sigură că nu este ceva pentru care să vă faceți griji.

El începu să mijească ochii, dar ea se ridică pe vârfuri, îi cuprinse degetele cu mâna și-l trase spre ea cu o singură mișcare.

Își lipi gura de a lui.

Buzele lui aveau gust de trădare și de vin. De noapte și de amintiri din copilărie.

De iubire și de pierdere.

Emoția trezită în ea era așa de profundă, încât Freya *aproape* că se pierdu în îmbrățișare.

Deschise gura, lingându-i buza inferioară până când limba lui ieși să se împletească cu a ei.

Apoi îl mușcă.

– La dracu'! Se retrase, cu sângele adunându-i-se în gură, cu chipul schimonosit de confuzie și de indignare. Sunteți nebună!

Câinele era în picioare, schelălăind neliniștit.

– Nu. Nu sunt. Freya deschise ușa. Privi peste umăr la el. Oh, ar fi bine să evitați coniacul!

Freya închise ușa și aproape că o luă la fugă pe coridor, abia respirând. Când ajunse în camera ei, închise ușa în urma ei și puse un scaun sub mâner.

Se așeză pe marginea patului, încercând să-și calmeze inima.

Poate că *era* nebună.

Cinci ani fusese plictisitoare și circumspectă, politicoasă și complet nesemnificativă. Le servise bine ca Macha pe Femeile Înțelepte. Fiecare pas făcut, fiecare vorbă rostită erau gândite bine ca să nu fie descoperită. Avea o misiune vitală pentru existența Societății Femeile Înțelepte.

Și, cu toate astea, în mai puțin de doisprezece ani dăduse totul la o parte.

Freya deschise pumnul. În palma ei se afla inelul lui Ran. Îl smulsese de pe degetul lui Harlowe când îl mușcase.

Îl ridică, studiind aurul uzat. Era un inel de sigiliu cu un onix sculptat, pentru pecetea de ceară. Tiparul adânc era o pasăre de pradă. Pasărea, tocită pe margini, ar fi putut fi un șoim sau chiar un vultur, dar Freya știa că era un șoim de iarnă.

Simbolul familiei de Moray.

Șoimii de iarnă erau cei mai mici șoimi. Rapizi și nemiloși, prindeau alte păsări mai mici de aripă, după care aterizau și își devorau prada.

Inelul fusese purtat de generații de bărbații de Moray, inclusiv de tatăl ei, după care i-l dăduse lui Ranulf când împlinise 18 ani.

Freya strânse din nou inelul în palmă. Fără îndoială, Harlowe avea să își dea seama în curând că inelul dispăruse.

Ghinion.

Poate că el era duce acum, dar ea era o femeie de Moray, mică, iute și, mai presus de orice, *nemiloasă*.

În dimineața următoare, abia se luminase de ziuă când Freya se strecură pe ușa din spate a casei Lovejoy. O ceață deasă zăbovea deasupra ierbii ude, învolburându-se în jurul fustelor ei în timp ce traversa peluza. Noaptea trecută se lăsase distrasă de furie, răzbunare și de acel *sărut* blestemat.

Atinse inelul lui Ran, atârnat de un vechi lanț de argint în jurul gâtului, apoi îl băgă sub șal. Harlowe trezea în ea amintiri și regrete. Trebuia să lase toate astea deoparte. Era o Femeie Înțeleaptă și avea o misiune de îndeplinit.

Așa că se îndreptă spre moșia Randolph. Lady Randolph fusese îngropată pe terenul nesfințit de pe moșie – o alegere ciudată –, iar Freya voia să vadă mormântul.

Peluza se termina brusc la marginea unei păduri prea mari. Freya se opri, uitându-se la poteca ce ducea spre interiorul întunecos. Îi amintea de pădurile menționate des de doica ei în povești: întunecată, sinistră și sălbatică. În pădurile acelea din povești nu se întâmplase niciodată ceva bun.

Privi în urmă.

Soarele răsărise, strălucind puternic peste iarba cu rouă și o grădină înconjurată de garduri vii înalte. Părea un pic ciudat că pădurea aflată atât de aproape de casă să fie neîngrijită.

Dar avea câteva ore înainte ca restul grupului să se trezească.

Intră în pădure.

Slavă Domnului că exista o potecă, deși nu părea prea folosită! În jurul ei, pădurea era ciudat de tăcută la ivirea zorilor. Unde erau păsările cântătoare? Iuți pasul – și nu doar pentru că își făcea griji că trecea timpul.

Cinci minute mai târziu, văzu lumina soarelui și ieși într-un luminiș. Pe o parte se afla o mică structură de piatră, iar pentru o clipă se umplu de speranță, deși nu avea cum să fi ajuns deja pe moșia Randolph. Apoi văzu că acea clădire nu era un mausoleu. Ezită, uitându-se la ea. Pierdea timpul dacă rămânea pe loc, așa că traversă luminișul și înaintă prin pădure.

După încă cincisprezece minute, pădurea începu să se rărească. Freya ieși pe un mic deal de unde se vedea probabil moșia Randolph. Văzu un conac cam jumătate cât casa Lovejoy, dar tot grandios. În spatele casei erau grajdurile și o grădină care părea să fie neîngrijită.

Merse pe potecă spre conac, întrebându-se unde putea fi îngropată Lady Randolph. Poate de partea cealaltă a casei? Văzu o alee dispărând printre copaci. Probabil ducea la același drum care trecea pe lângă casa Lovejoy.

Un ghimpe o înțepă în gambă și se aplecă să-l ia de pe fuste.

Cineva tuși.

Freya se îndreptă și văzu un bărbat venind spre ea, cu o muschetă pe umăr.

I-ar fi fost teamă dacă bărbatul n-ar fi fost în vârstă.

– Tu de colo, șuieră bărbatul care se apropia, ce faci pe moșia Randolph?

– Mă scuzați, răspunse ea cu cel mai dezarmant zâmbet. Nu știam că încălcam proprietatea. Freya arătă spre pădurea din spatele ei. Sunt un oaspete în casa Lovejoy.

– Așa deci? Bătrânul se opri, tuși destul de dezgustător și apoi scuipă pe marginea potecii. Mă scuzați atunci, domnișoară. Trebuie să fiu atent, asta mi-e datoria de paznic de vânătoare. Dar e cam devreme pentru o plimbare, nu-i așa?

– Oh, așa este, îi asigură cu sinceritate Freya. Dar îmi place tare mult să fac o plimbare vioaie la răsărit. Cred că este bine pentru sănătate.

– Aha, făcu bărbatul destul de enigmatic.

– Înțeleg că aici locuiește Lord Elliot Randolph, zise Freya.

– Da, așa este, dar milord nu-i aici acum.

– Serios? Mă tem că n-am avut onoarea să-i fiu prezentată lui Lor Randolph, dar am conversat cu soția lui o dată sau de două ori, minți scandalos Freya. O văzuse pe Lady Randolph la câteva

evenimente sociale, dar nu vorbise niciodată cu ea. Mi s-a părut așa de păcat...

Se opri cu delicatețe.

Bătrânul căzu în capcană.

– Oh, da, a fost o tragedie că a murit așa de tânără. Se foi, lipind patul muschetei de pământ și sprijinindu-se pe ea. Dar nu mai era întreagă la minte spre final.

Se uită cu nerăbdare la ea. Freya se grăbi să-l încurajeze.

– Oh?

– Da, răspunse el, savurând o bârfă bună. Țipa și umbla de parcă era posedată. Am auzit chiar de la șeful servitorilor. Iar Excelența Sa nu-i genul căruia să-i placă agitația. Se spune că era chiar nebună biata fată! A alergat aproape goală prin curtea grajdului. Îmbrăcată doar în cămășuță, cu părul liber în jurul umerilor. Se spune că s-a întâmplat acolo sus – înclină din cap spre conac –, apoi au cuprins-o frigurile. A murit chiar în noaptea următoare.

– Dumnezeule! murmură Freya, punând mâna pe piept și sperând că nu exagera. Ce șocant! Bănuiesc că Lord Randolph a consultat cei mai buni doctori pentru boala soției lui.

– Nu. Paznicul clătină din cap. N-a avut timp. Au cuprins-o frigurile, a căzut la pat cu febră și a murit în următoarea zi.

– Ce tragedie pentru Lord Randolph! Cred că e devastat.

– Da, zise bărbatul, deși părea că se îndoia. Din câte am înțeles, bogații fac lucrurile diferit. A plecat imediat după ce a îngropat-o. Arătă în direcția casei. Este chiar acolo, după grădină.

Freya se prefăcu surprinsă.

– Lady Randolph este îngropată aici?

– Da. Bărbatul se aplecă spre ea. Înainte de apusul soarelui, în aceeași zi în care a murit. Se spune că avea corpul în putrefacție. Descompus de parcă era moartă de săptămâni, nu de o zi. Încuviință din cap și se îndreptă. Probabil din pricina bolii de la cap.

Freya nu era sigură că nebunia putea să facă un cadavru să se descompună mai repede, dar nu avea de gând să-l contrazică.

– Vai!

– Vreți să o vedeți?

Paznicul se lumină la față, iar Freya fu îngrozită, crezând că el se referea la *rămășițele* lui Lady Randolph.

Dar apoi îi reveni simțul practic.

– Oh da, mi-ar plăcea să-i văd mormântul și să-mi prezint condoleanțele!

Bătrânul se întoarse fără a mai lungi vorba și o conduse pe panta lină spre casă.

Casa Randolph poate că nu era la fel de mare precum casa Lovejoy, dar oricum avea ceva amenințător. Poate că era din cauza fațadei de un maroniu-roșcat întunecat – culoarea sângelui uscat. Sau poate că erau ferestrele mici, înguste. Freya se gândi că în casă intra puțină lumină. Era un loc întunecat, mohorât.

Dădură colțul, pășind printr-o curte pietruită năpădită trist de buruieni. Nu se mișcă nimeni. Casa părea goală.

– Acum sunt servitori în casă? întrebă ea încet.

El ridică din umeri, dar nu se întoarse.

– Menajera, doamna Sprattle, majordomul – care e tatăl menajerei, bătrânul Deacon – și una sau două servitoare.

În spatele lui, Freya ridică din sprâncene. Majoritatea conacelor aveau zeci de servitori chiar și când stăpânul nu era prezent. Lord Randolph era probabil un bărbat zgârcit.

În spatele conacului se afla ceea ce cândva fusese o grădină formală, dar acum era destul de tristă și neîngrijită. Într-o parte era o mică piatră. Dacă Freya nu se aștepta să dea de un mormânt, ar fi trecut-o cu vederea.

Merseră la mormânt și se opriră, uitându-se în tăcere la piatra funerară simplă. Sub un basorelief grosolan ce înfățișa un craniu se aflau cuvintele: „Aici se odihnește corpul lui Eleanor Randolph, care a părăsit lumea aceasta în data de 2 aprilie 1759. Dumnezeu să o ierte!"

– Să o ierte pentru ce? șopti Freya.

– Păcatele din tinerețe. Paznicul clătină din cap și scuipă – din fericire, nu pe mormânt. Poate că a făcut ceva în nebunia ei ce trebuie iertat.

– Cum ar fi?

– Nu știu, zise bărbatul, dintr-odată precaut. Dar este un spirit neliniștit. Uneori la apus, chiar când ies păpăludele, aud un vaiet.

Făcu un gest în lateral, iar Freya privi în jos.

Avea degetele încrucișate – un semn străvechi în această parte a lumii – pentru a alunga răul și diavolul.

Și vrăjitoarele.

Christopher se trezi gâfâind.

Camera era întunecată, iar el simțea apăsarea corpurilor fierbinți, transpirate. Putoarea de urină și pământ umed. Gâfâieli și gemete.

Apoi Tess își băgă nasul rece în urechea lui și reveni iute la realitate.

Christopher se lăsă la loc pe cearșafurile umede, simțind cum i se răcește transpirația pe brațe și pe gât. Întinse mâna și mângâie capul cald al lui Tess.

Ar fi trebuit să-i ceară să coboare din pat, dar nu-l lăsa inima. Probabil ea își dăduse seama că el avea alt coșmar și se urcase în pat lângă el pentru a-și arăta îngrijorarea. Câinele scânci de parcă era de acord.

– Totul e în regulă, zise el cu vocea spartă. Tușși. Sunt bine.

Tess pufăi și-i adulmecă obrazul.

Era evident că nu o convinsese. Poate pentru că îi *tremurau* degetele. „Dumnezeule!" Era inacceptabil. Trecuseră patru ani. Se întorsese în Anglia, devenise duce, avea putere și avere.

Și noaptea tremura.

Făcu o grimasă și se uită pe fereastră. O lumină argintie se zărea din spatele draperiilor trase, deci probabil era dimineață. Încă era devreme, dar nu mai putea adormi.

Niciodată nu mai putea.

Christopher se ridică în fund, iar Tess sări din pat, făcându-l să se zgâlțâie. Stătea în picioare, privindu-l cu speranță.

– Prea bine, mormăi el către câine și se ridică.

Ea îl privi cu atenție în timp ce se bărbieri cu apă rece și se îmbrăcă repede.

Gardiner, valetul lui, avea să dezaprobe acest lucru când avea să descopere că stăpânul lui se aranjase singur.

Dar acum lui Christopher nu-i păsa. Se lovi peste coapsă și ieși pe ușă, cu Tess tropăind nerăbdătoare lângă el.

Casa era încă liniștită, cu excepția câtorva servitoare care mergeau tiptil cu găleți pentru cenușă. Ele aveau să curețe grătarele și să facă focul. Un servitor îi arătă calea spre o ușă din lateralul casei, apoi el și Tess ieșiră afară în aerul rece al dimineții.

Casa Lovejoy era înconjurată de o peluză atent îngrijită, dar Christopher văzu o pădure în depărtare și porni în acea direcție.

În vreme ce mergea, se gândi la noaptea precedentă. La domnișoara Stewart și la acel sărut. Buzele ei fuseseră moi și darnice – până când îl mușcase până la sânge și-i furase inelul. Cum putea o femeie așa de acră să sărute așa de dulce chiar și când se prefăcea că era atrasă de un bărbat?

Se încruntă. Era un prost pentru că se lăsase păcălit de ea chiar și un minut. Fusese destul de clară când spusese că nu era interesată de el ca bărbat și că, de fapt, îl detesta. Urmărise doar inelul.

Gândul îl întristă.

Domnișoara Stewart – ce nume de botez *avea?* – îi luase inelul de pe deget în timpul sărutului lor. Fusese așa de furios din cauza blestematei de *mușcături,* încât nu observase câteva minute bune că inelul dispăruse.

Iar ea avusese suficient timp să dispară.

Era un soi de hoață deghizată în însoțitoare? De asta o urmăriseră agresorii în Wapping – pentru că le furase ceva? Dar alungă gândul acela la fel de repede cum veni. Un hoț inteligent și-ar fi ascuns furtul. Domnișoara Stewart nu încercase să facă asta.

Era ca și cum ea îl *momea.*

Făcu o grimasă și intră în pădure cu Tess, care o luase la goană înainte.

În furia lui, aproape că o urmărise pe domnișoara Stewart în noaptea precedentă.

Inspiră și lovi o piatră de pe potecă. Avea ceva ce-l aducea la limita controlului, lucru pe care nimeni – nici o *femeie* – nu îl mai făcuse. *Ceva* – ostilitatea ei, emoția conflictelor lor sau curiozitatea lui legată de ea – îl făcea să se simtă de parcă se trezea dintr-un somn lung, profund.

Să deschidă larg ochii la lumina *pasiunii* ei pure.

Din fericire, în noaptea precedentă se lăsase condus de rațiune. Nu avea sens să provoace scandal la primele ore.

Și apoi, nu știa care era camera ei.

Pufni gândindu-se la propria prostie. Acel inel – inelul lui *Ran* – era important.

Tess veni alergând, cu limba pe jumătate afară, și gâfâind fericită. El îi mângâie absent urechile, iar ea o luă din nou la goană.

Julian îi dăduse inelul în acea noapte la Greycourt. Probabil că îi căzuse lui Ran de pe deget când fusese bătut. Julian se aplecase și ridicase inelul după ce bătăușii ducelui de Windemere îl trăseseră pe Ran de acolo, ducele plecase agale, iar Christopher își dăduse seama – mult prea târziu – ce greșeală îngrozitoare făcuse. Ran n-ar fi putut niciodată să o omoare pe Aurelia. Christopher o știuse atunci cum o știa și acum, dar fusese paralizat de violența subită și de faptul că Julian îi spusese să nu intervină.

În noaptea aceea în ochii lui Julian fusese frică.

Nu, altcineva trebuie să o fi omorât pe biata Aurelia – poate un străin sau un servitor. Asta era cea mai pertinentă concluzie pentru că, dacă nu fusese un străin sau un servitor în acea noapte teribilă, atunci o persoană mult mai apropiată Aureliei o lăsase fără viață.

Poate Julian.

Poate însuși ducele de Windemere.

Christopher clătină din cap și-și aminti felul în care Julian se uitase la inelul lui Ran în acea noapte. Chipul lui fusese și trist, și hotărât. Apoi dăduse brațul spre spate ca și cum voia să arunce inelul. Christopher îi prinsese mâna, iar Julian se uitase la el și-i dăduse inelul.

Inelul lui Ran.

Christopher avusese de gând să i-l returneze lui Ran. Dar fusese imediat prins în căsătoria lui aranjată și trimis în India cât încă era dezorientat și deja se obișnuise cu inelul pe degetul său.

Precum semnul unui criminal.

Bătaia avusese loc cu mult timp în urmă, dar în același timp era mereu prezentă. Acea noapte – acea noapte *blestemată* – îl schimbase pentru totdeauna.

Îi schimbase pe toți.

Inelul îi amintea asta. De eșecul total ca prieten și domn și de faptul că trebuia să-și petreacă tot restul vieții asigurându-se că nu avea să mai pățească niciodată așa ceva.

Trebuia să-și recupereze inelul de la harpie. Putea pur și simplu să o informeze despre furt pe angajatoarea domnișoarei Stewart. Camerele ei urmau să fie verificate, iar inelul avea să fie găsit și, fără îndoială, ea putea fi concediată fără referințe.

Cumva metoda asta nu i se părea corectă. Măcar pentru că domnișoara Stewart era curajoasă. Foarte posibil și nebună, dar curajoasă.

Nu, era o chestiune personală între ei doi și avea să o trateze la fel: *personal.*

Tess continuă să latre bucuroasă precum un câine care găsise ceva *important*. O pierdu din ochi la o cotitură a potecii, iar Christopher iuți pasul. Sau poate că făcuse ceva prostesc, cum ar fi fost să încolțească un bursuc.

Coti și văzu că ceea ce găsise Tess era un pic mai mare decât un bursuc. Se învârtea în jurul unui pietre vechi, un fel de casă din piatră pentru liliputani, adăpostită și de neclintit. *Ciudat!* Se afla acolo singură într-un luminiș.

Dar, când se apropie, Christopher descoperi sub picioare pietre ascunse pe jumătate în frunze. Dădu frunzele la o parte și văzu că pietrele îngropate erau rămășițele unui zid. Cândva, lângă mica structură se aflase ceva – o casă poate? Ajunse la Tess și o urmă în jurul clădirii. Nu existau ferestre, iar ușa se ridica până la umărul lui. Christopher se uită la ușa cu lacăt și văzu că pe ea era sculptura nefinisată a unui jgheab.

Era probabil o fântână, construită și pentru siguranță, și pentru a păstra apa necontaminată.

Privi pereții ruinați descoperiți. Construcția părea să fi supraviețuit casei căreia îi aparținuse.

Christopher clătină din cap și fluieră după Tess. Ea înălță capul adulmecând, dar nu se uită spre el. Era concentrată la ceva mai îndepărtat în pădure.

Dintr-odată Tess dispăru, luând-o la goană pe cărare.

Christopher înjură. Dacă dăduse de urma unui iepure, putea să o piardă printre copaci.

– Tess! Fugi după ea. Tess!

Din fața lui se auzi un singur lătrat. Apoi coti pe cărare și văzu ce căuta câinele.

Idiotul lui câine stătea lângă domnișoara Stewart, cu limba atârnându-i fericită, în timp ce femeia îi mângâia urechile.

Domnișoara Stewart ridică privirea și-l văzu.

– Bună dimineața, Excelență.

Părea perfect calmă, de parcă noaptea trecută nu se petrecuse nimic. De parcă el nu-i gustase gura. De parcă ea nu-i luase buza între dinți. De parcă ea nu-i furase inelul.

– Domnișoară Stewart. Se întrebă dacă inima ei bătea la fel de nebunește ca a lui sub straturile de lână și de bumbac. Cred că aveți ceva ce-mi aparține.

– *Am?* întrebă ea nepăsătoare, iar el vru fie să râdă, fie să o strângă de gât.

– Știți că da, răspunse el, avansând. Nu vreau să aduc în atenția angajatorului dumneavoastră ce activități neconvenționale aveți, dar să nu credeți că nu o voi face!

Asta îi captă atenția. Lăsă capul pe spate și se uită la el cu dispreț și sfidare în ochi, ceea ce, în mod ciudat, făcu să-i tresară mădularul.

Înainte ca ea să apuce să-i răspundă, Tess lătră o dată, uitându-se în spatele lui.

Christopher se întoarse, ascunzându-și iritația provocată de acea întrerupere.

Messalina Greycourt se apropia pe cărare.

– Christopher! Nu știam că mai era cineva pe aici în dimineața asta.

Privirea ei trecu de el, iar o expresie ciudată îi apăru pe chip.

El se uită la domnișoara Stewart, dar ea doar stătea acolo, cu mâna pe capul lui Tess și fără nici o expresie.

Când se uită înapoi la Messalina, văzu că era calmă.

Credea ca avea o întâlnire cu domnișoara Stewart? Sigur nu. Nici măcar nu stăteau unul lângă altul.

– Și... domnișoara Stewart, nu-i așa? întrebă Messalina.

– Așa este, răspunse însoțitoarea, aproape cu importanță.

„Ce naiba?" El fluieră după Tess, iar ambele domnișoare tresăriră.

Tess veni la el.

O mângâie pe urechi, apoi îi spuse Messalinei:

– Cred că Tess vrea să mănânce. Mergi înapoi cu noi?

– Da, zise Messalina, cu chipul luminat dintr-odată de un zâmbet. Da, voi merge.

Merseră înapoi unul lângă celălalt, cu Tess alergând înainte, dar Christopher era conștient în fiecare moment de prezența

domnișoarei Stewart, venind în urmă ca un nor răuvoitor. Era ciudat că Messalina crescuse, transformându-se într-una din cele mai frumoase domnișoare pe care le cunoscuse vreodată Christopher. Conversația cu ea era amuzantă, iar el știa că era inteligentă. Era, de fapt, o domnișoară seducătoare.

Dar scorpia din urma lui îl făcea să-și dorească să o lipească de un copac și să-i guste gura.

Își dădu seama că era indispus. De ce trebuia să fie așa de atras de o femeie care nu-l putea suporta?

Și de ce refuza ea să se îmbuneze în ceea ce-l privea?

Când ajunseră înapoi la casa Lovejoy, soarele era deja sus pe cer, iar Christopher hotărî să nu se întoarcă pentru a o înfrunta pe domnișoara Stewart – chiar și cu Messalina prezentă. Ridică privirea când cotiră spre casă și văzu o trăsură cam demodată intrând pe aleea din față.

– Oh, cine crezi că este? întrebă Messalina. Mi se pare un moment ciudat pentru a ajunge la o petrecere, nu-i așa?

Un bărbat într-un costum verde șifonat coborî. El se întoarse, iar Christopher nu-și putu stăpâni o grimasă. Pentru un moment, toate gândurile despre domnișoara Stewart îi fugiră din minte.

Thomas Plimpton în sfârșit sosise.

Capitolul 5

Marigold se schimbase într-un mod ciudat. Nu mai era timidă, ci stătea dreaptă și se uita în ochii celorlalți, cu un zâmbet misterios pe buze.

Rowan începu să creadă că Marigold nu mai era aceeași fată.

Că nu mai era Marigold, ci altceva.

Dar cel mai ciudat lucru dintre toate era că nimeni altcineva nu părea să observe asta.

Schimbul de la curtea Tărâmului Întunecat

– Sper să nu credeți cu toții că e *prea* rustic, dar m-am gândit să mergem la o plimbare în Newbridge astăzi, anunță Lady Lovejoy la micul dejun, o oră mai târziu. Este o biserică normandă chiar minunată și este zi de târg. Nu e ca la Londra, desigur, dar este destul de pitoresc.

Freya întindea pe o felie de pâine unt proaspăt – dulce și minunat – și se întreba dacă la Newbridge putea afla mai multe zvonuri despre Lady Randolph.

– Oh, da! exclamă Regina, aplecându-se dornică în față, gata să verse ceașca de ceai.

– Uneori, un târg la țară poate fi interesant, observă Lucretia Greycourt.

– O dată, o femeie bătrână, plină de riduri și cu o grămadă de negi pe bărbie mi-a oferit ceea ce am fost asigurată că era o poțiune pentru a trezi pofta în domni. Genul de negi din care ies fire de păr. Cred că se credea vrăjitoare.

Lord Lovejoy tuși pompos.

– N-ar trebui să minimizăm răul vrăjitoarelor în această parte a Angliei.

Freya se uită la Harlowe și-l surprinse privind-o cu intensitate.

Își feri repede privirea, dându-și seama că își ținea și respirația când făcu asta. O amenințase că avea să o expună. În acel moment simțise doar furie, dar acum simți un fior pe spate provocat de o teamă rece. Nu-și terminase misiunea.

Avea nevoie de mai mult timp.

– Vrăjitoare *adevărate?* întrebă Messalina cu un scepticism politicos. Genul care dansează goale la miezul nopții în jurul focurilor?

Tânărul domn Lovejoy chicoti, dar părea un pic nervos.

Lady Holland se încruntă – probabil la menționarea țopăitului în pielea goală.

Dar Lord Lovejoy era destul de grav.

– În aproape fiecare an, în fața mea, ca magistrat local, este adusă o femeie acuzată de vrăjitorie.

Contele de Rookewoode arcui o sprânceană neagră. Era într-un contrast puternic cu peruca albă. Ea îmbrăcat cu un costum bleumarin croit elegant și arăta deosebit de chipeș și de la oraș.

– Dar Parlamentul a scos în afara legii vânătoarea de vrăjitoare.

– Oh, așa este, milord, răspunse Lord Lovejoy. Dar oamenii ăștia sunt de la țară și respectă vechile obiceiuri. Nu le pasă de legile de la Londra.

– Legile de la Londra se vor schimba în curând, zise cu importanță Lord Stanhope. În toamnă, o nouă lege împotriva vrăjitoarelor va fi adusă în fața Parlamentului, iar vânătoarea de vrăjitoare va fi din nou legală *și* încurajată.

Se lăsă o scurtă tăcere cât timp toată lumea de la masă digeră vestea asta.

Mâinile Freyei erau strânse în poală, unde nu le putea vedea nimeni. Spera doar că expresia ei nu trăda neliniștea la această discuție.

– Și uite așa ne întoarcem la superstițiile din Evul Mediu, zise Rookewoode.

Vicontele își strânse buzele de parcă voia să-și reprime un răspuns neplăcut.

Lord Lovejoy părea deranjat.

– Prin părțile astea, vânătoarea de vrăjitoare nu e un pas înapoi. Nu când aproape toată lumea crede în ele.

Buzele contelui tresăriră de parcă era amuzat de discuție, dar întrebă serios:

– Ce faceți când vă este prezentată o presupusă vrăjitoare, dacă nu vă deranjează că întreb?

– Evident, trebuie să resping cazurile, dar asta nu-i oprește pe oameni să creadă realmente în vrăjitorie, răspunse Lord Lovejoy. Trebuie să înțelegeți că oamenii aceștia dau vina pe vrăjitoare pentru oile bolnave, recoltele distruse și pierderile de sarcini. Chiar dacă nu le pot condamna, deseori casele celor acuzate de vrăjitorie sunt arse sau au parte de o altă întâmplare nefericită. Ridică din umeri. Bănuiesc că este un soi de justiție brută.

– Dar sigur aceste femei sunt nevinovate, milord? obiectă Messalina, părând chiar șocată.

– N-ar trebui să minimizăm forța răului sau a supușilor săi, mormăi Lord Stanhope. Fără îndoială, acești oameni au motive să le alunge pe aceste femei păcătoase.

Freya se uită urât la el pe sub gene. Ce om îngrozitor! Mai întâlnise soiul ăsta de oameni și, deși ar fi trebuit să fie atentă, ceea ce simțea cu adevărat era o furie plină de indignare.

Ușa se deschise și intră un domn cu chipul plăcut.

– Ah! exclamă Lord Lovejoy. Cel mai nou oaspete al nostru. Dați-mi voie să vi-l prezint pe domnul Thomas Plimpton.

Domnul Plimpton zâmbi, făcu o plecăciune și se așeză lângă Arabella, spunându-i ceva cât se așeză, ceea ce o făcu să roșească.

Freya privi din nou la Harlowe fără să vrea. De data asta însă, nu mai era ea centrul atenției lui. Acum el se uita urât la domnul Plimpton.

Freya luă o înghițitură din ceai. Ce făcuse domnul Plimpton ca să-l ofenseze pe duce? Era aproape furioasă că atenția lui era distrasă.

– Tocmai am făcut planuri să vizităm Newbridge astăzi, zise Lady Lovejoy după o pauză ciudată. Vreți să veniți cu noi, domnule Plimpton? Avem o frumoasă biserică normandă și alte obiective de văzut.

– Desigur, răspunse acel domn.

Și așa, o jumătate de oră mai târziu, plecară cu toții spre orășelul din apropiere.

Freya mergea în spatele Arabellei și al Lucretiei Greycourt. Cele două fete se cunoscuseră abia în ziua precedentă, dar deja aveau o legătură apropiată.

Era conștientă de discuția silențioasă a Messalinei cu Lady Lovejoy, aflate un pic mai în față, într-o parte. Messalina purta o elegantă rochie de plimbare, cu fustele de un roz-deschis trase înapoi și adunate la spate într-o dezordine aparent lejeră. Ieșea la iveală juponul galben, presărat cu mici noduri de trandafiri brodați. Era o rochie frumoasă, deși cu tenul ei măsliniu și părul negru, Freya credea că Messalinei i-ar fi stat mai bine în culori mai aprinse. Dar, da, era frumoasă.

Asta putea să recunoască.

Prietena ei din copilărie se transformase într-o domnișoară foarte frumoasă, doar un pic mai înaltă decât Freya.

Într-o altă viață, ar fi putut să meargă braț la braț pe acest drum de țară.

– Nu vă credeam o hoață, mormăi la urechea ei Harlowe, iar Freya abia se abținu să nu tresară.

Inspiră adânc, încercând să-și calmeze ritmul nebunesc al inimii. Greșise pentru că pierduse din vedere unde se afla el în micul lor grup.

– Nu sunt o hoață.

El flutură mâna în fața nasului ei, iar ea avu nevoie de un moment să-și dea seama că era vorba de mâna pe care el purtase inelul lui Ran.

Simțea că îi ardeau obrajii, ceea ce o făcea să fie în defensivă. Nu avea motiv să se simtă vinovată.

– *Nu* sunt.

– Atunci nu vă va deranja să-mi returnați inelul.

El privea înainte, iar din lateral profilul lui aristocratic era rece și nemilos.

– Nu este inelul *dumneavoastră*, răspunse ea pe o voce calmă.

Se aflau la coada restului grupului de la petrecere, dar ea nu-și dorea să atragă atenția nimănui.

Harlowe mergea alături de ea, ca un nor întunecat într-o zi care altfel era frumoasă. Soarele era pe cer, nici prea fierbinte, nici prea rece, și adia un vânticel blând. Tufișurile de pe marginea drumului erau pline de trandafiri sălbatici, toți îmbobociți, și cerul era albastru și nesfârșit.

Ea crescuse la țară. În sudul Scoției, dincolo de graniță. Ea și Messalina adoraseră să se plimbe ori să călărească pe dealurile

scoțiene. Pentru o clipă, simți dor în inima ei – nu era sigură că era dor de Scoția sau de zilele inocente ale copilăriei.

Harlowe tuși lângă ea.

– Vă pot împrumuta bani dacă aveți nevoie.

Ea ridică din sprâncene.

– N-am nevoie de banii dumneavoastră.

– Nu? Se uită iute la ea. Atunci de ce mi-ați furat inelul?

– N-am de gând să-l *vând!* se răsti ea.

– Sunteți cea mai enervantă femeie, zise el blând, fără vreo schimbare de expresie. Recunoașteți că aveți nevoie de ajutorul meu și vi-l voi oferi.

– Chiar dacă aș avea nevoie de ajutorul dumneavoastră, răspunse ea printre dinți, nu vi l-aș cere niciodată.

– *Dragă domnișoară*, spuse el, timbrul lui baritonal făcând să i se ridice părul pe ceafă. Să nu cre...

Fu întrerupt de câinele lui, care țâșni de sub un boschet și alergă direct în picioarele lui.

Freya nu se putu abține și râse.

– Jos, Tess! mormăi Harlowe, dar mâinile lui o mângâiau blând pe urechi.

Câinele se agita fericit, apoi bagă nasul în fustele ei.

– Tess, mârâi Harlowe.

– E în regulă, murmură Freya.

Poate că nu-i plăcea stăpânul, dar nu avea nimic cu câinele.

O scărpină pe Tess sub bot, iar câinele dădu din coadă.

– Este murdară, zise serios Harlowe.

– Câinilor le place să se murdărească, replică Freya, scărpinând urechile lui Tess.

Harlowe se uită ciudat la ea.

Tess ciuli urechile și apoi scheună și o luă la goană, dispărând din nou într-un tufiș.

– Ce fel de câine este? întrebă impulsiv Freya, ștergându-și mâinile cu o batistă – câinele fusese destul de murdar.

– Indian.

Freya ridică din sprâncene.

– Ați adus-o tocmai din India?

El ridică din umeri.

– Este câinele meu. Nu puteam să o las acolo.

Ea îl privi. *Normal* că ar fi putut să o lase pe Tess dincolo de mare când se întorsese acasă în Anglia. Domnii făceau asta tot timpul.

– Este un câine special? Un câine indian de rasă aristocrată?

El își întoarse capul și îi zâmbi, două gropițe apărându-i în obraji.

Freya clipi, simțindu-se ca și cum primise o lovitură în piept. Harlowe era absolut devastator când zâmbea.

Dar el nu păru să-i observe reacția.

– Este un câine vagabond, destul de comun în India. A fost fătată în fort în urmă cu trei ani. Tess a fost singura supraviețuitoare dintre căței. Avea doar două luni când mama ei a dispărut – prea mică pentru a supraviețui singură –, așa că am luat-o în casă, iar un an mai târziu, în Anglia.

Ea se holba la el.

– Soția dumneavoastră nu a obiectat? Multe doamne preferă câinii mici, de ținut în poală, în locul animalelor mai mari, nicidecum un câine maidanez.

În maxilarul lui tresări un mușchi.

– Sophy a murit cu un an înainte să se nască Tess.

– Oh!

Era evident un subiect pe care el nu dorea să-l discute. Când rostise numele soției lui, vocea îi fusese tristă.

Ceea ce n-ar fi trebuit să o deranjeze deloc.

În față, cineva râse tare. Domnul Plimpton se băgase între Arabella și Lucretia.

Harlowe înjură în barbă.

Freya se uită uimită la el.

– Înțeleg că nu-l simpatizați pe domnul Plimpton.

– N-ar trebui să aibă voie să stea lângă doamne, răspunse ducele fără a se deranja să-și coboare vocea. Ar trebui să o avertizați pe Lady Holland.

Freya își uni sprâncenele. Arabella avea o zestre bună, iar Freya nu se îndoia că Lucretia, ca nepoată de duce, avea la fel.

De altfel, ambele fete erau moștenitoare și numai bune pentru un vânător de avere.

– De ce spuneți asta? întrebă îngrijorată Freya. Ce știți despre el?

El clătină din cap.

– Cândva s-a jucat cu inima unei doamne pe care o cunoșteam.

Freya se încruntă.

– Eu n-am auzit niciodată ceva rău despre el. De ce nu se știe asta dacă ceea ce spuneți este adevărat?

– Nu trebuie să mă credeți pe cuvânt. Se uită la ea cu o expresie care nu mai era prietenoasă. Îmi pierd răbdarea. Dați-mi inelul înapoi până la miezul nopții sau îi voi spune lui Lady Holland cum v-am cunoscut!

Și cu asta mări pasul, luând-o înainte.

Freya se uită în urma lui furioasă, înspăimântată și un pic dezamăgită pentru că el nu mai avea chef să meargă alături de ea.

Ce prostie!

Ultimul lucru pe care îl voia era să se apropie de Excelența Sa, ducele de Harlowe. El era *inamicul* ei. Iar acum trebuia să caute o metodă de a-l descuraja *fără* a-i da inelul lui Ran.

Întâmplător, în acel moment Messalina se uită peste umăr și îi surprinse privirea. Zâmbi timid.

Freya își mută privirea și simți un junghi de suferință în piept.

Era așa de obositor! Atât de inutil și tensionat! Nu avea să se termine niciodată, nu-i așa? Ce se petrecuse la Greycourt în urmă cu cincisprezece ani avea să se reverbereze mereu în viețile lor.

Gândul acela îi atârna greu pe umeri. Dacă l-ar fi putut îndepărta! Dacă l-ar fi putut uita! Dar nu avea cum să uite.

Aurelia fusese omorâtă.

Ranulf fusese mutilat.

Și *papa* murise de inimă frântă.

Lumea nu se putea întoarce înapoi în acel moment al istoriei lor.

Freya inspiră și se îndreptă, ridicând privirea. Messalina nu se mai uita în urmă, iar ea observă că se aflau la marginea orașului.

Pe drum erau cotigi încărcate cu bunuri de vândut la piață și un băiat care îndemna vreo șase gâște în aceeași direcție.

Micul lor grup se mută de pe drum pe o cărare, iar în învălmășeala aceea ea se trezi lângă Lady Holland.

Freya se apropie.

– Am auzit că domnul Plimpton nu e de recomandat.

Lady Holland ridică din sprâncenele negre când auzi vestea.

– Dumnezeule! Nu-mi vine să cred că Lady Lovejoy l-ar invita dacă ar ști așa ceva.

– Poate că nu știe, milady.

Lady Holland se încruntă la spatele domnului Plimpton. Acum el îi șoptea ceva Lucretiei.

– Ar trebui să știe. La naiba! Asta reduce numărul de domni burlaci la patru.

Freya murmură.

– Nu sunt sigură că Lord Stanhope este...

Lady Holland flutură dintr-o mână.

– Știu, știu. Bărbatul ăla e un broscoi. N-ar trebui să-l număr, iar asta înseamnă că acum rămân doar *trei* și, cum participă și domnișoarele Greycourt, nu mai este o concurență echitabilă pentru Arabella mea.

– Pe Arabella o recomandă multe, zise Freya.

– Măcar zestrea, murmură femeia mai bătrână. Oh, nu te uita așa la mine, domnișoară Stewart! Îmi iubesc fata, dar sunt o mamă practică. Arabella nu strălucește – mai ales într-o companie plină de viață. Se uită din nou la trioul din fața lor – domnul Plimpton era amuzat de ceva ce spusese Lucretia, în vreme ce Arabella privea înainte cu un zâmbet vag. Vreau să fie *fericită* și cu un domn care să aibă grijă de ea.

Freya tuși delicat.

– V-ați gândit ce veți face dacă nu găsim un domn suficient de bun pentru ea?

– Nu-mi permit să fac asta, domnișoară Stewart, zise Lady Holland. O domnișoară de rangul Arabellei fără un soț trăiește viața pe jumătate – cel puțin asta va spune Lord Holland.

– Va trebui să locuiască împreună cu Regina, până la urmă, nu-i așa?

– Așa este. Și mă tem că asta e o rețetă pentru dezbinare.

Freya se încruntă. Mai exista o opțiune pentru Arabella. Freya i-ar fi putut oferi adăpost la Societatea Femeile Înțelepte în Dornoch. Arabella ar fi putut să învețe căile lor, poate să-și găsească chemarea în lucrarea argintului, în țesut, apicultură sau oricare din multitudinea de ocupații tradiționale ale membrelor societății. Putea găsi ceva de făcut complet unic – toate erau bine-venite atât timp cât contribuiau în comunitate. Dar Arabella ar fi trebuit să renunțe la viața ei din prezent. Să trăiască în îndepărtata Scoție și să nu spună niciodată familiei sau prietenilor ei despre Femeile Înțelepte.

Lady Holland ridică privirea când intrară în piața aglomerată a orașului.

– Oh, am ajuns în sfârșit!

În fața lor, Arabella și Lucretia fuseseră oprite de o femeie care vindea brioșe fierbinți, în vreme ce domnul Plimpton începuse a le fermeca pe Messalina și pe Lady Lovejoy. Bărbatul era o amenințare, iar Freya îi era recunoscătoare, cu părere de rău, lui Harlowe că o avertizase. Știa că în seara aceea Lady Holland urma să discute în liniște cu fetele ei, dar și cu Messalina și Lucretia.

– Vrei una?

Arabella zâmbi, arătând spre brioșele cu coacăze, când Freya ajunse lângă ele.

– Mulțumesc, răspunse ea.

Întâlni privirea curioasă a Lucretiei și se uită în altă parte. Lucretia avusese doar opt ani când se întâmplase tragedia Greycourt – o fată năzdrăvană, care deseori venea după Freya și Messalina, hotărâtă să nu piardă nimic din distracție. Uneori, se ascundeau de mica Lucretia în acel mod crud în care o făceau copiii mai mari, dar în alte zile Freya își petrecuse după-amiezi întregi învățând-o pe Lucretia să caute cuiburi de păsări prin buruieni.

Dintr-odată, o copleși un junghi de melancolie. Sau dor? *Regret?*

Freya se întoarse pentru a studia piața.

Pe o parte a pieței se afla un han cu o pancartă colorată pe care scria Swan. În centrul pieței se afla o fântână veche. Iar pe partea cealaltă era biserica normandă. Tarabe și cotigi se îngrămădeau în jurul fântânii, iar proprietarii strigau pentru a-ți vinde marfa. Era o femeie care vindea ceapă și praz, un bărbat cu un șir de cârnați proaspeți și mai departe un bărbat ce ascuțea cuțite, mișcând furios piciorul pe tocilă. Oamenii se îngrămădeau în mica piață a orașului, veniți fără îndoială de la câțiva kilometri distanță.

Cineva de acolo trebuia să aibă informații despre Lady Randolph.

Freya venea în urma Arabellei și a Lucretiei, uitându-se la diferitele tarabe. Se opri la o femeie în vârstă care vindea legume, căpșune și mici buchete de flori.

– Am căpșune bune! strigă femeia când Freya se opri în fața ei.

Freya zâmbi când se uită la căpșunele expuse tentant.

– Trebuie să fii femeia cu căpșune despre care mi-a spus prietena mea Lady Randolph. A vorbit foarte frumos de tine.

Femeia fără dinți șovăi înainte să răspundă.

– Da, am cele mai dulci căpșune de azi.

Freya ridică privirea, întâlnindu-i ochii.

– Exact asta mi-a spus Lady Randolph. Dar astăzi mă gândesc să-ți cumpăr florile.

Femeia se uita la ea neliniștită, dar își reveni la perspectiva unei vânzări.

– Alege ce-ți place, coniță, costă doar o jumătate de penny buchetul.

– Păi, atunci voi lua trei, răspunse Freya, deschizând punga. Scoase un șiling. Cineva mi-a spus că prietena mea a murit de o boală ciudată. Știi ceva despre asta?

Bătrâna se uită o secundă la ea. Apoi, cu o privire rapidă spre dreapta și spre stânga, luă șilingul.

– Nu a omorât-o boala, milady.

– Atunci vrăjitoria? murmură Freya ca să o testeze.

Bătrâna o surprinse pufnind batjocoritor.

– Nu, nici vrăjitoria. A fost victima păcatelor unui bărbat. Și acum trebuie să pleci, domniță! Înclină capul în direcția tarabei vecine, unde un tânăr se uita fățiș la ele. Discuția asta e periculoasă.

Freya încuviință din cap și-și luă florile, băgând una în nodul șalului. Apoi se îndepărtă de taraba bătrânei, dând celelalte buchețele unor fetițe care chicotiră când primiră cadoul.

„Păcatele unui bărbat." Își făcuse Lady Randolph un amant înainte să moară? Dacă da, i-ar fi oferit lui Lord Randolph cel mai vechi motiv pentru crimă.

Privi spre mulțime, căutând cea mai potrivită persoană pe care să o abordeze, apoi zări părul blond-auriu al Arabellei. Stătea lângă Lord Rookewoode, cu chipul înclinat, cu o expresie chinuitor de sinceră. Contele îi dădea un fel de produs de patiserie de la taraba din fața lor, cu un zâmbet încadrat de gropițe. Bărbatul era *periculos*.

Freya își mușcă buza. Fără îndoială, Lady Holland ar fi fost mulțumită dacă se ajungea la căsătorie.

Freya era mai puțin sigură.

Se întoarse și-l văzu pe Harlowe stând la marginea mulțimii din piață, cu mâna pe capul lui Tess. Se uita și el prin piață și, chiar de partea cealaltă a pieței, Freya se gândi că părea tensionat.

Ce ciudat!

Porni spre el și apoi auzi un strigă deosebit.

– Panglicii și dantele! Am panglici frumoase și dantele!

Privi spre persoana care striga.

Era o femeie îmbrăcată într-o pelerină neagră zdrențuită cu o glugă gri. Stătea lângă un cărucior tras de un câine enorm flocos, gri cu alb. Căruciorul era plin cu marfă. Femeia ridică privirea, iar Freya o recunoscu pe Crow.

Ce căuta acolo? Freya nu primise nici o veste despre o întâlnire.

Se îndreptă spre ea.

– Cumperi o panglică frumoasă albastră, domniță? strigă tare Crow, cu ochii ei negri sclipind. Am albastru precum cerul, albastru ca marea și albastru ca oul de măcăleandru.

Freya se uită în cărucior. Arătă spre una dintre panglicile legate lejer de un băț.

– Verde ai? Un verde frumos ca iarba?

Femeia îi întâlni privirea.

– Desigur.

Se aplecă peste cărucior să caute într-o cutie, iar Freya se dădu mai aproape, având grijă să aibă aceeași expresie când Crow șopti:

– Am primit veste că o persoană de la petrecere este un bărbat Dunkelder.

– Cine? murmură Freya, ridicând o panglică și mijind ochii la ea.

– Nu știu, zise Crow. Apoi continuă mai tare: Doar doi penny, domniță. Și dacă iei patru, pe a cincea ți-o dau gratis.

– Bărbatul Dunkelder știe cine sunt? întrebă Freya, lăsând capul în jos în timp ce respirația i se accelera.

Crow murmură:

– Nu cred. Dar, dacă află că ești o de Moray, va ști totul. Ridică ochii negri. Iar acesta este teritoriul bărbaților Dunkelder. Vor fi și alții. Ai grijă pe unde umbli!

Freya se uită absentă la panglicile colorate din mâna ei.

– Lady Macha, șopti Crow. Eu nu pot sta aici. Am alte afaceri de care să mă ocup. Ești pe cont propriu.

Freya întâlni privirea îngrijorată a celeilalte femei.

– Voi fi bine.

Căută o monedă în săculeț și luă panglicile.

– Ai grijă! o avertiză cealaltă femeie când se întoarse să plece. Dacă bărbatul Dunkelder află cine ești, te va omorî.

Christopher privi cum ceilalți membri ai grupului se împrăștiară prin piața orașului. Îi urmărea șerpuind prin mulțime, fiind atent la Plimpton și încercând să ignore presiunea tuturor corpurilor din jurul lui. Plimpton o conducea pe Lady Lovejoy de parcă nemernicul nu avea vreo grijă pe lumea asta.

Cineva îi înghionti cotul.

Christopher se întoarse, cu buza superioară ridicată într-o mârâitură, iar băiatul care îl lovise făcu un pas în spate.

– Mă scuzați, milord.

Băiatul plecă în grabă.

Christopher închise ochii și inspiră adânc, mirosind putoarea prea multor corpuri, simțind cum începe să-i pulseze o durere de cap.

Când deschise ochii din nou, o văzu pe domnișoara Stewart în partea cealaltă a pieței, uitându-se la el.

„Naiba să o ia!"

Se întoarse, rușinea înroșindu-i gâtul. De ce trebuia ca ea să-i vadă slăbiciunea?

Tess scheună și se lipi de piciorul lui.

El puse mâna pe capul ei, calmându-se când îi simți blana moale. Aici era în Anglia. Oamenii nu se împingeau unii în alții. Nu exista pericolul de sufocare. Și nu trebuia să-i pese deloc ce credea o hoață blestemată despre el.

Dar nu fusese o idee bună să facă această plimbare.

Expiră și se uită după Plimpton. Lady Lovejoy mergea în față, acum la braț cu Messalina, în vreme ce Plimpton rămăsese în spate, uitându-se la o tarabă ce vindea bricege.

Christopher își făcu drum prin mulțime pentru a ajunge la el.

– Le ai? întrebă când ajunse lângă celălalt bărbat.

Plimpton se sperie de parcă se trăsese cu arma lângă el. Se întoarse, tresărind ușor, ca și cum Christopher făcuse o gafă impertinentă.

– Cred că trebuie să purtăm această discuție în privat, nu-i așa, Excelență?

– Cred că vreau să termin cu asta cât mai curând posibil, răspunse Christopher. De exemplu, când ne întoarcem.

Îl văzu pe Plimpton înghițind în sec. Era clar că bărbatul nu se așteptase ca ducele să-i ceară imediat scrisorile.

– D-dar nu se poate așa.

– De ce nu? Ai sau nu scrisorile?

Buza superioară a lui Christopher se curbă. Plimpton își mută privirea.

– De fapt, nu le voi avea decât în câteva zile, când mi le livrează poșta.

– De-a ce te joci? mârâi încet Christopher.

– Nu-i nici nu joc! Plimpton își linse nervos buzele. Serios! Mi s-a părut cel mai sigur să călătoresc fără scrisori, atâta tot. Le voi primi în curând și apoi îți voi trimite un bilet să ne întâlnim.

Christopher credea că sunt baliverne, dar Plimpton nu i se păruse niciodată prea inteligent. Poate că alesese un drum așa de complicat pentru a aduce scrisorile în casa Lovejoy.

– Ai grijă să nu uiți! zise Christopher printre dinți. Altfel, voi rezolva problema cum știu eu.

– Asta-i o amenințare? Chipul lui Plimpton se albi. Mă *amenințI?*

Se aplecă și dădu la o parte o scamă invizibilă de pe haina lui Plimpton, murmurând:

– Mă scuzi dacă te-am lăsat cu îndoieli.

Christopher se întoarse pentru a se îndepărta prin masa de oameni și o văzu la câțiva pași pe domnișoara Stewart, care la rândul ei se întorcea rapid.

Le auzise conversația?

Fu ultima picătură într-o dimineață dificilă. N-avea de gând să lase a fi pătat numele lui Sophy din cauza curiozității domnișoarei Stewart.

Se îndreptă spre ea și-i oferi brațul în mod intenționat.

– Mergeți cu mine?

Ea deschise gura, părând a riposta.

El își întinse buzele într-un zâmbet ironic, arătându-și toți dinții.

– Nu voi mai *întreba* o dată.

Ea închise gura și puse mâna pe brațul lui.

– Ce grosolan!

– Da? O conduse spre marginea mulțimii, cu Tess aproape de el. Mă spionați?

– Nu! Era așa de indignată, încât el fu entat să o creadă. Apoi expresia ei deveni speculativă. Discutați domnul Plimpton ceva ce nu voiați să fie auzit?

– Asta-i treaba mea. Simțea cum începu u să-i pulseze tâmplele. Avea nevoie să iasă din mulțime. De altfe nu-mi place în mod deosebit ca o celibatară fățarnică să-mi ascu e conversațiile private.

Privi iute în jur și văzu că nu era nim i atent la ei. O conduse spre biserică, îndepărtându-se de tarabe de oamenii adunați.

Domnișoara Stewart inspiră, spunând proape fără aer:

– Nu-mi place în mod deosebit să fiu a izată de fapte infame de către un bărbat care e așa de prost încât îș rezolvă treburile private în public.

– Sunteți o mică vrăjitoare, zise el abs nt și o simți cum devine rigidă. El coborî privirea și văzu că ochii i verzi-aurii se măriseră de teamă. Ce e?

– L-ați amenințat pe săracul domn Pli pton, zise ea.

Christopher pufni și deschise ușa bise icii normande. Tess intră cu el.

– Vă asigur că sărac este doar la buzun r.

În biserica slab luminată era răcoare. El avu nevoie de un moment ca ochii să i se obișnuiască după lu nina puternică de afară. Era o bisericuță frumoasă. Arcada în form ă de U răsturnat a ușii se repeta în arcada dintre naos și altar, iar ar ibele erau decorate cu un model în V.

Privi spre domnișoara Stewart și văzu că ea ridicase chipul pentru a studia ferestrele. De sub bonetă îi ieșea mai puțin de câțiva centimetri de păr. Părul ei ar fi putut fi un blond-închis sau un brunet prăfuit – imposibil de spus. El av impulsul sălbatic de a-i smulge boneta de pe cap.

– Credeți că au fost distruse pe vremea reformei? spuse ea.

Ferestrele erau din sticlă simplă. Dacă biserica avusese cândva vitralii, acum nu se mai vedeau.

– Probabil. Sau de capetele rotunde ale lui Cromwell.

– Bărbaților le place să spargă lucruri – chiar și lucrurile frumoase.

– Cu siguranță nu tuturor bărbații. Îi privi gura mică și cuviincioasă și ochii triști și spuse cu blândețe: Și apoi eu am descoperit că și femeile pot fi la fel de distrugătoare.

O simți cum devine rigidă și se bucură. Era o adversară demnă de furia lui. Poate că era cicălitoare, dar era puternică și avea opiniile ei. Nu trebuia să-și facă griji că ea avea să se prăbușească plângând la cel mai mic comentariu.

Ea scoase un sunet batjocoritor.

– Chiar credeți asta? Când distrugerea exercitată de bărbați duce la războaie? La moarte și schilodire.

– Nu o luați în calcul pe Elena din Troia? murmură el, privind-o.

Nu avea cum să vorbească așa cu toți bărbații pe care îi întâlnea – altfel, rămânea fără slujbă. Ce o determina să fie așa de agresivă cu *el*?

– Elena din Troia este un mit, zise ea cu dispreț. Măcelarul de Cumberland nu e.

El ridică din sprâncene. Ducele de Cumberland fusese comandantul englez în măcelul sângeros al scoțienilor de la Culloden, cu doar patruzeci de ani în urmă.

– Sunteți iacobită.

– Nu, sigur că nu. Au fost niște proști idealiști, ducând un război pe care nu aveau cum să-l câștige. Expiră nerăbdătoare. Eu nu sunt de acord cu masacrul la scară mare.

– Și detestați bărbații, zise el lent.

– Nu fiți prost! Se îndepărtă de el, luând-o spre micul naos, cu pașii răsunându-i pe lespezi. Nu urăsc *toți* bărbații.

Pe el. Pe el îl ura.

Iar el avea de gând să afle de ce. Simți în piept căldură în timp ce durerea de cap reveni.

– Ce v-am făcut, domnișoară?

Ea se uită batjocoritor peste umăr.

– Încă nu știți?

Dintr-odată, el rămase fără răbdare.

Făcu doi pași și o prinse de braț, oprind-o. O întoarse cu fața spre el.

– Nu. Pot doar să-mi imaginez că aveți creierul inflamat și v-ați închipuit că v-am rănit. Ați fost arțăgoasă cu mine din clipa în care ne-am întâlnit – în ciuda faptului că v-am *ajutat*.

– Nu aveam nevoie de ajutorul dumneavoastră.

– Nu? Ați fi fost în siguranță dacă vă aruncam din trăsură spre bătăușii ăia pe dumneavoastră, fata și copilul?

Buza ei se curbă.

– Nu-mi pot imagina cum un *animal* ca dumneavoastră este acceptat în înalta societate.

Căldura, plânsetele, *putoarea* corpurilor transpirate. Știa ea cumva? Cum cândva ajunsese într-o condiție aproape subumană?

Scrâșni din dinți.

– Nu? Se aplecă spre ea, inspirându-i parfumul de caprifoi, de *acasă*, înfuriat la culme. Sunt *duce*, în vreme ce dumneavoastră sunteți doar o hoață.

– Nu sunt...

– *Dați-mi* inelul înapoi! mârâi ei. Nu voi mai aștepta până diseară. Mi-l dați acum sau le voi spune tuturor.

– Niciodată! șuieră ea.

Ceva în el se rupse. Poate că motivul era mirosul de caprifoi sau felul în care buzele ei moi se curbaseră într-un rânjet.

Îi prinse ambele brațe, trăgând-o mai aproape ca să-i simtă căldura pielii.

– Îmi *veți* da inelul înapoi.

– Dacă aș fi bărbat, v-aș provoca la duel, zise cu sinceritate domnișoara Stewart. Ne-am duela și v-aș scoate mațele.

– Ce sângeroasă sunteți! zise el, știind că indiferența lui o provoca și mai mult. Simți că avea o semierecție. „Asta-i o nebunie!" De parcă m-ați putea dovedi cu spada – sau în orice altă luptă, cu armă sau fără. Parcă ați fi un copil răzgâiat.

– Nu sunt un *copil*.

Privirea ei era plină de dispreț.

El coborî cu subînțeles privirea spre pieptul ei, ce se ridica sub șalul cu un buchețel de flori idiot. Înclină capul, uitându-se atent la silueta ei.

– Da, bănuiesc că nu sunteți.

Pentru o clipă, crezu că ea avea să explodeze, ca o armă de duel prost pregătită. Apoi ea rosti lent și mortal:

– Mâine-dimineață. Ora cinci. Spuneți locul.

O trase spre pieptul lui, atât de aproape, încât îi simți respirația pe buzele lui.

– Vreți o întâlnire cu mine?

Ea ignoră dublul sens. Privirea îi era directă și curajoasă.

– Vă vreau sângele!

– Pentru Dumnezeu! mârâi el.

– Dacă mă învingeți la duelul cu săbii, vă dau inelul înapoi, zise ea moale, cu vocea tremurând, deși el știa că nu de teamă. Dacă însă câștig eu, nu-l veți mai cere și nu veți spune *nimănui* ce s-a petrecut în Londra.

– Chiar credeți că m-aș duela cu o femeie?

– Lașule!

El îi dădu drumul și se trase înapoi atât de neașteptat, încât ea se clătină. Voia să o scuture – sau să o posede, nu era complet sigur.

Rămaseră așa o clipă, cu piepturile ridicându-se și săgetându-se cu privirea.

Ar fi trebuit să o ignore, cu tot cu provocările ei ridicole. Să se întoarcă și să plece pur și simplu. Dar era obosit de insultele ei. Trebuia pusă la punct. Și avea nevoie de inel.

– Prea bine. Dar, când voi câștiga, îmi veți înapoi inelul fără alt comentariu. Rânji. Vă accept provocarea, domnișoară Stewart.

Capitolul 6

Rowan se hotărî să se întoarcă în peștera din pădure pentru a vedea dacă exista ceva care să explice schimbarea lui Marigold.

Dar, când ajunse, văzu că era exact la fel: verde și misterioasă, cu ecoul apei ce picura și fără să ducă nicăieri.

Se întoarse dezamăgită și abia atunci văzu un bărbat care o privea.

Schimbul de la curtea Tărâmului Întunecat

Târziu în acea seară, Messalina trase pe ea halatul pentru a răspunde ciocănitului de la ușa dormitorului ei. Jane Lovejoy, purtând un halat din mătase aurie cu fluturi brodați, pentru care Messalina nu era *deloc* invidioasă, se strecură în camera ei.

Messalina închise ușa, se întoarse și o văzu pe Jane privind-o cu mâinile în șolduri.

– Deci ce este așa de secret încât nu mi-ai putut spune pe drumul înapoi din sat? Și de ce trebuie să ne întâlnim la miezul nopții ca să vorbim? Ai noroc că Daniel a băut prea mult coniac după cină și sforăie de duduie pământul.

Messalina tresări.

– Scuze, nu m-am gândit cum i-ai putea explica absența ta lui Lord Lovejoy.

Jane renunță la atitudinea agresivă.

– Acum nu mai contează, așa că spune-mi, te rog, ce-i așa de urgent!

– Este vorba de Eleanor Randolph, spuse Messalina. Vreau să știu ce a pățit.

Jane se încruntă, lăsându-se lent pe unul din scaunele de lângă șemineu.

– La ce te referi? Eleanor a murit primăvara trecută.

– Da, știu, zise Messalina, începând să se plimbe. Dar *cum* a murit?

– Cred că din cauza febrei – sau cel puțin a fost o boală care a luat-o subit. Jane se uită la Messalina, care se întoarse la ușă și traversă iarăși camera. De ce ești așa de interesată acum?

– Nu sunt sigură. Messalina se uită iute la Jane, apoi își mută privirea. Știi că eram prietenă cu Eleanor? Ne-am cunoscut când aveam 18 ani și abia debutasem.

Timp de doi ani, ea și Eleanor chicotiseră și discutaseră despre domni și avantajele lor, până când în mod inevitabil Eleanor se căsătorise cu Randolph. *Inevitabil* pentru că Eleanor era bună și inteligentă, nepoata unui conte și avea o zestre frumușică. Randolph era un bărbat solid, chipeș, avea puțin peste 35 de ani, dar era foarte puternic în Camera Lorzilor.

Din moment ce Messalina era nepoata unui *duce*, ai fi crezut că s-ar fi măritat până acum. Dar Messalina fusese... pretențioasă.

De fapt, încă era.

Dar nu despre asta era vorba.

Messalina inspiră.

– Eu și Eleanor obișnuiam să ne scriem regulat, dar au trecut câțiva ani de când am văzut-o la Londra. Mi-a scris că îi plăcea la țară și că i se părea că Londra e prea obositoare.

Se opri și se uită la reacția lui Jane. Dar ea ridică din umeri și clătină din cap.

Messalina făcu o grimasă.

– Știu! Nu ți se pare mare lucru, dar trebuie să ții cont de faptul că Eleanor *adora* să danseze. Și să meargă la baluri. Și la cumpărături. Acest impuls subit de a trăi la țară mi s-a părut... ciudat.

– Păi, oamenii se schimbă, zise practică Jane. Când m-am căsătorit cu Lord Lovejoy, era un snob îngrozitor. Părea gânditoare. De fapt, încă este. Dar nu o să-ți vină să crezi cât s-a schimbat – sau poate că eu am devenit mai tolerantă cu slăbiciunile lui. Te schimbi după ce te căsătorești. Într-o căsnicie reușită, nu mai iei decizii de unul singur – o faci în parteneriat. Dacă lui Lord Randolph i-a plăcut viața la țară, poate că Eleanor și-a dat seama cât de mult i-a plăcut și ei, mai ales după ce a avut propria gospodărie de gestionat.

– Poate, zise reticentă Messalina. Dar mai este ceva. Se lăsă pe scaunul de lângă Jane. Nu trebuie să spui nimănui pentru că s-ar putea să fiu doar nebună.

Jane încuviință încurajator din cap.

– În ultima scrisoare pe care mi-a trimis-o, Eleanor a zis că îl va părăsi pe Lord Randolph.

Jane clipi.

– Părăsi, adică...

– Părăsi, adică provocând un scandal imens. M-a întrebat dacă o pot adăposti, iar eu i-am răspuns că da, dar nu eram sigură cât de mult. Este vorba de unchiul Augustus. Poate că eu și Lucretia nu locuim cu el, dar îi suntem *îndatorate*. Messalina alese cu grijă cuvintele pentru a descrie relația ei cu bărbatul pe care îl cunoștea drept un diavol. Dacă lui nu i-ar fi plăcut de Eleanor sau faptul că ea fugea de soțul ei, ar fi putut face lucrurile dificile pentru toată lumea implicată.

Ceea ce, desigur, era un eufemism. Dragul ei unchi Augustus era în stare de mult mai multe răutăți decât provocarea de *dificultăți*.

Din fericire, Jane nu păru să observe neliniștea Messalinei cu privire la unchiul Augustus. Doar întrebă:

– Ce a răspuns Eleanor?

– Nu a răspuns, zise Messalina. A murit două săptămâni mai târziu.

– Oh, vai! făcu Jane cu o delicatețe groaznică. Îmi dau seama că moartea ei a fost un șoc pentru tine, dar oare îngrijorarea ta că moartea ei nu a fost naturală să fie de fapt *vinovăția* că nu i-ai putut oferi un refugiu permanent?

Ochii Messalinei se umplură subit de lacrimi, ceea ce era *foarte* enervant și deloc de ajutor. Sigur că se gândise că neliniștea cu privire la soarta lui Eleanor era doar conștiința ei vinovată. Se gândise chiar – un lucru *groaznic* – că era posibil ca propria scrisoare, în care o informa pe Eleanor că nu avea un loc unde să fugă definitiv, s-ar fi putut să o determine să-și ia viața.

– Ideea este că, îi spuse ea lui Jane, reluându-și mersul, m-am gândit la asta. M-am gândit luni la rând și până la urmă am hotărât că totul era doar în imaginația mea. Că Eleanor a murit, iar eu doar sufeream după ea și mă simțeam vinovată din pricina morții ei.

– Atunci de ce te afli aici? întrebă Jane.

Messalina se opri la celălalt capăt al încăperii și se întoarse.

– Luna trecută l-am văzut pe Elliot Randolph la un bal. Nu-l mai văzusem de la vestea morții lui Eleanor, așa că m-am dus să-i transmit condoleanțele mele. Inspiră, amintindu-și acel chip rece, fără emoții, inuman – sau aproape. S-a uitat la mine și *a zâmbit*. În momentul ăla am știut fără dubii.

– Ce ai știut? întrebă Jane.

– Lord Randolph a omorât-o pe Eleanor. Întâlni ochii mari ai lui Jane. Nu am nici o dovadă, nu *a spus* nimic suspect, dar privirea pe care mi-a aruncat-o a fost... a fost *monstruoasă*, Jane! Mi-am dat seama că se bucura. Mai mult, sunt convinsă că a făcut-o special. El crede că nu pot să fac nimic în privința asta. Că Eleanor a murit, și el a câștigat.

– Dar, chiar dacă bănuiala ta este adevărată – și trebuie să știi că e foarte trasă de păr, draga mea –, ce poți face? întrebă Jane cu sprâncenele unite. A trecut un an. Eleanor este *îngropată*.

– Știu. Messalina veni și îngenunche în fața prietenei ei, luându-i mâinile într-ale ei. Știu că va fi dificil, dar vreau să aflu ce s-a întâmplat realmente cu Eleanor. Și am nevoie de ajutorul tău. Prin părțile astea eu sunt o străină, dar *tu* nu ești. Cu tine oamenii ar putea vorbi așa cum cu mine nu ar face-o. Mă ajuți să aflu dacă Eleanor a fost omorâtă de soțul ei?

– Da. Jane își îndreptă umerii. Da, te voi ajuta.

Aleseră fântâna acoperită din luminiș. În dimineața următoare, Christopher știa că era o greșeală când mergea prin pădurea mohorâtă spre locul întâlnirii lor. Domnișoara Stewart – scundă, delicată și *femeie* – nu avea cum să-l bată într-un duel cu săbii. Însăși faptul că ea credea că putea dovedea că era nebună.

Era o femeie mânată de emoții – cum erau toate femeile. Mulți bărbați aveau impresia că femeile erau precum copiii, că trebuiau ghidate și protejate.

Doar că el nu credea că femeile erau niște creaturi așa de simple. Domnișoara Stewart cu siguranță nu era. Părea inteligentă și nu foarte emoțională – cu excepția momentelor în care era vorba de *el*.

Dacă ar fi fost un bărbat simplu, ar fi crezut că furia ei explozivă era doar un semn al atracției sexuale față de un bărbat pe care nu-l plăcea.

Dar el nu era un bărbat simplu.

Era un bărbat care trăise aproape jumătate din viață printre străini, într-o țară străină. Învățase demult să nu se încreadă în ce se vede doar la suprafață.

Cel mai bun lucru la care putea să spere era că putea să o bată repede și să își recapete inelul. Dacă reușea asta, ea doar avea să îl urască și mai mult decât îl ura deja.

Cel mai rău era că exista posibilitatea ca ea să se rănească în acest așa-zis duel al lor.

Încruntându-se la acest gând, coti și o văzu așteptându-l deja.

Tess o luă la goană spre domnișoara Stewart de parcă femeia era prietena de mult pierdută a câinelui.

„Animal prost."

Ea se uită la Tess și zâmbi.

Un zâmbet luminos, frumos, lejer. El se simți gelos.

Pe propriul *câine*.

Ea privi peste capul câinelui jucându-se cu urechile lui Tess, iar zâmbetul îi dispăru când îl văzu.

El refuză să se lase dezamăgit.

– Aveți de gând să continuăm cu asta? întrebă el, desfăcând săbiile aduse.

– Da, răspunse ea fără ezitare.

„Evident." Christopher se hotărî să o învingă cât mai repede posibil, ca să nu-i prelungească umilința.

Dacă n-ar fi fost așa de încăpățânată, ar fi lăsat-o să refuze elegant și ar fi găsit o altă cale de a-și recupera inelul. Dar deja o cunoștea destul de bine ca să știe că ea nu avea să dea înapoi. Așa că era mai bine să termine odată.

Puse ambele săbii peste antebraț, cu plăselele spre ea ca să-și poată alege arma.

Ea înaintă și le examină cu atenție, apoi o alese pe cea un pic mai scurtă. Cea pe care un spadasin mai slab – sau o femeie – ar fi mânuit-o mai bine.

Acesta fu primul indiciu pentru el.

Ea roti sabia prin aer, o lăsă în față și se uită la el.

– Pregătit?

El încuviință din cap.

– Să-i dăm drumul!

– En garde!

Al doilea indiciu pentru el fu când sabia ei aproape că îl lăsă fără nas.

„Doamne!"

Sări în spate. Împinse sabia în față pentru a-i para următorul atac. O privi cum se mișca în timp ce el se apăra.

Poate că până la urmă domnișoara Stewart nu era nebună. Se lupta precum un cunoscător. Se lupta ca o femeie care putea foarte bine să-l bată.

Sabia ei zăngăni când alunecă pe a lui. Ea se desprinse înainte ca săbiile lor să se atingă.

Pivotă.

Își arătă dinții și-i atacă burta. Christopher se retrase, abia ridicându-și sabia la timp.

Chipul ei era hotărât și ferm – prea hotărât. Chiar voia să-l înfrângă. Poate să-l omoare.

„De ce?"

Nu avea de gând să o rănească. Dorise doar să o dezarmeze. Să-i dea o lecție despre o întindere mai bună și mușchi mai puternici.

Dar, din păcate, contau agilitatea și *măiestria*.

Era un prost că fusese de acord cu asta.

Ea îl atacă cu sabia sclipind, cu ochii hotărâți și furioși.

El pară un atac direcționat spre umărul lui. Păși în următorul ei atac. Și fu răsplătit cu o tăietură pe brațul stâng.

– La dracu'!

Ea zâmbi triumfătoare. El clipi.

Acel zâmbet avea ceva cunoscut.

Ea plonjă spre el. Îl forță să se ferească.

El o ocoli.

Ea se întoarse pentru a-l urmări și-i căzu boneta de pe cap.

– Încetați! ordonă el.

– Nu sunteți suficient de bun? îl luă ea peste picior, pisica sălbatică încercând să-l străpungă. Poate că preferați să stați deoparte și să-i lăsați pe alții să vă facă treaba murdară.

El se holba confuz. *Excitat.*

– *Poftim?*

Privirea ei era aproape febrilă. Părul îi căzu în jurul umerilor.

– Sunteți un laș care le dă ordine altora să bată un om până când aproape îl omoară.

Plonjă din nou, trecu peste garda lui, iar vârful sabiei ajunse la gâtul lui. El simți durerea provocată de vârf.

Ea se îndreptă gâfâind, cu părul sălbatic în jurul umerilor. Părul ei *roșu* – nu era un brunet prăfuit până la urmă. Bucle roșcate, aprinse, fluturând în vânt de parcă aveau propria viață, el o văzuse pentru prima dată.

– Dă-te bătut! îi ceru ea, cu o furie răzbunătoare.

Lumea lui se întoarse cu susul în jos.

– *Freya?*

Ochii ei se măriră.

El își îndepărtă de gât vârful sabiei ei. O prinse de încheietură și o răsuci. Ea țipă și lăsă sabia să-i cadă.

Buzele i se deschiseră – probabil ca să-l blesteme.

Lui nu-i mai păsa. O trase în brațe și o sărută.

Ea deschise gura pentru el. Dinții se ciocniră, buzele mârâiră împreună. *Făceau orice*, mai puțin să cedeze.

„Freya."

Cum se putea? Acea fată slabă, alergând ca o nebună peste dealuri cu așa de mult timp în urmă, cu părul ei roșu ca un steag. Această femeie voluptuoasă și furioasă, cu părul încă precum un steag în flăcări. Băgă limba în gura ei, confuz și furios. Cum se petrecuse asta? De ce se afla ea aici?

Dar acele gânduri se topiră, în timp ce-i explora gura fierbinte și-i simțea mâinile încleștându-se în părul lui, trăgându-l mai aproape.

„Freya."

Pasiunea ei era stimulantă. Voia să-i smulgă rochia cenușie de pe corp. Să descopere cum îi erau sânii plini. Dacă șoldurile ei dulci puteau să-l călărească. Îi prinse părul superb și o ținu, tachinând-o cu limba. Lingându-i dinții. Înfruptându-se din ea – din *Freya* – din amintire și din realitate.

Simți o schimbare în corpul ei, o rigiditate a umerilor în timp ce mâinile ei ieșiră din părul lui, iar el întrerupse sărutul la timp. Dinții ei clănțăniră într-o mușcătură intenționată pentru buza lui.

– De ce te afli aici? zise el.

El încă rezista, în ciuda efortului ei de a-l face din nou să sângereze.

– De ce n-ar trebui să fiu aici, *Kester?* îl luă ea peste picior.

Nu-i mai spusese nimeni așa de...

Cincisprezece ani.

Fusese un diminutiv – o prescurtare de la Christopher – preferat de Ran și de Julian. Kester însemnase prietenie, căldură, *Scoția*. Un loc în care putea uita de presiunea constantă de a fi corect, presiune exercitată de tatăl lui.

Unde putea să fie *el însuși* fără scuze.

Aproape căzu în genunchi din cauza dorului.

Dar nu avea să își arate slăbiciunile.

– Știi ce întreb. De ce lucrezi ca însoțitoare? Ești fiica unui *duce*.

– Și sora unui duce, mârâi ea pe o voce joasă. Ai uitat complet de Ran?

El inspiră, dându-i drumul.

– Nu l-aș putea uita niciodată pe Ran.

– Nu?

Ea se aplecă spre sabia lăsată de el la picioarele lor.

El călcă pe tăiș.

Ea se îndreptă, săgetându-l cu privirea.

– Și-a pierdut *mâna*, știai asta? Rănile s-au cangrenat și a trebuit să i-o *amputeze*.

– Eu... El înghiți în sec, amintindu-și de momentul în care aflase acest lucru îngrozitor. Un străin într-o cârciumă menționase asta. Fusese nevoit să iasă afară pentru a vomita. N-am știut până când nu m-am întors în Anglia.

– Este infirm, șopti ea la fel de dur ca și cum ar fi urlat. A fost mâna lui *dreaptă*. Nu mai poate să deseneze, să scrie. Îți poți imagina asta? Ran să nu mai poată *desena?*

Se simțea rău. Ran înaltul, zveltul Ran, râzând în timp ce desena chipuri comice. Încruntându-se când desena copaci și munți superbi.

– Oh, Dumnezeule!

Simți lovitura ei în piept, dar nu sesiză durerea fizică.

Sufletul îi era zdrobit.

– Am vrut să te pedepsesc, șopti ea. O meritai pentru ce i-ai făcut.

El închise ochii.

– *Freya!*

– Nu mai iese afară! șuieră ea, cu lacrimi sclipindu-i în ochi. De ani întregi! Am încercat să-l atragem în casa lui din Edinburgh. Am încercat să-l scoatem afară sau doar să-l facem să *vorbească*. Nu a vrut să vorbească cu nimeni. Lachlan a petrecut un an urlând la el, insistând, *implorându-l*...

Ea se înecă, iar el deschise ochii.

Freya plângea, cu ochii ei verzi-aurii larg deschiși, în timp ce lacrimile îi alunecau pe chipul roșu de furie.

– Îmi pare rău, șopti el.

Ea îl pălmui.

Trase capul pe spate când maxilarul începu să-l ardă. O trase în brațe chiar când ea îl lovi cu palma.

– Îmi pare rău... Îmi pare rău...

Nu știa ce altceva să spună.

În același timp știa că nu avea ce să spună pentru a îndrepta lucrurile. Lucrurile nu aveau să se îndrepte niciodată.

Ran era *distrus* din vina lui.

Așteptă, ținând-o în timp ce ea plângea în hohote, se lupta și gâfâia, ghemuindu-se la pieptul lui când renunță să-l mai lovească.

După o vreme, el se lăsă pe pământul rece, umed, încă ținând-o. Îi mângâia părul, lăsând-o să plângă pe pieptul lui și continua să-și șoptească mâhnirea.

Regretul.

În cele din urmă, ea oftă adânc și tăcu.

Soarele răsărise deja, strălucind pe cer. Tess venise să se așeze lângă ei, cu capul pe genunchiul lui Christopher. În curând trebuiau să se întoarcă spre casă ori riscau ca lumea să-și dea seama că lipseau.

El inspiră.

– Ran ți-a povestit ce s-a întâmplat?

Ea clătină din cap.

– A fost adus acasă de oamenii ducelui de Windemere, unchiul lui Julian. Ei au spus că a încercat să fugă cu Aurelia, dar că a omorât-o într-o criză când și-a pierdut mințile...

– Dar ți-a povestit *el*? o întrebă.

Ea se încruntă, făcând o mică cută pe buzele roșii.

– Era prea rănit. A făcut febră aproape imediat.

El încuviință din cap.

– Atunci ascultă, te rog!

O simți cum se tensionează și se pregăti să o țină, dar ea nu făcu nimic.

Asculta.

El privi cum Tess se ridică și se duse să sape la fundația fântânii.

– Eram tineri. Acesta e cel mai important lucru. Eram prea tineri.

Ea se încruntă, dar nu-l întrerupse.

– Ran a venit la mine și la Julian și ne-a zis că trebuie să se însoare cu Aurelia.

– Că *trebuie*?

El clătină din cap.

– Se părea că unchiul ei era împotriva căsătoriei din cine știe ce motive. Ran era hotărât să se însoare cu Aurelia înainte ca unchiul ei să o mărite cu altcineva.

Ea nu știa asta – el își dădu seama după încruntătura nehotărâtă dintre sprâncenele ei.

– De asta voia să fugă pe ascuns.

– Da.

El îi mângâie cu blândețe părul. Ultima dată când o văzuse, Freya avea 11 sau 12 ani. O soră dulce mai mică.

Acum nu mai era dulce.

Și acum nu mai avea deloc sentimente frățești față de ea.

– Julian nu s-a supărat? întrebă ea. Până la urmă, Aurelia era sora lui și avea doar 16 ani.

– Nu. Christopher se gândi. S-a enervat că Ran a insistat atât să fugă imediat, dar nu cred că era furios. El voia ca Aurelia să fie fericită. Tu erai mică. Poate că nu-ți amintești ce... *plină de viață* era. Cât de fermecătoare! Toți o adoram.

– Îmi amintesc, spuse ea cu o voce rigidă.

El o strânse mai tare în brațe.

– Atunci știi că, odată ce Aurelia s-a hotărât să fugă cu Ran, nimic nu ar mai fi făcut-o să se răzgândească. Nimeni nu ar fi oprit-o. Era frumoasă, răsfățată și tânără.

Ea se mișcă pentru a-l privi, iar el văzu că avea ochii umflați și roșii.

Imaginea îl impresionă, trezindu-i impulsul de a o proteja, deși era ultima femeie care să aibă nevoie de protecție. Un impuls de a o săruta din nou, deși cu siguranță ea l-ar fi mușcat dacă o făcea.

– Cum a ajuns să moară? *Omorâtă?* întrebă ea.

Christopher clătină din cap. Simțea cum îi alunecă transpirația pe spate. Poate din cauza duelului, dar cel mai probabil era din pricina amintirilor. A amintirilor groaznice.

– Nu știu exact.

Buza ei se încreți.

– Cum adică nu *știi?*

El inspiră, conștient că, indiferent ce putea să spună, pentru ea nu putea fi niciodată suficient.

– Trebuie să ții cont de faptul că toți aveam doar 18 ani. Toți în afară de Aurelia, dar ea probabil era cea mai sigură dintre noi. Noi am crezut că e o distracție. O mare aventură. Am stabilit să ne întâlnim la casa Greycourt, lângă grajduri, la miezul nopții și să plecăm peste granița în Scoția, ca ei să se poată căsători. Dar...

Ea se încruntă.

– Ce s-a întâmplat? Ce s-a schimbat?

– Aurelia zise el și înghiți în sec. Aureliei i s-a întâmplat ceva și a fost omorâtă.

Freya se îndreptă.

– Nu *știi* cum a fost omorâtă?

– Asta e greșeala mea, spuse el privind-o. Am ajuns acolo după Ran. Se auzeau urlete și aproape că m-am întors din drum, dar l-am văzut pe Ran bătut în curte și m-am dus spre el. Julian a venit și m-a reținut. Chipul lui era așa de alb, aproape gri când mi-a zis „Nu". Atât. *Nu.* Mi-a spus că Aurelia era moartă. Că trupul ei plin de sânge era în grajduri și că Ran o omorâse.

– *Nu* a fost el! zise aprig Freya. Ran n-ar fi omorât pe nimeni, cu atât mai puțin pe Aurelia. O *venera!*

– Știu, zise Christopher, cu inima îngreunată de suferința veche. Am știut asta atunci. Dar era noapte, Julian mi-a zis că Ran era asasinul, ducele de Windemere urla, iar oamenii lui îl băteau pe Ran...

Ea clătină din cap istovită.

– Ran era *prietenul* tău. Cum ai putut să-l trădezi așa?

– Am fost slab. Se uită la ea și-i vorbi despre rușinea lui fără speranța vreunei compasiuni: Am greșit în noaptea aceea. De asta port

inelul lui: să-mi amintesc de eșecul meu. Să-mi amintesc să fac ceea ce este *corect*, indiferent care e prețul. Să-mi amintesc să nu mă retrag niciodată când pot și ar trebui să acționez pentru a ajuta pe altcineva.

Ea se desprinse din îmbrățișare, iar el o lăsă, privind-o cum se ridică și-și scutură fustele. Freya se uită la el, frumoasă și serioasă.

– Regretul tău nu-i poate aduce mâna înapoi lui Ran. Nu-i va returna abilitatea de a desena din nou sau de a uita ce s-a întâmplat. Și-a petrecut cincisprezece ani îngropat, ca și cum ar fi murit în noaptea aia.

– Freya, șopti el și își plecă capul, simțind greutatea vorbelor ei.

Dar ea nu terminase.

– Eu nu te pot ierta.

Pașii ei se auziră tăcuți în timp ce se îndepărta de el.

Capitolul 7

Bărbatul era înalt și suplu, cu ochii la fel de mov precum o violetă de pădure. Părul lui des părea adunat în smocuri și era la fel de gri-argintiu precum cenușa din vatră.

Avea un zâmbet viclean.

– Ce întâmplare fericită! Îmi pare bine că ne-am întâlnit, prințesă Rowan!

Rowan se încruntă.

– Cine ești și de unde știi cine sunt eu?

– Eu sunt Ash, spuse cavalerul din lumea zânelor – pentru că, desigur, era un cavaler din lumea zânelor. Și știu multe lucruri, inclusiv unde este prietena ta.

Schimbul de la curtea Tărâmului Întunecat

Trei nopți mai târziu, Freya stătea la marginea salonului de bal din casa Lovejoy și se uita la Harlowe, care dansa cu Arabella. Familia Lovejoy organizase un mic bal pentru seară, cu muzicieni plătiți.

Harlowe și Arabella dansau bine împreună. Ducele purta un costum de culoarea cositorului, cu broderie argintie pe margini. Arabella avea o rochie nouă – de un albastru-deschis frumos, cu accente de dantelă. Părul ei auriu era în contrast cu părul negru al lui Harlowe. Arabella zâmbea – un pic timid, dar poate tocmai de aceea zâmbetul era mai frumos. Harlowe o privea cu indulgență.

Era un cuplu frumos.

Freya făcu o grimasă și-și mută privirea. Gândul la Harlowe cu Arabella era un ghimpe – și nu doar din cauza tragediei Greycourt.

Îi explicase care fusese rolul lui în schilodirea lui Ran. Într-adevăr, își recunoscuse vinovăția.

Îi ceruse scuze.

Nu-l putea ierta, dar nu-l mai vedea nici ca pe un diavol în carne și oase.

Freya oftă. Oricum fusese destul de copilăresc să aibă o părere așa de limitată despre Harlowe – probabil pentru că își formase opinia la doar 12 ani. În toți anii care urmaseră, nu avusese niciodată ocazia să-și schimbe părerea despre el. Dar acum, când îl *întâlnise* din nou – ca adult –, vedea că era mai mult decât monstrul pe care îl urâse în toți acești ani.

Da, era arogant, dar era și tandru cu Tess. Îi oferise bani când o crezuse o simplă însoțitoare. Era amabil cu fetele Holland. Era *bărbat*, și bun, și rău, și undeva la mijloc.

Un bărbat care o făcea să fie foarte conștientă de faptul că era o femeie din carne și oase și cu *dorințe*.

Freya clătină iritată din cap, revenind cu gândurile legate de misiunea ei. Din păcate, în ultimele zile nu aflase nimic nou. Încercase să stea de vorbă cu menajera casei Randolph sau cu alt servitor. Dar când se dusese la casa Randolph, descoperise cu uimire că nu-i răspunsese nimeni la ușă, chiar dacă văzuse fum ieșind pe coșul bucătăriei.

Totul fusese foarte frustrant.

Și nici nu o ajutase să-și ia gândurile de la duce.

Trebuia să se gândească la alt plan, dar ultimele trei zile fuseseră pline de jocuri, excursii prin împrejurimi și acum un bal. Nu era sigură când se mai putea strecura de la petrecere pentru a investiga.

Și mai era bărbatul Dunkelder. Care dintre invitați era un vânător de vrăjitoare? Și descoperise el cine era *ea*?

Studie încăperea și privirea i se opri pe Lord Stanhope. Se încrunta la dansatori de parcă le dezaproba veselia. Vicontele avea un accent scoțian, iar majoritatea bărbaților Dunkelder erau scoțieni. Dacă ar fi trebuit să ghicească, l-ar fi ales pe el drept vânător.

Ceea ce putea să fie bine – Lord Stanhope nu fusese deloc atent la ea.

Dansul se termină, iar Freya privi cum Harlowe face o plecăciune către Arabella.

Nu încercase să stea de vorbă cu ea după duel. Nici nu se uitase la ea. La fel de bine ar fi putut să fie moartă.

Ceea ce era *bine*.

Realizase ceea ce-și propusese: să ia inelul lui Ran și să-l bată la duel. Nu mai avea motive să interacționeze cu el. Faptul că el respecta acest lucru ar fi trebuit să o facă *fericită*.

– Arăți de parcă ai fi înghițit o lămâie, zise Regina și se așeză destul de grațios pe scaunul de lângă ea. Gâfâia și era îmbujorată după dans și-și făcea vânt puternic cu evantaiul. Domnul Aloysius Lovejoy chiar este un dansator bun. Ai văzut? Tatăl lui s-a dus un pic cam departe la ultima piruetă, dar domnul Lovejoy ne-a condus fără să greșească un pas. Înclină capul, evaluându-l destul de calmă. Cu siguranță ne-ar prinde bine mai mulți dansatori ca domnul Lovejoy la Londra. Nu știu cum mi-au supraviețuit degetele în ultimul sezon.

Freya se uită afectuos la ea. Petrecuse multe nopți târzii după un bal ascultând povești despre stângăcia domnilor din societate.

– Atunci suntem norocoși că domnul Trentworth este așa de elegant.

– Da, cu siguranță este. Pe chipul Reginei se contură o expresie visătoare adusă, de obicei, de numele pretendentului ei. Sper ca Arabella să-și găsească un domn la fel de bun la dans. N-ar fi oribil să-ți petreci restul vieții dansând cu un cumnat stângaci și să nu te plângi niciodată?

– Asta chiar ar fi purgatoriu, zise solemn Freya. Dar am putea căuta alte calități la un domn pentru Arabella.

Regina clipi de parcă nu se gândise niciodată la altceva decât la abilitatea de a dansa.

– Bănuiesc că da, zise ea nesigură. Ar fi chiar ciudat dacă soțul cuiva nu ar putea să citească, de exemplu.

Fu rândul Freyei să clipească.

– Da, asta ar fi o problemă. Vreunul dintre pețitorii tăi a fost analfabet?

– Oh, nu, nu cred! răspunse cu nepăsare Regina. Deși am fost destul de îngrijorată în privința lui Georgie Langthrop. Obișnuia să râdă ca un cal care nechează. Se cutremură delicat. Îți poți imagina *asta* la cină în fiecare seară?

– Nu, nu cred că pot, răspunse absentă Freya.

Observă că Harlowe o lăsase pe Arabella lângă Lady Holland și Lady Lovejoy. Contele de Rookewoode se îndreptă spre ele și făcu o plecăciune elegantă spre Arabella, după care îi șopti ceva la ureche.

Arabella se îmbujoră puternic și acceptă brațul oferit de el. Probabil contele era următorul ei partener de dans.

Harlowe se dusese să stea lângă ușa care dădea spre terasa din spate și spre peluză. Freya îl studie. În ultimele două zile, observase că deseori zăbovea pe lângă uși sau ferestre. Poate că în secret dorea să evadeze de la petrecere?

Ce gând ciudat!

În timp ce privea, îl surprinse cum făcu un semn din cap către cineva din încăpere.

Freya întoarse capul, urmărind linia privirii lui Harlowe, și văzu cum domnul Plimpton încuviințează scurt.

Când se uită din nou la Harlowe, el nu mai era acolo. *Ce făcea?* Nu era treaba ei. Nici Harlowe, nici domnul Plimpton nu erau femei care să aibă nevoie de ajutor. Erau dincolo de îndatorirea ei.

Chiar și așa, voia să știe.

Se ridică nepăsătoare.

– Mă scuzi?

– Desigur, murmură Regina.

Următorul dans era pe cale să înceapă, iar ea zâmbea spre Lord Stanhope. Fără îndoială, Regina îi promisese dansul vicontelui.

Freya se îndreptă spre ușa grădinii, asigurându-se că nu se mișcă prea repede sau în linie dreaptă. Încă era la câțiva metri distanță când domnul Plimpton ieși pe ușă. Își aminti ce văzuse în plimbarea la piață. Discuția intensă dintre Harlowe și domnul Plimpton, care păruse îngrijorat și aproape speriat. Ce-i spusese ducele bărbatului și avusese efectul acesta asupra lui? Harlowe îi spusese că domnul Plimpton era un nemernic, dar ea avea doar versiunea ducelui.

Ajunse la ușă și o deschise cu grijă, strecurându-se afară.

Noaptea de vară era minunată. Cerul era senin, iar felinarele fuseseră așezate în jurul terasei, luminând slab.

Domnul Plimpton nu se afla pe terasă. Ea privi în întuneric chiar când îl văzu țâșnind printre gardurile înalte ce înconjurau grădina.

Freya își ridică fustele și-l urmă, pășind pe iarbă, nu pe alee, pentru a nu face zgomot. La gardul viu se opri, privind în grădină. Nu-i vedea nici pe Harlowe, nici pe domnul Plimpton. La naiba! Trebuia să intre și să spere că nu dădea peste ei.

Grădina era întunecată, dar luna era aproape plină, luminând o alee și o fântână în centru. Umbrele ascundeau aleile aflate chiar lângă gardurile vii, așa că Freya porni pe cea aflată în dreapta.

Făcuse vreo șase pași când auzi voci. Se apropie precaută în vârful degetelor.

– ... a concediat-o pe camerista lui Eleanor.

Freya se încruntă. Nu erau nici Harlowe, nici domnul Plimpton, ci era Messalina. Poate că Freya înțelesese greșit. Poate că Harlowe ieșise pentru o întâlnire cu Messalina.

Era ciudat că o durea inima la acest gând.

Dar când privi după colț văzu că Messalina vorbea cu altă femeie.

– Dar e normal. Dacă Lord Randolph...

Ambele femei se întoarseră la sunetul vocii unui bărbat aflat în centrul grădinii, și Freya văzu că persoana cu care vorbea Messalina era Lady Lovejoy.

De ce vorbeau despre Lord Randolph?

– Este cineva aici, șopti Lady Lovejoy.

– Haide! zise Messalina, luând-o de braț pe Lady Lovejoy.

Se întoarseră spre locul în care pândea Freya, așa că ea ieși iute de pe alee. Rămase nemișcată, simțind parfumul trandafirilor plutind în aerul nopții, în timp ce Messalina și Lady Lovejoy treceau în grabă pe lângă ea.

Freya o luă spre centrul grădinii, spre vocile masculine care, pe măsură ce se apropia, deveneau mai clare.

– ... nici de-al dracului nu-ți dau vreun șiling fără ele! Nu sunt un prost.

Era vocea lui Harlowe, o voce joasă și furioasă.

Freya se cutremură. Părea amenințător.

– Dar n-am nici o asigurare dacă fac asta, răspunse domnul Plimpton aproape scâncind. Doar nu crezi că mă voi pune într-o poziție așa de vulnerabilă.

– Asta e problema ta, răspunse mârâind Harlowe. Tu ai pornit asta. Nu-i vina mea dacă nu te-ai gândit la rezultat.

– Lasă-mă să mă gândesc! insistă domnul Plimpton. Am nevoie să mă gândesc.

– Acum le ai, nu-i așa? zise Harlowe cu o voce stăruitoare. Am văzut că ai primit un pachet în după-amiaza asta.

– Eu... Da.

– Atunci încetează să mai tragi de timp! Mi le dai mâine-noapte.

În vocea lui Harlowe se simți clar amenințarea că domnul Plimpton avea să regrete dacă nu făcea ce îi cerea.

– Dar...

Cineva din casă strigă.

– Ne caută, zise impacientat domnul Plimpton.

– Mă îndoiesc, replică Harlowe, dar ai face bine să te întorci înăuntru.

Freya îl auzi pe domnul Plimpton trecând grăbit pe lângă ea, apoi în grădină se așternu din nou tăcerea.

Unde era Harlowe? Se întorsese și el în casă?

Se gândi la ceea ce auzise. Părea că Harlowe era șantajat de domnul Plimpton – sau cel puțin îl extorca de ceva. Se simți ciudat când își dădu seama de asta. Nu crezuse niciodată că Harlowe s-ar fi lăsat șantajat. Părea prea reținut și arogant. Prea încrezător să-i pese ce credea oricine altcineva din lume despre el.

Freya clătină din cap și mai așteptă un moment, dar noaptea era nemișcată și tăcută. Evident că se întorsese în casă.

O luă în vârful degetelor spre aleea principală, cea care pleca din grădină.

O umbră întunecată alergă spre ea așa de repede și pe neașteptate, încât ea aproape că țipă. Tess își lipi nasul de fustele ei și apoi se retrase un pas, dând furioasă din coadă. Freya se aplecă pentru a o mângâia.

Mâini grele se așezară pe umerii ei și o voce adâncă îi sună în ureche.

– Nu-mi amintesc să fi fost o hoață care se strecoară.

Freya încremeni sub mâinile lui. Christopher inspiră parfumul de caprifoi din aerul nopții și se întrebă dacă ea îl folosea doar ca să-l înnebunească pe el.

Plimpton îl enervase deja. Și acum să dea peste Freya, care îl spiona, era prea mult.

Îl insultase, refuzase să-l ierte pentru păcatele recunoscute și, cu toate astea, *nu putea* să nu se gândească la ea. Revelația identității ei – o legătură cu tinerețea lui – îl făcuse cumva vulnerabil. Vulnerabil în prezența *ei*. Când intra într-o încăpere, știa unde se afla ea fără să se uite. *Strălucea*, un foc viu ademenindu-l să se apropie, părând să-i ofere pace.

Pace pe care nu o putea avea niciodată. Ea nu era pentru el, fusese foarte clară în privința asta.

O întoarse cu fața spre el. Razele lunii o luminau în nuanțe de gri, aproape nefirești.

Dar era o femeie reală, cu brațele sub mâinile lui, cu ochii scăpărând enervați la el, cu gura într-o grimasă.

– Mă înnebunești, hoață mică! șopti el și cedă tentației constante, teribile.

O sărută.

Era pregătit să fie împins, dar buzele ei se deschiseră sub ale lui. Putea fi o rătăcire. Putea să-și amintească în câteva secunde că îl detesta. Dar între timp el avea să ia ceea ce-i oferea ea.

Limba lui alunecă în gura ei, simțind amețitor în nări mirosul de caprifoi. Când ea vorbea, limba ei avea doar amărăciune și proastă dispoziție, dar când săruta, avea gust de miere și de vin bun.

Dulce.

Inaccesibilă.

Își înclină gura peste a ei, ținând-o mai aproape. Atât de aproape! Ea se ridică pe vârfuri, se lipi de trupul lui, iar el se bucură.

Dornică. Desfrânată. Deschisă.

Oh, Dumnezeule, dacă...

Trăise așa de mult singur, hoinărind printr-un deșert de singurătate, fără prietenie sau alinare!

Sânii ei erau grei, lipiți de trupul lui, el voia să-i rupă boneta aceea urâtă, să-i desfacă părul superb și să-și îngroape chipul în el.

Ea era amintire. Familie. Iubire.

Ea era acasă.

Gemu și murmură.

– *Freya!*

Se retrase imediat, întrerupând îmbrățișarea și vraja.

El deschise brațele și-i dădu drumul.

Freya făcu un pas în spate, părând serioasă și distantă.

– Nu-mi spune așa!

Se holba la ea, încercând să-i citească expresia.

– De ce nu?

– Știi de ce, zise ea cu o voce rece. Nimeni nu-mi știe numele aici.

El ridică sprâncenele, cu vocea tăioasă din cauza iritării.

– Nici măcar Messalina?

Se încruntă și-și mută privirea.

– Normal că Messalina mă știe. Dar n-am vorbit din acea noapte la Greycourt.

El își înclină capul confuz.

– Atunci cum...

– *Știu* pur și simplu, spuse ea destul de vag. Probabil observase scepticismul de pe chipul lui pentru că oftă și continuă: Este vorba de felul cum se uită la mine. Știe cine sunt și știe că eu nu vreau să afle ceilalți.

Era peste puterea lui de înțelegere cum dedusese asta dintr-o simplă privire, dar uneori femeile păreau să comunice în moduri aproape nebunești.

Cuvintele ei îi amintiră de altceva ce-l deranja de când descoperise cine era ea cu adevărat.

– Ce ascunzi, F...

Sunetul scos de ea fu aproape un mârâit.

El se opri și spuse clar:

– Domnișoară Stewart. De ce nu vorbești cu Messalina?

Ea închise ochii de parcă suferea.

– Știi de ce. Știi ce a făcut fratele ei, Julian.

– *Fratele* ei, nu ea. Christopher se încruntă, dorindu-și să o poată vedea mai bine. Nu poți să dai vina pe Messalina pentru ce s-a întâmplat. Era un *copil*, ca și tine. Julian, eu, ducele de Windemere, chiar și Ran suntem de vină pentru tragedie.

Ea deschise ochii și se uită la el cu tristețe.

– Poate că așa e, dar între familiile noastre s-a tras o linie și ne-am trezit în tabere opuse.

– Dar nu trebuie să fiți în tabere opuse. Când ea vru să protesteze, el o trase aproape. Nu, ascultă-mă! Împroașcă cu invective și lovește-mă sau nu mai vorbi niciodată cu mine, dar nu-ți vărsa furia și suferința pe Messalina! Este la fel de inocentă ca tine.

– Nu-mi dai tu ordine! șuieră ea la fel de periculoasă ca orice pisică sălbatică încolțită.

– Știu, șopti el, mângâindu-i brațele pentru a o liniști. Dar pot să pledez pentru ea în fața ta.

Ea respira cu dificultate, sânii fiindu-i lipiți de pieptul lui. Își smulse brațele, iar el făcu un efort să desfacă mâinile din jurul ei.

Să-i dea drumul.

Păși înapoi, uitându-se la el cu ochii întunecați sub lumina lunii. Apoi se întoarse și se îndreptă rapid spre casă.

El nu o urmă.

Christopher își lăsă capul pe spate și privi absent la stele. De ce-l tulbura așa de mult? Poate pentru că, după ce se obișnuise cu perspectiva de a-și petrece restul vieții singur, un străin în propria țară, ea îi amintise de tot ce pierduse.

Familie.

Prietenie.

Cămin.

Clătină din cap. Poate că Freya mirosea a Scoția, poate că părul ei roșu îi amintea de o fată de demult, alergând peste dealurile înverzite. Dar *nu* mai era acea fată. Ceea ce credea el că vedea în ea era o iluzie.

Iar în noaptea aceea era la fel de singur cum fusese cu o lună în urmă. Sau anul trecut. Sau acum zece ani.

Sau la fel de singur cum avea să fie peste zece ani.

Păcătuise și era un proscris.

Acum și pentru totdeauna.

Tess se împunse în mâna lui, iar el se uită în jos.

Stătea cu capul înclinat într-o parte, cu ochii la el. Toată dragostea canină din lume era în ochii ei.

Zâmbi și-i mângâie capul, apoi pocni din degete ca ea să-l urmeze când porni spre casă.

Dar, când făcu asta, observă că gustul de vin și de miere încă era pe buzele lui.

Freya stătea lângă o masă, ținând cea mai urâtă vază din imitație de porțelan chinezesc pe care o văzuse vreodată. Salonul de bal era neaerisit, încălzit de un foc mistuitor și de corpurile ce dansau. Muzicienii cântau, iar cuplurile se legănau în linie pe podea. Nimeni nu observase când revenise în încăpere. Rochia îi era aranjată, părul, la fel.

Ar fi putut să nu-l sărute niciodată pe Kester Renshaw. Să nu fi simțit niciodată cum i se înfierbântă sângele în brațele lui.

O trădaseră faptul că trebuia să-și controleze respirația, umezeala dintre sâni și bătăile inimii.

Privea dansatorii și se întreba de ce nu-l împinsese. Îl *disprețuia* și, cu toate astea, cedase în îmbrățișarea lui aproape imediat.

Și ar fi făcut-o din nou dacă el ar fi sărutat-o.

Coborî privirea și văzu că îi tremurau mâinile. Ce era în *neregulă* cu ea? Ușile spre grădină se deschiseră, iar Harlowe intră cu Tess în urma lui.

Ea își mută iute privirea.

Messalina râdea, iar Lord Rokewoode îi șoptea la ureche în timp ce dansau. Arabella zâmbea la mama ei, stând în partea îndepărtată a încăperii cu Lady Lovejoy, dar privirea ei era fixată pe Messalina și pe conte. Domnul Lovejoy dansa cu Regina, în vreme ce Lucretia își îndeplinea obligația cu Lord Lovejoy.

Dintr-odată, Freya se simți ostenită. Nu-și văzuse familia de ani întregi. De când hoinărea pe dealurile scoțiene. De când cineva se uita la ea și o *știa*. Chiar o știa.

Muzica se opri, și dansatorii făcură plecăciuni și reverențe unul celuilalt. Contele de Rookewoode murmură ceva, și râsul cristalin al Messalinei răsună peste salonul de bal.

Când Freya o auzise pe Messalina în grădină, aceasta vorbea cu Lady Lovejoy despre o femeie numită Eleanor. Numele de botez al lui Lady Randolph era Eleanor. Oare Messalina știa ceva despre moartea lui Lady Randolph?

Freya simți cum i se mișcă buzele. Se îndepărtase de Messalina de *mulți ani*, crezuse că avea să-i ia apărarea fratelui ei, Julian. Că Messalina era și avea să fie mereu dușmanul ei.

Dar dacă Harlowe avea dreptate?

Dacă se înșelase, iar Messalina era la fel de nevinovată ca ea? Dintr-odată, i se păru copilăresc și prostesc să o umilească din cauza familiei ei.

Și, cu toate astea, după atâția ani în care nu vorbise cu Messalina, cum putea întrerupe tăcerea acum?

Lady Holland ridică privirea și făcu un semn.

Ea încuviință și traversă încăperea.

– Milady?

– Aș vrea să-i arăt lui Lady Lovejoy broderia destul de neobișnuită la care lucrezi, domnișoară Stewart, zise Lady Holland. Ai vrea să o aduci?

– Sigur că da, milady.

Freya zâmbi politicos și se întoarse spre ușă. Adevărul era că se bucura să se îndepărteze de salonul de bal sufocant.

Ieși pe coridor, oftând ușurată în aerul mai răcoros.

Se grăbi să urce în camera ei, găsi broderia imediat și reveni la parter. Tocmai trecea de bibliotecă și aproape că ajunsese la salonul de bal când ușa salonului se deschise, iar Messalina păși pe hol chiar în fața ei.

Freya se opri.

Messalina se uită la ea cu ochii ei mari și gri.

Freya inspiră și făcu un pas pentru a o ocoli.

– Freya!

Vocea Messalinei răsună în hol. Freya se mișcă fără să se gândească și îi puse degetele pe gură.

– Ștt! Nu-mi spune așa!

Mai fusese cineva în bibliotecă? Privi peste ele, ascultând dacă erau voci, orice mișcare.

Nu auzi decât sunetul îndepărtat al balului.

Messalina îndepărtă degetele cu o expresie iritată.

– Domnișoară *Stewart* atunci, deși mi se pare ridicol să te ascunzi sub un nume fals.

Freya făcu ochii mari.

– Eu...

Tresări. Cu doar câteva minute în urmă, se gândea la Messalina și cum putea să reia legătura. Iată o ocazie oferită pe tavă, dar nu știa ce anume să spună.

Cum cereai cuiva să fie din nou prietena ta după cincisprezece ani?

Se uită la Messalina, așteptând cu răbdare răspunsul ei, lumina speranței aproape ascunsă în ochii ei, și zise:

– Oh, fir-ar să fie! Trebuie să vorbesc cu tine.

– Serios? întrebă Messalina, părând încântată și apoi continuă fără să mai aștepte răspunsul. Bun. Credeam că nu vei spune niciodată asta.

Freya simți cum i se încălzesc obrajii.

– Dar nu aici.

– La noapte atunci, spuse Messalina.

Freya clătina deja din cap.

– Lady Holland va dori să discute despre bal în camera ei mai târziu.

– Atunci în noaptea următoare, zise Messalina.

Dinspre salonul de bal se auziră voci.

Freya aruncă o privire rapidă în spatele lor. Venea cineva.

Zise repede fără să-și mai acorde timp să se gândească:

– Da. Mâine-noapte.

Se întoarse, dar Messalina o prinse de braț.

– Unde?

– În camerele tale, șopti răgușit Freya, trăgându-și brațul din strânsoare. Voi veni în camerele tale.

Apoi îi zâmbi, se întoarse și plecă grăbită, cu inima dintr-odată veselă.

În după-amiaza următoare, era aproape ora șase când Christopher intră în curtea casei Lovejoy, iritat că trebuia să aștepte până târziu în noapte ca să regleze conturile cu Plimpton.

Christopher își petrecuse după-amiaza cu domnii invitați la petrecere, plimbându-se călare prin împrejurimi. În mod normal, se bucura de o plimbare călare, dar în acea zi fusese destul de plictisitor. Măcar Tess se simțise bine în mica excursie. Acum adulmeca atentă pe la grajduri, de parcă nu-și petrecuse ziua alergând.

Descălecă, dând frâiele calului unui băiat de la grajduri. Se abținu să alerge pe scări și în casă. Plimpton se scuzase și nu venise la plimbare în acea dimineață, spunând că îl durea capul – dăduse de înțeles că băuse prea mult în noaptea precedentă. Dar Christopher bănuise toată ziua că bărbatul pur și simplu îl evita.

Fu nevoit să mai suporte o jumătate de oră de amabilități înainte de a putea evada. Se întoarse spre casă, strigând-o pe Tess, dar ea găsise ceva la grajduri – cel mai probabil un șobolan – și făcea pe surda.

El clătină din cap și o lăsă în pace.

După ce avea să termine cu Plimpton, putea să plece de la petrecerea aceea blestemată.

Să o lase pe Freya și tot ce reprezenta ea.

Se opri în capul scărilor, închizând ochii și dând capul pe spate pentru a inspira. Se împăcase cu viața lui. Se împăcase să fie singur

și fără familie. Se împăcase cu gândul că nu avea să simtă niciodată pacea.

Și apoi Freya dăduse buzna în viața lui, dăduse foc apatiei și arsese tot ce credea el că știa.

Ce *voia*. Cămin. Familie. Intimitate.

„Freya."

Acest lucru era cel mai ridicol dintre toate: o dorea ca femeie. Ea scuipa ură de pe buzele ei moi și în același timp îl privea cu ochii ei verzi-aurii de parcă el însemna ceva. De parcă și ea l-ar fi putut dori.

De parcă el putea să o cucerească să găsească pacea.

Și totul era o iluzie.

Un bărbat putea să înnebunească tânjind după o femeie pe care nu o putea atinge. De asta trebuia să plece din casa aceea blestemată.

Christopher se scutură și intră în camera lui.

Îl găsi pe Gardiner, valetul său, așteptându-l cu o baie fierbinte și un rând de haine.

Christopher se spălă, stropind cu apă în jur și scufundându-și capul în cadă. Era o ușurase să scape de transpirație și de praf.

Se șterse, iar Gardiner îl ajută să îmbrace o cămașă curată și costumul, apoi Christopher îl expedie.

La dracu' cu așteptarea, avea nevoie să-l înfrunte pe Plimpton acum!

Bărbatul îl amânase prea mult. Gândul îl înfurie așa de tare, încât, când dădu colțul spre coridorul principal, era încruntat.

Un băiat aștepta pe hol, iar când îl văzu pe Christopher venind, i se schimbă expresia dintr-una nesigură într-una speriată.

Dar tot își adună curajul să strige:

– Excelență?

Christopher se opri.

– Da?

Băiatul înghiți în sec.

– Sunteți ducele de Harlowe?

– Da.

Christopher se uită nerăbdător la băiat.

– Pentru dumneavoastră, Excelență.

Băiatul îi întinse o foaie de hârtie împăturită, sigilată cu o picătură de ceară.

Christopher luă scrisoarea și, în clipa în care o făcu, băiatul plecă. Ridică din sprâncene și apoi deschise biletul: „Am ceea ce vrei. Ne vedem la căsuța fântânii la ora șapte cu banii".

O întoarse, dar spatele foii era gol. Bineînțeles că nu avea dubii legate de persoana care trimisese biletul.

În timp ce se întreba ce oră era, un ceas din apropiere începu să bată, iar Christopher înjură.

Era deja ora șapte.

Se îndreptă repede spre scări. Plimpton poate că își voia banii, dar el nu avea de gând să-i dea până ce nu primea scrisorile – *toate* scrisorile – în mână. Se îndreptă spre ușa laterală și ieși afară, luând-o spre pădurea de la marginea peluzei.

Printre copaci era întuneric. Era liniște. Locul îi dădea o senzație ciudată, de parcă timpul se oprise sau acolo nici nu conta. Își dădu seama că o uitase pe Tess la grajduri. „La naiba!" Ar fi trebuit să fie în siguranță acolo vreo oră sau două – grăjdarii știau cine era.

În spatele lui foșni ceva.

Se întoarse, sperând să fie Tess venind.

Dar nu se mișcă nimic.

Christopher se întoarse spre cărare, pornind mohorât. Dacă Plimpton credea că punea la cale vreo ambuscadă, avea să regrete teribil.

După vreo zece minute de mers, cărarea ocoli un copac mare și apoi ajunse la căsuța fântânii.

Ușa era deschisă.

– Plimpton?

Christopher se opri, mijì ochii, dar nu auzi nici un răspuns. Se juca de-a v-ați ascunselea?

– Plimpton!

Strigătul îi fu înghițit de copaci. Lăsând capul în jos, Christopher intră în căsuță.

Dumnezeule, era mică! Și întunecată.

Se cutremură precum un cal și se luptă cu impulsul de a ieși.

Plimpton nu era acolo, era limpede. Poate că aștepta în luminiș.

În spatele lui, cineva se poticni.

Se întoarse.

O femeie legată la ochi cu o lavalieră bărbătească se lovi de el. El o prinse instinctiv și smulse lavaliera.

Avu doar o clipă să o zărească pe Freya uitându-se la el cu ochii mari. Și apoi ușa se închise.

Capitolul 8

– Ce vrei să spui? strigă Rowan.

– Regele Zânelor a dus-o pe Lady Marigold departe, pe Tărâmul Întunecat, zise Ash, iar în locul ei a lăsat o zână.

– Dar cum se poate întoarce? întrebă Rowan.

Ash râse.

– Nu poate. Un muritor ar trebui să ajungă pe Tărâmul Întunecat și să-i ceară Regelui Zânelor să-i dea drumul, dar acest lucru e periculos și aproape imposibil.

– Dar tu ai putea să mă duci acolo, zise Rowan.

Schimbul de la curtea Tărâmului Întunecat

Freya încremeni când căsuța fântânii rămase în întuneric, fiind și mai dezorientată din cauza lavalierei pe care o avusese la ochi.

Se auzi un strigăt. Fu împinsă și apoi se auzi o lovitură disperată în ușă.

Mârâit și lovit în ușă.

Se feri, cu mâinile pe cap, de parcă îi era teamă că următoarea lovitură avea să fie asupra ei. Zgomotul era îngrozitor, îi era greu să *gândească*.

Harlowe o prinsese când fusese împinsă în căsuța fântânii. Îi văzuse chipul când el îi dăduse lavaliera jos. Loviturile și mârâitul trebuiau să fie ale lui *Harlowe*. Părea un animal sălbatic scos din minți, mai mare și mai puternic decât ea și *periculos*.

Instinctul fu să se retragă.

Ce i se întâmplase? Era rănit sau cumva scos din minți? Dar păruse în regulă, deși furios în acel scurt moment în care ea îi văzuse chipul. Înainte să fie închiși în întuneric.

Doar...

Se scutură. Nu conta *de ce* era așa. Cumva trebuia să-l oprească.

Întinse mâinile orbește și se îndreptă spre sursa haosului.

Degetele ei atinseră un umăr lat, ce tremură când el se lovi de ușă. Dumnezeule, își putea face rău dacă își folosea corpul pe post de berbece de asediu!

– Harlowe. Ea îi pipăi umărul și brațul, trăgând. *Harlowe!*

Nu părea să o audă. Era ca și cum intrase într-o stare ciudată de nepăsare. De parcă înnebunise brusc.

Se luptă cu frica animalică și își urcă mâinile de pe brațul lui spre chip.

Era alunecos din pricina transpirației – simți compasiune pentru el. Indiferent ce era asta, starea aceea îl subjugase. Ar fi trebuit să fie lipsită de suflet să nu se simtă afectată de o asemenea agonie.

Își curbă palmele pe obrajii lui, cuprinzându-i chipul în mâini.

– Harlowe. *Te rog*, Harlowe!

Îl împinse, iar la început crezu că nu-l putea mișca. Era prea mare, prea puternic. Dar fu neobosită, băgându-se pe sub brațele lui și strecurându-se între el și ușă cu riscul de a fi lovită accidental de pumnii lui. Corpul lui mare se smucea și gâfâia de parcă era în spasme, dar ea nu se sperie. Îl luă în brațe, trăgându-l cât de aproape putu. Loviturile se opriră.

În tăcerea subită, respirația lui gâfâită era sonoră.

Ea îl îmbrățișă, simțind căldura radiind din el.

Gâfâielile lui se potoliră când se mai calmă.

Până când inspiră tremurând.

– Trebuie... începu el. Trebuie să ies.

Vocea i se auzi ca și cum ar fi băut leșie.

– Da, spuse ea încercând să aibă o voce calmă. Liniștitoare. Da, trebuie să ieșim. Dar nu cred că lovind ușa se va deschide.

Mâinile lui puternice o prinseră de umeri.

I le simțea cum tremură.

– Da, zise el cu o voce inegală. Da, ai dreptate.

– Hai să stăm un pic!

El o ascultă, prăbușindu-se dintr-odată pe podea și trăgând-o în jos cu el. Brațele continuau să fie în jurul ei de parcă prezența ei, faptul că o *simțea* erau singurul lucru care îi ținea mintea întreagă. Se mișcă până când spatele i se lipi de ușă, cu genunchii îndoiți, apoi ea se așeză într-o parte între picioarele lui.

Îi trecuse criza?

Încercă să se uite la chipul lui, dar era prea întuneric ca să-i vadă bine expresia.

– Ești mai bine acum?

– Vorbește cu mine. Distrage-mi atenția... Se opri și tuși, apoi continuă: De ce m-ai urmărit?

– Din curiozitate, zise ea. Te-am văzut că ai plecat din casă singur și am vrut să știu unde te duceai. Cu cine te întâlneai. Am văzut că ai deschis căsuța fântânii și apoi cineva m-a prins de la spate. Freya înghiți în sec, amintindu-și teama și furia. N-am apucat să strig pentru că mi-a pus mâna la gură și m-a legat cu lavaliera la ochi. Am fost împinsă înăuntru, apoi ușa s-a trântit după mine.

– Nu ai văzut cine te-a atacat?

Vocea lui era mai tăioasă.

– Nu. Ea clătină frustrată din cap. Dar trebuie să fi fost un bărbat. Era mai înalt și mai puternic decât mine.

– De unde ai știut că mă vedeam cu cineva?

Vocea lui răsună absentă, iar ea își dădu cumva seama că era doar parțial atent la conversația lor.

Mare parte din mintea lui voia să lupte cu ceea ce-l afecta. Era ciudat să vadă cum un bărbat așa de capabil, arogant era doborât. Corpul lui mare îl înconjura pe al ei ca să-l protejeze, dar ea încă simțea cum el din când în când se cutremura.

Avu grijă să-ți mențină vocea egală:

– Nu eram sigură că te întâlneai cu cineva. Dar domnul Plimpton nu a ieșit la călărie cu restul domnilor și știu că între voi doi se întâmplă ceva.

El mârâi – ceva asemănător cu un râset.

– Ești prea curioasă. Mereu ai fost. Îmi aduc aminte cum tu și Messalina ne spionați pe mine, pe Julian și pe Ran când eram băieți și veniserăm în vacanță de la școală.

Freya simți o urmă de furie când auzi numele lui Ran menționat alături de al lui Julian, dar se controlă. Furia și suferința ei nu ar fi ajutat acum. Și apoi, așa cum el îi amintise de mai multe ori, asta era în trecut.

Așa că răspunse în glumă:

– Mereu ni se părea că voi trei făceați ceva mai interesant decât noi. Se întoarse un pic, încercând să se uite la fața lui, deși știa că era inutil. De ce ai venit la căsuța fântânii?

– Ai dreptate, mă întâlneam cu cineva. Pufni. Am primit un bilet de la Plimpton în care îmi cerea să mă întâlnesc cu el aici – sau cel puțin am crezut că a fost de la Plimpton. Biletul nu era semnat.

– De ce te întâlneai cu el?

El oftă și ridică mâna spre boneta ei, apucând panglica de sub bărbie.

– Plimpton mă șantajează. Sau încearcă. Dacă mor aici, va pierde banii pe care spera să-i primească de la mine.

– Asta nu se va întâmpla, zise ea. Cineva își va da seama că lipsim și vor veni să ne caute. Aș zice că destul de repede. Sunt sigură că Lady Holland deja îmi simte lipsa.

O spusese cu destulă încredere, dar nu era sigură. Se retrăsese devreme în camera ei, scuzându-se că o durea capul ca să poată gândi singură în liniște. Nu o văzuse nimeni plecând din casă. Trebuia să se vadă cu Messalina în camera ei în noaptea aceea. Poate că Messalina avea să dea alarma când urma să vadă că nu apărea. Sau poate avea să creadă că Freya încălcase înțelegerea de a se întâlni. Până la urmă, refuzase ani întregi cu încăpățânare să stea de vorbă cu Messalina.

Dacă Messalina trecea cu vederea absența ei, lipsa avea să fie descoperită abia dimineață. Dar Harlowe era cel mai important membru de la petrecere – sigur aveau să se uite după *duce*.

Măcar spera asta.

Se uită la fereastra mică și pătrată dintr-o parte a ușii. Nu avea cum să fie mult peste ora șapte, pentru că încă era un pic de lumină. Dar se aflau în pădure. Lumina soarelui nu cădea direct pe fereastră.

Și în curând se înnopta.

În acest moment trebuia să-i distragă atenția lui Harlowe. Avea senzația că întunericul doar îi agrava problema.

– Cu ce te șantaja domnul Plimpton?

– Scrisori.

Pieptul lui se ridică pe partea ei laterală. Nu părea să-și dea seama în ce poziție intimă stăteau. Sau poate își dădea seama și nu-i păsa.

S-ar fi îndepărtat dacă ar fi fost sigură că el și-ar fi păstrat calmul.

Cel puțin asta își spuse.

Harlowe tuși.

– Plimpton are scrisori de la Sophy. Unele care nu vreau să fie publicate.

Ea ridică din sprâncene. Ce fel de scrisori? Și ce scria în ele?

Știa că soția lui murise în India. Moartea ei implicase și un soi de mister? Să-și fi rănit el soția?

Ce știa ea cu adevărat despre Harlowe?

Îl lăsase pe Ran să fie bătut când amândoi aveau doar 18 ani.

O ajutase în Wapping când erau doi străini.

Își iubea câinele.

Era un spadasin groaznic – cel puțin împotriva ei.

Iar când o săruta, buzele lui erau și furioase, și disperate.

Oftă tăcută. Poate că nu știa, dar inima ei fără îndoială simțea: nu era genul de bărbat care să rănească o femeie, cu atât mai puțin pe *soția* lui.

În privința domnului Plimpton nu era sigură. Șantajiștii erau un soi laș, iar când erau încolțiți, erau în stare să facă ceva stupid. Îl auzise deja pe Harlowe amenințându-l pe domnul Plimpton. Hotărâse oare că ducele de Harlowe era mai puternic decât el?

Aveau să *moară* acolo?

– Cum au ajuns scrisorile la el? întrebă ea ca să se distragă și pe ea, dar și pe Harlowe.

El mârâi și, pentru o clipă, ea crezu că nu avea să-i răspundă.

Respirația lui se precipită.

– Harlowe?

Îi luă una din mâini și o strânse între ale ei. Cum putea un bărbat așa de puternic să fie doborât de... *nimic?* De umbre și de un spațiu închis?

– Cum au ajuns scrisorile lui Sophy la domnul Plimpton?

– Ea i le-a scris, zise el cu o respirație explozivă. Erau... ea... El a sedus-o.

Freya fu șocată realmente pentru un moment. De ce ar trăda orice femeie un bărbat precum Harlowe, așa de *masculin?* Și pentru un om cu două fețe ca domnul Plimpton?

– Ea de ce a făcut asta?

Harlowe râse.

– Aș fi crezut că vei fi de partea ei – pari să mă urăști destul de tare.

Ea se uită la el, încercând să-i vadă chipul în lumina slabă.

– Poate nu suficient pentru asta.

– Mulțumesc, zise el atât de încet, încât ea aproape că nu-l auzi. Apoi oftă. În ceea ce privește întrebarea ta, pot doar să-ți spun că răspunsul este India. Blestemata Indie! Era cald, ciudat, iar lui Sophy nu i-a plăcut de la început, cum nu i-a plăcut nici exilul nostru.

– Îmi pare rău, zise ea neajutorată. Trebuie să fi fost.... *Oribil.* Blocat într-o țară străină cu o soție nefericită, se gândi ea. Greu de îndurat, adăugă.

– Se poate spune și așa. Eram prea tineri să ne căsătorim. Sophy era... Se opri, apoi continuă: Nu ne potriveam. Chiar dacă am fi fost acasă, lucrurile n-ar fi mers bine, dar în India...

Ea își drese vocea.

– Și tu ai detestat locul?

– Nu, răspunse el imediat. *Ură* este un cuvânt prea puternic. Au fost locuri frumoase. Mâncare și experiențe minunate. *Oameni* minunați. Dar nu era acasă. Eu iubesc Anglia.

– Atunci de ce te-a trimis tatăl tău acolo?

– Din cauza scandalului.

Se foi, trăgând-o ca să stea mai comod, cu spatele lipit de pieptul lui. Nu dădu vreun semn că ar dori să-i dea drumul. Picioarele lui erau de o parte și de alta, iar brațul lui stâng îi cuprindea lejer talia. Ea încă îl ținea de brațul drept.

– Poate că nu ți-ai dat seama pentru că erai un copil, dar noaptea aceea de la Greycourt s-a transformat într-un scandal îngrozitor. Vestea că Ran, moștenitorul ducatului de Ayr, încercase să fugă cu Aurelia Greycourt a ajuns la Londra în câteva zile. Oamenii spuneau că Ran o omorâse, după cum știi. Se știa că eu și Julian eram oarecum implicați, iar bârfele ne-au transformat în niște pierde-vară înclinați spre violență. Mama a căzut la pat, iar tatăl meu a țipat la mine până ce și-a pierdut vocea. Și ei, și lui le era teamă că vom fi ostracizați de societate.

– Dar ești *duce*...

– Atunci nu eram, zise el. Trebuie să ții cont de asta. Nici tata nu era duce. Am moștenit titlul de la un văr îndepărtat. La vremea respectivă, nici măcar nu exista *perspectiva* moștenirii.

Freya clipi. Nu se gândise niciodată la ce se petrecuse cu Harlowe și Julian după acea noapte.

Nu-i păsase.

Dar acum...

– Și Julian, și familia lui au căzut în dizgrație? Și Messalina?

– Julian da, dar... Ridică din umeri, mișcarea ridicând și coborând trupul Freyei. Cred că nu la fel de mult ca mine și familia mea. Bănuiesc că ducele de Windemere a acționat și a îndepărtat toate bârfele. Oricum, eu nu l-am văzut pe Julian din noaptea aia.

Ea se smuci în sus, întorcându-se spre el. Probabil că soarele asfințea, pentru că lumina se ducea repede. Chipul lui era umbrit.

– De ce nu?

– Îmi era rușine de ceea ce am făcut. O trase ușor de braț, făcând-o să se relaxeze din nou, trăgând-o cum voia el. Nu știu cum s-a simțit Julian, dar n-a încercat niciodată să ia legătura cu mine cât am fost în India. Noi l-am lăsat pe Ran să fie bătut. Respiră tremurat. Mi s-a părut că totul dinaintea acelei nopți nu mai era – prietenia noastră, tinerețea noastră, *viața* noastră.

– Dar când te-ai întors în Anglia?

– Cred că am primit o invitație la ceai de la el. În momentul acela credeam că e mai bine să nu ne mai vedem. El nu prea iese în societate – probabil că ai observat asta. Nu l-am vizitat, iar drumurile noastre nu s-au intersectat.

– Deci v-ați înstrăinat? întrebă ea contemplativ.

În tot acest timp ea și-i imaginase pe Julian și Harlowe împreună. Râzând în timp ce Ran suferea. Dar asta fusese o imagine formată când ea avea 12 ani. Se schimbaseră toți în cei cincisprezece ani trecuți.

Și evident că se înșelase în anumite privințe.

Poate în prea multe.

– Julian nu mi-a scris niciodată cât am fost în India, zise Harlowe. Și eu nu i-am scris lui. În cazul meu a fost de rușine. Nu știu ce motiv a avut el.

Ea își mai dădu seama de ceva.

– Nu înțeleg. Te-ai căsătorit *înainte* să pleci în India?

– Da.

– Nu știam să fi făcut curte cuiva. Cândva acest lucru ar fi afectat-o. Căsătoria ta trebuie să fi fost încheiată în grabă.

Râsul lui Harlowe fu mai mult o tuse.

– În grabă? Toată treaba a fost aranjată. Tatăl ei voia o bucată de pământ – pământ ce-i aparținea tatălui meu. Părinții ei au fost

dispuși să treacă cu vederea scandalul pentru acest pământ. Înainte să ne căsătorim, m-am întâlnit cu Sophy de două ori, în ambele dăți într-o încăpere plină de oameni. Cred că tata considera că doar căsătoria, exilul și munca ne puteau restabili numele.

Ea inspiră odată cu cuvântul *exil*. Îl mai folosise, dar în acel moment crezuse că el intenționase să spună că se exilase pe el *însuși*.

– Vrei să spui că tatăl tău nu te-a lăsat să te întorci în Anglia?

Ea îl simți cum ridică din umeri.

– Nu știu. N-am încercat niciodată. N-am vrut să încerc. Ce aveam în Anglia? Scandal și un tată care mi-a zis clar că nu voi mai fi în grațiile lui niciodată. Nu, m-am hotărât să rămân în India.

– Chiar dacă Sophy detesta asta? întrebă ea lent.

El oftă.

– Până la urmă, aș fi trimis-o pe Sophy acasă. Nu putea sta așa de departe de familia ei. Dar la început nu aveam bani, iar când am avut bani, Plimpton o prinsese deja în mreje. Și apoi...

Se opri. Se opri pur și simplu.

Ea așteptă în întuneric, dar el nu mai spuse nimic.

În cele din urmă, ea se mișcă.

– Și apoi?

– Și apoi ea a murit, zise el așa de încet, încât ea aproape că nu auzi cuvintele.

– Cum a murit? întrebă ea prudent.

Auzi inspirația lui tremurătoare înainte ca el să vorbească.

– Lucram pentru Compania Indiilor de Est. Ne aflam în Calcutta, zise el, iar ea își aminti ceva despre acel loc. La fortul William. Toată lumea din companie locuia în fort – nu eram în siguranță în afara zidurilor. Sophy detesta asta. Își petrecea zile întregi în camera ei.

Sophy părea să fi fost o femeie foarte delicată.

– Continuă!

– În vara lui '56, nababului din Bengal nu i-au mai plăcut activitățile Companiei Indiilor de Est. Adică... Ridică din nou din umeri. Fortul în sine a fost ultima picătură. Mai târziu am aflat că le spusese în mod expres oamenilor de la conducere să nu extindă fortul. Evident că ei, proști și aroganți, l-au extins. Râse fără amuzament. Poți să-ți imaginezi? Dacă niște străini care nu ne vorbesc limba ar veni și ar construi un fort uriaș chiar lângă palatul St. James? Dacă însuși George ar ieși și ar zice „Încetați imediat!" și, în loc să asculte,

ei l-ar face și mai înalt? Noi, bunii englezi, n-am tolera așa ceva. Dar trimite-ne în altă țară, cu perspectiva de a face grămezi de bani, că dintr-odată avem dreptul să facem orice. Uneori...

Se opri.

– Ce e?

Oftă.

– Uneori, mă întreb dacă au făcut-o dinadins, ignorând ordinele nababului până când el a pornit un război. Până la urmă, s-a terminat în favoarea Companiei Indiilor de Est. Vechiul nabab a fost înfrânt, iar acum trag sforile cu un nabab-marionetă.

Ea îl mângâie cu o mână pe piept, atingând mătasea vestei. Părea ceva cu adevărat rău. Ura să creadă că englezii ar fi putut face ceva așa de calculat.

– Ce s-a întâmplat în vara aceea?

– Armata nababului ne-a asediat, desigur, zise Harlowe cu vocea răgușită și obosită. Întreaga armată împotriva unei mici garnizoane. Am avut noroc că nu ne-au omorât. Când a văzut că e o cauză pierdută, comandantul forțelor noastre – ce forțe erau acolo – le-a ordonat majorității soldaților să fugă.

– De ce? întrebă îngrozită Freya.

Nu-și putea imagina un asemenea lucru – soldați englezi abandonându-și pozițiile. Abandonându-și *familiile*. Harlowe spusese că și Sophy era acolo și, dacă era ea, trebuie să fi fost și alte femei și cel mai probabil *copii*.

– Pentru că, răspunse el captându-i din nou atenția, știa că soldații vor fi măcelăriți dacă rămâneau. Cel puțin în privința asta cred că a avut dreptate.

– Tu ce ai făcut? șopti ea.

– M-am predat, zise el. Eu și restul bărbaților și soldaților rămași. Majoritatea deja își trimiseseră familiile de acolo, așa că *eram* în mare parte bărbați. Dar unii nu le trimiseseră sau nu putuseră. Sophy era teribil de speriată. A refuzat să plece fără mine până când am urcat-o chiar eu într-o trăsură cu o zi înainte să înceapă asediul. Dar cumva a mituit vizitiul. S-a întors exact când se închideau porțile fortului și după aceea...

– Îmi pare rău, zise ea neajutorată, negăsind ce să zică în fața unei asemenea tragedii. Cred că ai făcut ce ai putut.

– Am încercat, răspunse el, dar începu din nou să respire cu dificultate.

– Ce s-a întâmplat când fortul a fost predat? întrebă ea.

Își aminti prea târziu și îngrozită ce auzise despre Calcutta.

„Dumnezeule, doar..."

– Am fost băgați în singura celulă a fortului, zise el cu o voce impasibilă în timp ce pieptul i se ridica sub ea. Eram aproape 70.

Îl auzi înghițind în sec și vru să-i ceară să se oprească, pentru că nu avea nevoie să știe.

Pentru că știa deja.

Dar ea îl *întrebase*. Să-i spună acum să tacă părea o trădare, de parcă nu ar fi suportat să știe ce i se întâmplase.

Nu era așa de slabă.

– Spune-mi, șopti ea.

– Soldații din fort îi spuneau Gaura Neagră. Era celula fortului, pentru unul sau doi oameni. Eu nu văzusem niciodată interiorul, nu mă gândisem niciodată la asta. Gaura Neagră avea o podea mizerabilă, pereți de piatră, o ușă și o fereastră mică. Inspiră, după care zise repede, îngrozit: Și era cam de mărimea acestei căsuțe a fântânii.

Freya se opri din respirat. Aproape 70 de oameni într-un spațiu așa de mic? Cum intraseră toți? Nu putea să vadă în întuneric, dar vedea cu ochii minții mărimea micii case a fântânii. Spațiul era lat de patru metri și jumătate – sau puțin mai mult – și lung de cinci metri. Asta era...

Pur și simplu nu-și putea imagina.

– Harlowe, șopti ea, lipindu-și capul pe pieptul lui, ascultându-i bătăile inimii și bucurându-se să le audă. Cum ai supraviețuit?

– Nu știu, murmură el. Mulți nu au supraviețuit. Ne-au băgat înăuntru spre seară. Era loc doar ca să stai în picioare. Și apoi s-a lăsat noaptea. Era așa de cald – al naibii de cald – și nu aveam apă. Unii dintre bărbații de lângă fereastră au implorat gărzile de afară să le dea o cană cu apă și, cum n-au găsit o cană, au scos o pălărie în care să le toarne. Dar s-au întins așa de mulți după pălărie, încât toată apa s-a vărsat înainte de a bea cineva din ea.

Ea închise ochii.

– Acum îmi amintesc că am citit o relatare despre asta.

El oftă.

– Am citit și eu relatări. Au fost scrise de agenții Companiei Indiilor de Est. Au dat vina pe cei din Calcutta în încercarea de a-și justifica propriile acțiuni.

Ea rămase ascultându-i inima preț de un minut, după care își adună curajul să-l întrebe:

– Ce s-a întâmplat cu Sophy?

– Am greșit față de ea, zise el. Am greșit și a murit.

Simțea că se sufocă.

Christopher închise ochii și încercă să-și calmeze respirația, dar întunericul și pereții îl apăsau.

Clătină din cap și se concentră asupra poveștii teribile pe care i-o spunea.

– Aproape imediat toți au început să intre în panică în acea închisoare mică, fierbinte, dar lucrurile s-au înrăutățit la căderea nopții. Se împingeau unii în alții. Unii plângeau de frică sau de groază. Unii au căzut și au fost călcați în picioare. Sophy era lipită de un perete. Am încercat să o duc la fereastră, dar nu ne-a lăsat nimeni să trecem.

Tresări la acea amintire. Căldura și mirosul corpurilor înghesuite, speriate.

Pentru că asta deveniseră cu toții în groapa aceea: corpuri. Transpirând. Plângând. Făcându-și nevoile. Doar corpuri – sufletul și mintea primite de la Dumnezeu nu mai erau.

Dar nu-i spuse asta. Unele lucruri nu puteau fi spuse niciodată cu voce tare.

– Am încercat să o păzesc, să o protejez cu corpul meu. Am stat cu spatele la ea, cu fața spre ceilalți, ținându-mă tare când se împingeau. Ea plângea în spatele meu. Era așa de speriată! Până când presiunea corpurilor din fața mea m-a împins cu spatele peste ea. Deschise ochii, amintindu-și greutatea de pe pieptul lui. Până când ea s-a oprit din plâns și n-a mai scos un sunet.

– Oh, Kester! zise femeia din brațele lui.

Freya era moale și mică, dar spiritul ei era făcut din fier.

Îi dădu jos boneta, trecându-și degetele prin părul de sub ea. Nu-l putea vedea, dar știa că ardea ca focul.

Își aplecă capul și-și lipi obrazul de al ei, inspirând mirosul de caprifoi, parfumul copilăriei lui. Dacă închidea ochii, se putea gândi că se rostogolea pe dealurile Scoției, cu vântul în păr.

Pretinzând că nu lucrase în Calcutta.

Dar nu reuși. Inspiră și continuă:

– Până la răsărit nu m-am putut mișca. Până când au deschis în sfârșit ușa. Dintre toți câți intraseră în acel iad, doar 23 am trăit să vedem răsăritul. Eram înconjurați de cadavre. Iar când m-am întors, am găsit-o pe Sophy moartă. Sufocată de corpuri. Sufocată de *mine*.

– Nu, nu, nu! Ea clătină din cap, cu o voce insistentă. Nu ai omorât-o tu!

Îl încălzi modul aprig în care ea îl apăra.

Dar totuși replică:

– Dacă nu eu, atunci cine?

– Nu știu, răspunse ea. Nu cred că a fost vina cuiva – nici măcar a oamenilor care s-au panicat. Nu voiau să fie acolo. Nu *voiau* să-și piardă simțurile. Totul a fost îngrozitor, dar chiar tu ai spus că voiai să o protejezi pe Sophy.

Era așa de sigură! Dar cum putea să fie? El lăsase ca fratele ei să fie schilodit, apoi fusese plecat mulți ani. Poate că se transformase într-un monstru, un asasin de femei. Clătină din cap.

– Nu te înțeleg.

– Ce nu înțelegi? întrebă ea, petrecându-și degetele printre ale lui.

Dintr-un anumit motiv, senzația mâinii ei mici în a lui îl ținea ancorat în realitate.

– De ce mă crezi? întrebă el neajutorat. Nu mă cunoști... nu mă mai cunoști. Și urăști ceea ce cunoști.

Ea rămase tăcută un moment, mișcându-și degetele peste palma lui, trasând baza degetului lui mare, cercetându-l, încercuindu-i încheietura cu ambele mâini.

În cele din urmă, ea vorbi.

– Prima dată când te-am văzut după toți acei ani, te-ai oferit să mă ajuți. Chiar dacă noi ți-am invadat trăsura. Chiar dacă nu m-ai recunoscut. Chiar dacă nu știai ce fac cu o servitoare și un copil. Ne-ai văzut, ai văzut oamenii care alergau după noi și ai luat decizia de a ne ajuta. Din experiența mea, ăsta nu e un lucru obișnuit.

Simți cum degetele ei alunecară pe dosul palmei lui, delicate și ușoare, precum atingerea muselinei.

– *Ce* făceai?

Ea pufni, poate chiar râse.

– Ajutam văduva unui conte să-și ia singurul copil de la maleficul ei cumnat.

El deschise gura să o mustre că îl mințea, apoi o închise pentru că avu senzația copleșitoare și subită că nu era așa.

– Freya?

– Da?

– Ce ai făcut cât timp eu am fost în India?

– Asta e o poveste lungă, răspunse ea.

Capitolul 9

– Eu? În ochii mov ai lui Ash se citi mirarea. De ce te-aș ajuta, prințesă? Regele Zânelor este o creatură puternică și ar fi necugetat din partea mea să-l supăr.

Rowan ridică bărbia.

– Îți voi da un săculeț cu monede de aur.

– La ce mi-ar folosi așa ceva?

– Inelul de pe degetul meu?

– Nu. El pași mai aproape – atât de aproape, încât Rowan își dădu seama că trupul lui nu emana căldură – și zâmbi, privind în ochii ei. În afară de asta, ce-mi poți da pentru strădu inț a mea?

Schimbul de la curtea Tărâmului Întunecat

Soarele trebuia să fi apus, pentru că fântâna era așa de întunecată, încât Freya nu-și putea vedea mâna din fața chipului.

– Bănuiesc că toată lumea e la cină acum.

– Da.

Harlowe nu mai era agitat acum, dar ea îi simți corpul tensionat în jurul ei.

– Dacă lucrurile ar fi ca de obicei, nu cred că aș simți lipsa cinei. Dar cum mi-a fost luată, acum mor de foame. Oftă. Și de sete.

– Ridică-te! îi ceru el.

Ea se dădu la o parte și-l auzi cum se ridică.

– Suntem în căsuța unei fântâni.

– Crezi că mai este apă de băut? întrebă ea doar ca el să-i audă vocea în întuneric.

– Poate.

Ea îi auzi pantofii hârșâind pe podeaua de piatră și apoi se auzi un zornăit.

– Iat-o!

Mai mult zornăit. Probabil că ridica găleata.

– La dracu'! Este uscată.

Inima ei stătu.

– Păcat!

Aveau să moară de sete? În cât timp mureai de sete? Nu avea idee.

Pantofii lui hârșâiră din nou pe piatră și ea strigă:

– Sunt aici!

Și atunci mâna lui îi atinse capul. El se lăsă pe podea, așezându-se lângă ea, dar suficient de aproape cât să se lovească de umărul ei.

Descoperi surprinsă că îi lipseau brațele lui în jurul ei.

– Îmi spui ce s-a întâmplat cu tine după acea noapte la Greycourt?

Vocea lui părea caldă în întuneric.

Ea își dădu dintr-odată seama că, dacă trebuia să fie încuiată în căsuța unei fântâni, era bucuroasă că era împreună cu *el*. Își uni sprâncenele. Când se schimbase atitudinea ei față de el? Când se transformase din inamic în prieten foarte apropiat?

– Freya?

Vocea o aduse înapoi în căsuța fântânii și la întrebarea lui.

Ea oftă.

– După bătaie, Ran a fost bolnav. Știi asta. I-au strivit mâna dreaptă și s-a infectat. Asta a dus la febră. I-a fost foarte rău.

Se uita în întuneric, amintindu-și zilele de teamă și mers pe vârfuri prin castelul Ayr. Auzind servitorii bocind și vocile joase din spatele ușilor închise. Pașii importanți ai doctorilor care veneau și plecau.

– Îmi pare rău.

Cu doar o săptămână în urmă, s-ar fi încruntat la scuzele lui. L-ar fi certat și i-ar fi răspuns cu cele mai crude cuvinte găsite. Dar asta era cu o săptămână în urmă.

– Știu, zise ea încet și simți cum lui i se relaxează un pic umărul. Inspiră. La o zi după ce doctorii i-au amputat mâna lui Ran, *papa* a murit.

Îl auzi înghițind în sec.

– Nu mi-am dat seama că vechiul duce a murit așa de curând după bătaie.

– Cred – inspiră ea tremurând – că *papa* a murit de inimă rea. Ran nu-și revenise complet după bătaie, iar doctorii nu erau siguri

că va supraviețui. Mama murise la nașterea lui Elspeth, desigur. Așa că Lachlan rămânea cel mai mare dintre noi, după Ran. Cu el s-au consultat oamenii de afaceri și vicarul. Avea 15 ani și, dacă Ran ar fi murit, el ar fi moștenit ducatul.

– Dar Ran nu a murit.

El lovi cu un picior în podea. Probabil că era o tortură să fie închis într-un spațiu așa de mic, întunecat după ceea ce îndurase în Calcutta.

– Nu. A supraviețuit, deși au trecut multe luni până ce s-a ridicat din patul ăla. Când e obosit, încă șchiopătează.

– Deci a devenit duce la 18 ani, zise sumbru Harlowe. La naiba! N-aș dori asta nimănui.

Freya se întoarse spre el, deși nu-l putea vedea. Părea obosit. Resemnat. Nu părea ca propriul ducat să-i fi adus vreo bucurie. Ea își drese vocea.

– Ran era ducele de Ayr, da, dar se afla în dizgrație. A devenit un pustnic. Lachlan a continuat să se ocupe de proprietăți și de ducat. Încă o face.

– Iar tu și surorile tale?

– Aveam nevoie de cineva care să aibă grijă de noi. Elspeth avea doar 6 ani – abia își amintește ceva de dinainte de tragedie. Caitriona avea 10 ani și eu, 12. Sora tatălui meu, mătușa Hilda, a venit după noi. Buzele ei se curbară. Nu o mai văzusem înainte. Era o femeie înaltă, slabă, cu cicatrici de arsuri pe față și a venit ca o furtună în castelul Ayr. Cred că majordomul și menajera au fost șocați. Pe noi, fetele, ar fi trebuit să ne sperie – era o femeie intimidantă –, dar cred că eram recunoscătoare să avem pe cineva care să preia conducerea și de care să ne agățăm. Mătușa Hilda locuia în nordul Scoției și ne-a luat să locuim cu ea.

– I-a lăsat pe Ran și Lachlan în urmă?

Ea nu-și dădu seama dacă el dezaproba asta sau era doar curios.

– Da. Ran încă nu era bine, iar Lachlan trebuia să se ocupe de ducat. Mătușa Hilda era fiica și sora unor duci. A înțeles că era o datorie și de ce trebuia condus ducatul. Cred că ar fi locuit cu noi în castelul Ayr dacă n-ar fi avut arsurile care îi desfiguraseră fața. Nu-i plăcea când oamenii se holbau la ea.

Bătaia piciorului lui era ritmată în întuneric.

– Ai crescut acolo? În nordul Scoției?

– Da. Ea își înclină capul pe spate, amintindu-și casa plină de femei. A fost chiar frumos. Erau dealuri pe care să hoinăresc, pâraie frumoase, nopți de iarnă lângă un foc ce trosnea. Mătușa Hilda a fost tutorele nostru și avea prietene care stăteau cu noi și ne învățau lucruri pe care ea nu putea să le facă.

– Scrimă?

Ea râse.

– Da, scrimă. Mătușii Hilda i s-a părut un exercițiu minunat și, cum eram doar noi trei, fetele, nu avea cine să nu fie de acord. Nu că ei i-ar fi păsat de părerea altcuiva.

– Pare să fi fost precum un jandarm.

Zâmbea cumva? Își dorea să-i poată vedea.

– Putea să fie. Mătușa Hilda avea niște idei foarte clare. Credea în trezitul devreme. Terci la micul dejun și berbec simplu sau pește la cină – nu mâncărurile alea fandosite *englezești*, cum le zicea ea. Credea că toți copiii ar trebui să facă exerciții în fiecare zi. Că ar trebui să știm să tragem cu pușca și să pescuim. Am învățat latină, franceză și greacă și numele tuturor împăraților romani. Și în fiecare săptămână citeam câte o carte de filosofie sau un pamflet și dezbăteam între noi duminica.

– Impresionant, zise el. Ai avut o educație mai bună decât mulți bărbați – cu siguranță una mai bună decât a mea.

Ea se întoarse în întuneric spre el.

– Dar tu ai fost la Oxford.

– Doar un an. Vocea lui era ironică. Mătușa ta, Hilda, pare să fi fost o doamnă hotărâtă. Cred că mi-ar fi plăcut să o cunosc. A...

– A murit. Freya își drese vocea. Trecuseră aproape zece ani, iar suferința se mai dusese, dar încă era acolo. Mereu avea să fie acolo. Când eu aveam 18 ani. Fusese prinsă într-un incendiu – de asta avea cicatricile de care era foarte conștientă. Dar focul și fumul îi făcuseră rău și la plămâni. În fiecare iarnă tușea îngrozitor. Într-o iarnă, tusea a învins-o.

– Îmi pare rău, zise el.

Urmă o pauză, iar ea se cutremură. Cum soarele asfințise, temperatura scăzuse. Dacă stăteau acolo toată noaptea, în curând avea să fie foarte inconfortabil. Lângă ea, Harlowe inspiră.

– Atunci te-ai angajat ca însoțitoare?

– Nu. Strânse brațele în jurul ei, încercând să-și țină cald. Am venit la Londra la 22 de ani.

– Atunci de ce...

Ea se cutremură din nou, destul de violent.

– La naiba, ți-e frig! El se mișcă, ceva foșni și apoi ea îi simți haina așezându-i-se pe umeri. Gata! Mai bine?

Ar fi trebuit să protesteze, dar era așa de recunoscătoare pentru haină, încât nu se deranjă. Desigur, era mult prea mare pentru ea, dar asta însemna că își putea băga mâinile cu totul în mâneci.

– Da. Mulțumesc.

– Acum vino aici, zise el cu o voce răgușită și apropiată în întuneric.

O trase în brațele lui, ținând-o aproape. Căldura corpului lui era minunată.

Suspină de plăcere.

El își coborî capul pentru a-i șopti la urechea dreaptă și zise încet:

– Nu înțeleg de ce ai căutat de lucru.

Nu-i putea povesti despre Societatea Femeile Înțelepte, așa că îi spuse adevărul parțial.

– După ce a murit *papa*, Lachlan a descoperit că ducatul era în datorii. Bunicul meu investise mult în proiectul Darien pentru a fonda o colonie scoțiană în Panama. Când asta a eșuat, mare parte din averea Ayr s-a pierdut.

– N-am știu niciodată despre asta, murmură Harlowe.

– Cred că *papa* s-a asigurat să nu se știe, răspunse ea sec. Lachlan a zis că, din ce văzuse el, *papa* și-a petrecut toată viața încercând să recâștige banii prin diverse afaceri. Când a murit, creditorii au solicitat rambursarea datoriilor, iar din cauza scandalului, pentru că au crezut că Ran era un asasin, nimeni nu a mai prelungit creditul.

– Și de asta a trebuit să-ți găsești de lucru, zise el, respirând în ceafa ei.

Ea nu răspunse. Pentru că *nu* era așa. Venise la Londra să fie Macha. Fondurile de Moray se reduseseră, dar nu cât să fie nevoită să muncească.

Mințise și ocolise adevărul de multe ori în ultimii cinci ani și niciodată nu simțise vreun pic de vinovăție. Acum însă se simțea neliniștită. Își dorea tare mult să-i poată spune adevărul lui Harlowe.

Ceea ce era o prostie. Nu ar fi fost sigur să spună *nimănui* că era o Femeie Înțeleaptă. Dar simțea imboldul de a avea încredere în Harlowe, chiar dacă cu câteva zile înainte îl numise dușman. Era din pricina intimității date de întuneric și de frig? Sau exista alt motiv pentru care adânc în pieptul ei simțea că putea să aibă încredere în el?

– Și când te-am văzut prima dată în Wapping? îi întrerupse el gândurile. Cum ai ajuns să salvezi un copil?

Ea își drese vocea.

– Mătușa Hilda spunea mereu că este datoria oricărei doamne să ofere ajutor când vede pe cineva care are nevoie de sprijin. Fata era servitoare, iar copilul era contele de Brightwater. Tatăl lui murise, iar fratele tatălui luase copilul, despărțindu-l de mama lui. Spera ca așa să controleze comitatul și proprietățile. Contesa mi-a cerut ajutorul, așa că am ajutat-o.

– Răpind un copil, zise el pe un ton precaut.

– Da.

Chicotitul lui în urechea ei fu ceva neașteptat.

– Chiar ești o răzvrătită.

– Da?

– Știi că ești.

Tonul lui admirativ făcu să-i tresară inima. Nu mai întâlnise vreodată un bărbat, în afara familiei ei, care să considere dorința unei femei de a acționa după propriile decizii drept un lucru *bun*.

Simți cum corpul lui se lipise de spatele ei. Acum, când nu se mai gândea cum să-l țină calm sau cum să-i explice ce făcea în Londra, alte lucruri îi treceau prin minte.

Forța brațelor lui ținându-i cald. Cum urca și cobora pieptul lui lat.

Parfumul lui masculin de mosc ce o învăluia.

Era un bărbat interesant și o făcea să se simtă foarte... *feminină*.

– Să ne întindem? șopti ea.

O clipă, el nu se mișcă.

Apoi o întinse pe pământ lângă el.

Se întoarse cu fața, iar el o lăsă să-i folosească brațul drept pernă.

Stăteau întinși față în față în întuneric. Îi simțea respirația pe buzele ei. Se aplecă un pic și-i atinse gura cu a ei.

Când se mai sărutaseră fusese ca un duel – tare, repede și furios. Nu un sărut adevărat.

Acum era diferit.

Nu sărutase mulți bărbați în viața ei. Și nici unul nu o lăsase să controleze ea sărutul. Dar Harlowe rămase nemișcat cât ea îi atinse buzele cu ale ei.

Se retrase un pic, așteptând.

Dar el nu făcu nimic.

Ea deschise gura și-l sărută din nou, gustându-i buzele cu limba. Descoperi că îi tremurau membrele. Oare de ce? De la o simplă atingere, un scurt sărut?

Își curbă degetele în ceafa lui, simțindu-i părul, atingându-i mâna și mușchii puternici ai umerilor.

Buzele lui se deschiseră, iar ea îi linse gura, înclinându-și capul. Dorind mai mult.

Limba lui o atinse pe a ei. Provocând. Încâlcindu-se.

Pentru o clipă, ea uită totul: cine era ea, cine era el, unde se aflau.

Nu făcu nimic altceva decât să *simtă*. O căldură crescândă. O promisiune. Se retrase când își dădu seama că se pierdea – că își pierdea *controlul*. Buzele ei se desprinseră reticente de ale lui.

– Eu... Vocea i se opri și fu nevoită să tușească. Îmi pare rău. N-am vrut să ofer ceva ce nu voi da.

– Nu. Vocea lui era aspră. Eu ar trebui să-ți cer scuze.

– De ce? întrebă deopotrivă iritată și frustrată. Eu am fost cea care te-a sărutat.

El chicoti încet.

– Așa este. Dar eu sunt un domn. Asemenea lucruri sunt mereu responsabilitatea domnului.

Freya își dorea să-i *poată* spună ce era. Să-i pună la picioare istoria unor femei ce luau singure deciziile în Anglia dinainte de Iulius Caesar.

Dar se mulțumi să-i spună doar atât:

– Sunt un adult. Îmi asum responsabilitatea pentru propriile acțiuni – bune sau rele. Dacă voiam să mă culc cu tine, era decizia *mea*, nu a ta.

El tăcu o clipă.

– Dar nu vrei să te culci cu mine.

Îl dorea. Voia să-i guste gura, *pielea*.

Se cutremură la acest gând.

– *Vreau*, șopti ea, spunându-i adevărul, pentru că nu era lașă. Dar nu cred că e... înțelept.

– De ce nu?

Își dorea să-i poată vedea expresia.

– Cred că îmi este teamă că nu voi ști cum să mă opresc.

– Trebuie să te oprești? întrebă el cu o voce ca un murmur blând în întuneric.

Ea închise ochii de parcă putea să blocheze tentația din vocea lui așa.

– Da, așa cred.

Indiferent ce se întâmplase între ei în ultimele ore, el tot îl rănise pe Ran. Chiar dacă ea îl putea ierta, acel lucru putea fi mereu între ei.

– Îmi pare rău.

Freya vru să se îndepărteze de el, nu i se părea prea onorabil să-i ia căldura și să-l refuze.

Dar el o trase înapoi.

– Nu sunt un animal. Stai! De dragul meu, dacă nu de al tău. Mă alină să te țin.

Asta măcar putea să permită. Se relaxă centimetru cu centimetru, mușchi cu mușchi bucurându-se de căldura lui.

Pe la ora unsprezece în dimineața următoare, era deja evident că li se întâmplase ceva ei și lui Christopher.

Messalina o așteptase în noaptea precedentă pe Freya să vină în camera ei, așa cum stabiliseră. Când în sfârșit se culcase, mult peste miezul nopții, încercase să se convingă că nu se așteptase niciodată ca Freya să-și țină cuvântul. Că prietena ei din copilărie dispăruse demult în străina care se uita la ea așa de rece.

Dar, chiar și cu acea minciună, tot suferise.

Acum privea cum Lord Lovejoy se certa cu Lord Rookewoode.

– Poate că a plecat subit, zise gazda lor, pe un ton agitat.

– Fără să lase un bilet? Contele arcui sceptic din sprânceană. Și, mai la obiect, fără *valetul* său?

– Omul a zis că abia fusese angajat de duce, zise distras Lord Lovejoy. Când Harlowe nu s-a retras în propriul pat azi-noapte, valetul evident a crezut că el...

Lord Lovejoy tăcu repede, aruncând o privire sfioasă în jurul încăperii.

Toți invitații se adunaseră în salon. Regina plângea pe umărul Arabellei, în vreme ce Lady Holland părea și furioasă, și îngrijorată.

Lord Lovejoy tuși zgomotos.

– Măi să fie! Adică...

Lord Rookewoode oftă.

– Evident că valetul lui s-a înșelat. Dacă Harlowe ar fi făcut ce bănuia valetul lui, ar fi apărut deja.

– Oh, dar...

– Milord, zise contele blând, dar cu o notă de ordin în voce, cred că trebuie să organizăm o echipă de căutare.

– Sunt de acord, zise tânărul domn Lovejoy, iar *asta* declanșă o altă serie de tergiversări masculine.

– Oare au fugit împreună? murmură Lucretia.

Messalina se întoarse pentru se încrunta la sora ei mai mică.

Lucretia profitase de isteria generală și se așezase pe scaunul de lângă Messalina, cu o farfurie de miniprăjituri.

– De unde le-ai luat? întrebă Messalina.

Lucretia făcu ochii mari, inocentă.

– Mi le-a dat bucătăreasa. Îmi era foame. Dacă îți amintești, micul dejun a fost întrerupt. Am luat doar o felie de pâine prăjită înainte ca Lady Holland să înceapă să-l acuze pe duce că a răpit-o și sedus-o pe însoțitoarea ei.

Messalina se întinse spre farfurie, dar Lucretia era sora ei de 23 de ani. Mișcă farfuria în cealaltă parte fără să clipească.

Messalina pufni.

– Deci? întrebă Lucretia.

– Deci ce? mormăi Messalina.

Se uită din nou în jur. Lucretia oftă de parcă era timpul să o spună.

– Crezi că au fugit?

– Nu, zise Messalina și se ridică.

– Unde te duci? șuieră Lucretia urmând-o, încă ținând farfuria.

– Afară, zise Messalina.

– De ce?

– Pentru că au căutat deja în casă.

– Oh, are sens! rosti Lucretia, cu gura plină de prăjitură.

Venea în urmă, dar Messalina avea altele pe cap. Poate că nu mai era prietenă cu Freya, dar o *cunoștea*.

Freya n-ar fi făcut niciodată prostia de a fugi cu Christopher. Chiar dacă în copilărie fusese amorezată de el. Ceea ce însemna că fie Christopher o răpise – puțin probabil, doar dacă nu cumva se schimbase *destul* de mult de când fuseseră cu toții copii, fie li se întâmplase ceva amândurora.

Messalina iuți pasul.

Posibil ceva foarte rău.

– Nu așa de repede! strigă Lucretia din spatele ei.

Messalina o ignoră, intrând în curtea grajdului. Zări mișcare în colțul grajdurilor. O sclipire neagră și sinistră.

Șovăi.

Dar nu, nu mai era nimic.

Și apoi, *el* nu putea să fie acolo.

Se duse la grajduri cu gândul de a cere un cal. Ar fi fost de preferat să parcurgă proprietatea călare – ar fi fost și mai rapid. Dar, când intră în grajdurile răcoroase și întunecate, nu părea a fi nimeni prin preajmă.

Înaintă mai mult, murmurând cailor aflați în boxele lor în vreme ce trecea. Unde erau grăjdarii?

– Salut! zise Lucretia din spatele ei, iar Messalina se întoarse.

Un grăjdar strâmb stătea peste o furcă, clipind la ele.

– Unde este toată lumea? întrebă nerăbdătoare Messalina chiar când auzi un scheunat stins din spatele omului. Ce ai acolo?

– Doar o potaie, zise nervos grăjdarul. Nu vă faceți griji, milady. Să vă pregătesc doi cai?

Dar Lucretia se strecurase deja în spatele bărbatului și se îndrepta spre o ușă joasă cu un zăvor.

– Hei! strigă grăjdarul.

Messalina trecu pe lângă el și o văzu pe Lucretia deschizând ușa.

Înăuntru se afla câinele lui Christopher. Animalul avea o eșarfă legată strâns în jurul botului și fusese priponit de un stâlp.

– Aia nu-i Tess? zise neclar Lucretia.

Încă mesteca dintr-o prăjitură. Messalina arcui o sprânceană spre ea.

– De unde îi știi numele?

Lucretia ridică din umeri.

– Îmi plac câinii.

Messalina își dădu ochii peste cap și se întoarse spre grăjdar.

– Ce înseamnă asta? De ce ai legat câinele ducelui?

– Am primit un bilet, zise bărbatul, părând îngrijorat. În care era o guinee. Zicea să o închid aici și să-i pun botniță. Nu-i vina mea că ducele a dat ordine ciudate.

Messalina îi făcu semn din cap să se dea la o parte.

Se duse la câinele legat, care scheuna.

– Gata, gata, draga mea! Imediat îți dăm jos botnița asta.

Cățeaua se răsuci și scheună, bucuroasă că fusese găsită.

Messalina fu nevoită să tragă de eșarfă, îngrijorată că o putea răni pe Tess pentru că era legată strâns.

Dar câinele îi linse mâna când eșarfa căzu în sfârșit, așa că totul părea iertat.

Trecu la nodul de la sfoara din jurul gâtului lui Tess, gândindu-se cine ar fi putut să ceară asta. Se îndoia că biletul venise de la Christopher. Nu numai că o lua pe Tess peste tot cu el, ci avea și obiceiul de a-i da de mâncare pe furiș. Era evident că se adorau unul pe celălalt. Lucretia o privi un moment cum se chinuia cu nodul și apoi se îndepărtă.

Messalina se uită la grăjdar.

– Adu niște apă într-un castron, te rog!

Acesta plecă.

Lucretia reveni cu un cuțit uriaș chiar când grăjdarul așeza jos castronul cu apă.

– De unde ai luat ăsta? pufni Messalina la sora ei.

Lucretia ridică vag din umeri.

– Era pe acolo.

Grăjdarul profită de ocazie ca să dispară.

– Hm... Messalina se uită la Tess, care acum stătea atentă, cu apa picurându-i de pe bot. Dacă îi țin capul, poți să tai sfoara fără să o rănești.

Lucretia își înclină capul.

– Cred că da.

În clipa în care Tess fu liberă, ieși în fugă din grajduri.

– La naiba, acum am pierdut-o! zise Messalina.

Dar apoi Tess reveni în goană în grajduri și lătră la ele.

– Cred că vrea să o urmăm, zise Lucretia, de parcă sora ei nu-și dăduse deja seama.

Messalina se uită obosită la ea.

– Ce mai faci cu cuțitul ăla?

Lucretia flutură cuțitul prin aer de parcă era o sabie foarte scurtă.

– Îmi place.

Tess lătră din nou, de parcă voia să le amintească de lucruri mai importante.

– Bine, zise Messalina către câine și porniră.

Tess trecu pe lângă casă și le conduse dincolo de grădină. Când intră în mica pădure din apropiere, Messalina începu să se simtă neliniștită.

– Bine că ai păstrat cuțitul, mormăi către sora ei.

– Crezi? se lumină Lucretia. Poate că au fost capturați de tâlhari.

Messalina se uită cu coada ochiului la ea.

– *Tâlhari?*

Lucretia ridică din umeri.

– Trebuie să recunoști că e mai probabil decât de pirați.

– Hm...

Zece minute mai târziu, Messalina începu să se întrebe dacă Tess nu cumva doar se bucura să alerge prin pădure. Dar apoi cărarea pe care erau coti și în fața lor apăru o căsuță ciudată din piatră.

Tess lătră la ușă.

– Hei? se auzi o voce dinăuntru.

Messalina se relaxă și-și dădu dintr-odată seama că în tot acest timp se pregătise pentru o tragedie.

– Freya, tu ești?

– Oh, da! Vocea păru slabă și ușurată. Messalina?

– Da, eu sunt. Messalina lipi palmele de ușă de parcă așa se putea apropia mai mult de Freya. Ești singură? Pentru că și Christopher lipsește.

– Suntem amândoi aici! strigă Christopher. Poți să deschizi ușa?

Lucretia se uita la ușă în același timp cu Messalina. Pe ușă era fixat un lacăt ruginit enorm.

Cineva îi încuiase înăuntru.

– Nu cred, răspunse încet Messalina. Cine ar fi putut să facă asta? Va trebui să ne ducem după ajutor.

Se întoarse spre Lucretia, dar în acel moment Lord Stanhope ieși din pădure. În spatele lui erau Lord Lovejoy, Aloysius Lovejoy și Lord Rookewoode.

– Ce faceți? întrebă dezaprobator Lord Stanhope în timp ce Tess se învârtea în jurul nou-veniților.

Contele se uită iritat la el.

– Este evident că același lucru pe care îl facem *noi* – îi caută pe duce și însoțitoare.

– Deschide ușa, Rookewoode! strigă Christopher din casă.

Contele ridică din sprâncene.

– Iar dumneavoastră, doamnelor, i-ați găsit. Foarte bine.

Urmară câteva minute de dezbateri, după care Aloysius Lovejoy se oferi să se întoarcă după un topor și câțiva servitori solizi.

Micul grup așteptă neliniștit și în tăcere ca vicontele Stanhope să vorbească.

– Nu-mi pot da seama cine le-ar face o glumă așa de proastă domnișoarei Stewart și Excelenței Sale.

– Crezi că asta e o glumă? întrebă Lord Lovejoy. Dacă domnișoarele Greycourt n-ar fi fost aduse aici de câine, consecințele puteau fi îngrozitoare!

De fapt, ar fi putut să moară.

– Cine credeți că a făcut-o? întrebă Messalina.

– Probabil un braconier sau ceva similar, zise dezaprobator Lord Stanhope. Un ticălos din clasele inferioare.

– Înseamnă că făcea braconaj cu un lacăt la el, zise amabil Lord Rookewoode. Se îndreptă după ce studie lacătul și ușa și se încruntă. Mi se pare improbabil. Aveți mulți braconieri pe aici?

– Avem, răspunse Lord Lovejoy.

Lord Rookewoode ridică din umeri.

– Atunci poate un braconier.

Dar încă avea îndoieli.

Lucretia tăia absentă tufișurile cu cuțitul.

Lord Stanhope se uita la ea, emanând dezaprobare. Messalina se întoarse spre Lord Lovejoy.

– Cum ați ajuns aici?

– Aloysius și-a amintit de căsuța fântânii.

– Dumneavoastră, nu?

– Nu. Se opri, privind-o pe Lucretia, care încă distrugea vegetația. Poate că ar trebui să vă duceți sora înapoi în casă.

Lord Stanhope încuviință din cap.

– Toate astea trebuie să fi fost teribil de obositoare pentru o tânără domnișoară.

Messalina înclină capul, zâmbind forțat. Vicontele insinua că ea nu mai era tânără la 27 de ani? Desigur, erau mulți care credeau că o domnișoară era fată bătrână dacă nu se mărita până la 25 de ani. Dar, de obicei, nu i-o spuneau în față.

– Cred că vom rămâne.

– Cum v-ați gândit să veniți aici? întrebă bănuitor Lord Stanhope.

– Am avut un ghid.

Messalina arătă spre Tess, care se așezase lângă ușă, așteptând cu răbdare ca stăpânul ei să iasă din căsuța fântânii.

Sosirea echipei de salvatori fu anunțată de voci și picioare tropăind. Domnul Lovejoy ieși pe cărare, urmat de doi servitori impunători.

Lord Rookewoode își întâmpină prietenul cu un „Ura!" mut. Domnul Lovejoy rânji și făcu o plecăciune, în vreme ce Lord Stanhope strâmbă din nas la gluma lor.

Servitorii stabiliră cu domnii care ar fi fost cea mai bună cale de a sparge lacătul și apoi un bărbat cu părul roșcat păși spre ușă și dădu cu toporul o lovitură puternică.

Lacătul se rupse cu un zăngănit sonor.

Ușa se deschise imediat, scoțând la iveală o Freya răvășită și un Christopher palid, dar calm.

El făcu un gest către Freya să iasă din căsuța fântânii înaintea lui.

Păși în luminiș și se îndreptă, întorcându-se spre Messalina.

– Slavă Domnului că ne-ai găsit!

– Nu noi, zise veselă Lucretia. A fost Tess.

Se întoarseră cu toții spre locul unde Christopher era într-un genunchi peste Tess, mângâind urechile câinelui încântat.

Lângă Messalina, Freya suspină încet.

Christopher ridică imediat capul și apoi îi urmări privirea.

La fel făcu Messalina, uitându-se în căsuța fântânii. Acolo sus, pe peretele opus ușii, ceva sculptat era luminat de soarele ce intra înăuntru.

– Acela e un *W*? întrebă Lord Rookewoode, părând curios.

– Oh, nu, zise Lucretia, clătinând din cap. Venise să stea de partea cealaltă a Messalinei. Sunt doi *V* încrucișați. *Virgo Virginum.*

Toată lumea se întoarse ca să se holbeze la ea, inclusiv Messalina.

– Fecioara Maria. Lucretia clipi. Este un semn pentru a izgoni vrăjitoarele.

– Vrăjitoare? exclamă Lord Lovejoy.

În același timp, domnul Lovejoy țipă.

– Ce prostie!

– Chiar așa, spuse Lord Rookewoode. Intră pentru a se uita mai de aproape la litere. Dar e proaspăt sculptat! Se întoarse și se strâmbă la Lord Lovejoy, cu chipul luminat ciudat în întunecata căsuță a fântânii. Poate că o persoană din zonă are motive să se teamă de vrăjitoare.

Un semn de vrăjitoare.

Freya se gândi la asta pe drumul înapoi spre casă. Semnul acela era o coincidență? Sigur nu. Crow o avertizase despre un bărbat Dunkelder care participa la petrecere. Și acum găsise un semn de vrăjitoare.

Nu. Nu era o coincidență.

De obicei, un semn de vrăjitoare era un soi de talisman norocos, cu scopul de a ține departe de clădire orice rău sau persoane rele. Acest semn de vrăjitoare însă părea un avertisment. Descoperise bărbatul Dunkelder cine era ea? O urmărise așa cum ea îl urmărise pe Harlowe, apoi o înșfăcase și îi încuiase împreună în casa fântânii? Doar că semnul era *deja* gravat în casa fântânii când fuseseră încuiați acolo. Și de ce să implice un *duce* dacă bărbatul Dunkelder o căuta doar pe ea?

La naiba! Nimic nu avea sens.

– Ești bine? o întrebă Messalina.

– Da. Freya își drese vocea, pentru că tonul păruse tăios și nu voia să o jignească pe Messalina. Îmi pare rău că am pierdut întâlnirea noastră de azi-noapte.

– Cred că te pot ierta în aceste circumstanțe.

Tonul Messalinei era foarte sec. Freya se încordă.

– Încercăm din nou la noapte?

– Da, te rog!

Messalina o privi recunoscătoare. Ea simți o explozie de căldură aproape amețitoare în piept când îi zâmbi și ea.

– Camera ta?

Messalina încuviință din cap și câteva minute merseră prietenește în tăcere, înainte ca ea să spună:

– Cred că ai fost speriată să fii încuiată înăuntru toată noaptea. Cum s-a întâmplat?

Freya ridică din umeri și, pentru că era obosită și chiar nu-i dădea altceva prin cap să spună, zise adevărul:

– L-am urmărit pe Harlowe, dar am fost prinsă și mi s-a legat o lavalieră la ochi. Am fost împinsă în căsuța fântânii. Apoi cineva a trântit ușa în urma noastră.

Messalina ridică din ambele sprâncene.

– Aveai o întâlnire cu Christopher?

– Ah, nu! Freya bănuia că ar fi trebuit să se simtă insultată, dar era prea obosită. Mi-a povestit mai târziu că primise un bilet să se întâlnească cu domnul Plimpton la căsuța fântânii. L-am văzut când a plecat din casă... De fapt, acum, când se gândea la asta, era destul de dificil de explicat. Termină destul de penibil: Pur și simplu l-am urmărit.

– Ah, făcu Messalina, părând a avea îndoieli.

Freya avu un impuls subit să-i povestească Messalinei toată chestiunea complicată. Era singură de ani întregi, trăind sub un nume fals. Și, deși familia Holland era destul de amabilă ca angajator, în ei nu putea avea încredere. Nu putea să vorbească cu nimeni.

Cândva, i-ar fi povestit Messalinei *totul*.

Își dorea din tot sufletul să recupereze acea apropiere.

Freya se uită cu coada ochiului la cealaltă femeie și zise blând:

– Mulțumesc că ne-ați căutat.

Messalina ridică din umeri.

– Noi – eu și Lucretia – nu știam pe unde sunteți. Doar am urmărit-o pe Tess. Mă tem că ea este adevărata eroină.

Freya privi câinele care mergea alături de Harlowe, cu capul ridicat adorator spre el.

– Mă întreb de ce n-a venit să-l caute pe Harlowe azi-noapte. Era încuiată în casă?

– Nu, zise Messalina încet. Era legată în grajduri. Grăjdarul care o păzea a spus că a primit o scrisoare de la Christopher, dar mi se pare puțin probabil, nu-i așa?

– Da, zise Freya, uitându-se la spatele lui Harlowe. Își aminti oribila poveste pe care i-o spusese noaptea trecută. Tess era mereu cu el. Aproape ca un talisman împotriva amintirilor. Nu cred că el ar lega-o pe Tess singură. Ține foarte mult la ea.

– Văd. Nu i-a plăcut să fie despărțită de el.

– Nu. Freya zâmbi când văzu cât de în largul lui părea Harlowe acum, când era lângă câinele lui.

Messalina coborî vocea.

– Știi cine a făcut asta?

Freya se uită iute la ea, gândindu-se la bărbatul Dunkelder și la cine voia să-l sperie pe Harlowe.

– S-ar putea să am o idee.

– Cine?

Freya clătină din cap.

– Cred că e mai bine să discutăm despre asta la noapte. Singure.

Cealaltă femeie ridică sprâncenele.

– Prea bine.

În cele din urmă, apăru și casa Lovejoy. Freya o văzu pe Lady Holland așteptând lângă grădină împreună cu Regina și Arabella.

Când Freya ajunse la ea, femeia mai în vârstă nu zise nimic, dar o surprinse pe Freya luând-o în brațe.

– Am fost așa de îngrijorată pentru tine, domnișoară Stewart!

– Oh, domnișoară Stewart! exclamă Regina și o îmbrățișă și ea.

Arabella zâmbi timid, luându-i mâinile.

– Slavă Domnului că ești bine!

Freya încuviință din cap către amândouă, dar observă că fața îngrijorată a lui Lady Holland nu se relaxase încă. De fapt, angajatoarea ei încuviință cu subînțeles către cineva peste capul ei.

Dar, când ea se întoarse, nu-și dădu seama cu cine comunicase în tăcere.

Doamnele o luară pe Freya sus în camera lor, unde în sfârșit – slavă Domnului! – merse la toaletă. Se ceruse o baie caldă, așa că se dezbrăcă recunoscătoare de haine și se îmbăie. Apoi se îmbrăcă, dichisindu-se cu efort și reluându-și rolul de însoțitoare plictisitoare.

Tresări.

După ce fuseseră descoperiți în dimineața aceea, se putea să nu mai fie niciodată complet de neobservat. Acest lucru nu putea fi schimbat și poate că nu mai conta. Oricum trebuia să se întoarcă la Dornoch în mai puțin de o săptămână.

Inima îi bătu mai puternic când își dădu seama cât de puțin timp mai avea.

Se mai privi o dată în oglinda de pe măsuța de toaletă și hotărî că nu mai putea evita restul grupului.

Inspirând adânc, coborî scările și găsi salonul, unde se părea că întreg grupul se adunase pentru a discuta evenimentele dimineții. Sigur că toată lumea se opri din vorbit și se întoarse să se uite la ea când intră.

Harlowe era într-o discuție cu Lady Holland. Ridică privirea, întâlnind cu seriozitate ochii ei. Și el se împrospătase. Tess era alături, iar el arăta ca un duce într-un costum negru sever și o lavalieră albă la gât ce-i scotea ochii albaștri în evidență.

Din cine știe ce motiv, când îl văzu, corpul ei se înfioră. Pentru prima dată în cinci ani, își dorea să poarte ceva potrivit pentru adevărata ei poziție, nu rochia demodată de însoțitoare.

„Ce prostie!", se certă ea. Era o Femeie Înțeleaptă, iar misiunea ei era mult mai importantă decât rochiile de mătase.

Freya ridică bărbia și traversă încăperea, ignorând toate privirile îndreptate spre ea, conștientă doar că Harlowe o privea în tot acest timp.

El se ridică și făcu o plecăciune când ea se apropie, luându-i mâna într-a lui.

Nu avea să-și lase degetele să-i tremure la o simplă atingere.

– Domnișoară Stewart, o salută el. Dacă nu vă deranjează, aș vrea să discutăm ceva în privat.

Freya se încruntă. Își petrecuseră noaptea împreună, în mare parte vorbind. Ce avea să-i spună acum – și așa de formal?

Dar încuviință din cap și-l urmă în micul salon aflat de cealaltă parte a holului.

– Te rog, zise el, arătând spre un scaun.

Ridică din sprâncene, dar se așeză.

– Cred că știi de ce am cerut să vorbesc cu tine, începu el cu ochii lui albaștri hotărâți și serioși.

Ea îl întrerupse, cu nervii încordați după acea dimineață și după ce trecuse prin furcile caudine în salon.

– De fapt, nu știu.

El se opri și se uită la ea.

Apoi veni la ea și se lăsă serios într-un genunchi în fața ei.

– Freya de Moray, vrei să-mi faci onoarea de a deveni soția mea?

Capitolul 10

Se știa prea bine că era un lucru periculos să închei un târg cu o creatură de pe tărâmul zânelor, dar Rowan nu avea de ales dacă voia să-l întâlnească pe Regele Zânelor.

Luă un pumnal de argint ce-i atârna de talie și își tăie o șuviță din părul de foc.

– Accepți asta ca plată?

– Oh, da! zise Ash. Acum închide ochii, ia-mă de mână și sărută-mă!

Rowan făcu așa cum îi ceru el și își lipi buzele de gura lui rece.

Schimbul de la curtea Tărâmului Întunecat

Deși mai fusese căsătorit, Christopher nu ceruse niciodată mâna cuiva în mod oficial. Asta pentru că la ultima lui logodnă fusese pus în fața unui fapt împlinit. Întreaga chestiune fusese aranjată de tatăl lui și de mama lui Sophy. Nici măcar fratele ei nu aflase decât când fusese chemat acasă de la Londra pentru a participa la pripita nuntă.

Așa că nu se gândise niciodată cum era mai bine să ceri o femeie de soție. Deși, dacă ar fi făcut-o, și-ar fi dat seama că o cerere în grabă, forțată de circumstanțe nu era probabil opțiunea ideală – mai ales pentru o femeie precum Freya. Până la urmă, nu doar că îl provocase la duel, ci și *câștigase*.

Dar, chiar știind că ea nu avea să fie fericită auzind cererea lui, nu era cu adevărat pregătit să fie ferm refuzat.

– Ești nebun?

Ochii ei verzi-aurii scăpărau supărați de parcă i-ar fi propus să alerge în pielea goală prin salon.

El clipi derutat.

– Eu...

– *Nu*, zise calm Freya, chiar dacă ucigător. Nu mă voi căsători cu tine, Kester.

El încercă să-și controleze iritarea. *Totul* trebuia să fie dificil cu femeia asta?

– Freya, am petrecut noaptea împreună, zise el printre dinți. Chiar dacă nu s-a întâmplat nimic, se va afla. Dacă nu te măriți cu mine, oamenii vor vorbi despre tine. Nu vreau asta.

– Te îngrijorează că oamenii vor *vorbi* despre mine? răspunse ea în bătaie de joc. Nu crezi că vor vorbi dacă un *duce* se însoară cu o *însoțitoare* fără bani?

– Nu fi ridicolă! se răsti el. Să se întrebe de ce o domnișoară oficial compromisă se căsătorește cu un duce nu-i același lucru cu speculațiile că te-am sedus și abandonat.

– Mi se pare că îți faci griji pentru numele tău, zise ea. Nu trebuie să te îngrijorezi. Lumii nu îi pasă de o biată însoțitoare.

Deși încerca să se controleze, simți cum se enervează.

– La naiba, Freya! Tu *nu ești* o însoțitoare. Când te vei căsători cu mine, îți vei putea relua adevăratul nume și locul în societate.

Ea făcu ochii mari, iar pentru o secundă el crezu că logica lui câștigase. Apoi ridică buza superioară, dezvăluind dinții perfect albi care mușcau.

– Crezi că știi ce doresc. Nu te-ai gândit că sunt fericită așa cum sunt? Că *nu* vreau să-mi reiau numele și poziția?

– Nu, mârâi el, pentru că e *ridicol*. Ești fiica unui duce. De ce naiba ai dori să slujești pe cineva inferior rangului tău?

– Nu mă cunoști, Christopher Ranshaw.

– Nu? Din cine știe ce motive, cuvintele ei îi transformară iritarea în furie. Puse mâinile pe brațele scaunului pe care stătea ea și se aplecă, uitându-se în acei ochi superbi. Îți cunosc familia și unde ai crescut, Freya de Moray. Știu că limba ta e suficient de ascuțită să taie în fâșii orice bărbat atât de prost încât să te enerveze. Și că sub exteriorul tău spinos ai o parte tandră, pentru că ai petrecut toată noaptea în brațele mele doar ca să mă calmezi. Și, Freya, știu ce gust ai când te sărut!

Vorbele fură urmate de acțiune, pentru că el se aplecă și-i prinse buzele într-un sărut scurt și apăsat.

Ea nu protestă, dar nu-i răspunse. Ceea ce ar fi trebuit să fie un avertisment pentru el.

Când se retrase, ea stătea tolănită în scaun, rece și nemișcată precum o regină gata să pronunțe sentința vreunui țăran mizerabil.

– Crezi că a mă *săruta* este același lucru cu a mă cunoaște? șopti ea. Cum rămâne cu dorințele mele, temerile mele, *visurile* mele? Nu știi nimic despre mine, Harlowe! Asta dovedește că ai crezut că voi dori să mă mărit cu tine din cauza *cutumelor sociale*.

Și acum i se adresa din nou pe numele formal. Cum putea el să dorească o femeie așa de îndărătnică?

Pentru că îl provoca. Pentru că ea se înfuria, devenea și pasională. Pentru că el surprinsese o lumină dulce în privirea ei de câteva ori când îl privise.

Pentru că sub toți acei spini ascuțiți se afla o femeie inteligentă, caldă. Inspiră, încercând să se calmeze.

– Nu vreau să mă însor cu tine doar din cauza cutumelor...

– M-ai fi cerut dacă n-am fi fost încuiați în căsuța fântânii? îl întrerupse ea mieros.

– Știi prea bine că nu!

Ea ridică arogant din sprâncene.

– Atunci cred că această discuție s-a terminat.

Inspiră adânc, încercând să redevină rațional. *Trebuia* să o protejeze.

– Freya, te-am compromis!

– Nu mă mărit cu tine doar pentru că te simți vinovat. Se ridică, făcându-l să se ridice și să-i facă loc. Sincer, vinovăția ta nu-i problema mea.

El închise ochii. Noaptea trecută nu dormise și-și petrecuse mare parte din timp într-o stare foarte tensionată din cauza întunericului și a căsuței înghesuite. Era extenuat.

Christopher deschise ochii și se uită la ea.

– Am greșit față de fratele tău. Am greșit față de Sophy. Nu voi greși și față *de tine*.

Acum buzele ei tremurau.

– Faptul că nu te însori cu mine nu înseamnă că *greșești* față de mine. Dacă asta te face să te simți mai bine, cred că nici măcar Lady Holland nu se așteaptă cu adevărat să te însori cu mine.

El făcu un pas în față, stând suficient de aproape încât să simtă mirosul slab de caprifoi al parfumului ei și spuse cu disperare:

– Nu te cer pentru Lady Holland sau pentru altcineva. Vreau să fii soția mea pentru cine *ești* tu!

Ea înclină capul.

– Și cine crezi tu că sunt eu?

– Lady Freya de Moray, răspunse el încet, dar înfierbântat, pentru că nu mai avea răbdare. Fiica și sora ducelui de Ayr. O domnișoară cu o tradiție considerabilă. O domnișoară care merită să se mărite când este compromisă. Vreau ce-i mai bun pentru tine.

Gura ei dulce se strânse că și cum fusese rănită.

– Dacă voiai ce-i mai bun pentru mine, nu mă insultai propunându-mi o căsătorie de dragul societății.

– Te cer pentru că așa e *corect*, zise el neajutorat. Conversația lor se destrăma, iar el nu știa ce să mai facă. Nu știa cu ce *cuvinte* să o convingă. Te cer pentru că, dacă nu o fac, nu aș mai fi un domn onorabil. Nu poți să înțelegi?

Ea făcu ochii mari și, pentru o fracțiune de secundă, el crezu că vede lacrimi în ei.

Apoi ea se întoarse, ascunzându-și chipul.

– Poate că, spuse ea când ieși din cameră, ar trebui să-ți faci mai puține griji legate de onoarea ta și mai multe legate de sentimentele mele.

În acea noapte, Freya inspiră adânc înainte să bată ușor la ușa Messalinei. Îi deschise imediat și-i făcu semn să intre.

Freya intră și se întoarse nervoasă.

Ciudat era că și Messalina părea nervoasă, cu un zâmbet timid, în timp ce arăta spre un scaun și o canapea lângă micul șemineu.

– Iei loc?

Freya se așeză pe unul din scaune. Messalina purta un halat frumos din mătase de culoarea jadului, brodat cu cocori. Părul îi era prins într-o singură coadă împletită neted. Freya simți un junghi când își aminti de vremea când erau copii și aveau voie să doarmă una în casa celeilalte. Messalina mereu avusese părul negru, drept, lucios – un păr ușor de îmblânzit într-o coadă împletită pentru somn, spre deosebire de părul sălbatic și creț al Freyei.

Freya inspiră și se uită la draga ei prietenă din copilărie.

– Cred că trebuie să încep cerându-ți scuze.

– Poftim? Se părea că o luase prin surprindere pe Messalina. Ea făcu ochii mari când se trase pe marginea scaunului. *De ce?*

– Pentru felul în care te-am tratat în ultimii cincisprezece ani. Îmi pare rău. Freya își prinse mâinile. Cred că, atunci când s-a întâmplat, am fost șocată. Mi-a fost teamă că Ran ar putea muri și apoi cu moartea lui *papa*...

– Înțeleg, interveni Messalina. Serios. Nu trebuie să continui.

– Dar eu cred că trebuie, spuse Freya moale. Trebuie să-ți spun că îmi pare rău, așa de rău că Aurelia a murit! Nu am crezut niciodată că Ran a omorât-o, dar asta nu mă oprește din a o jeli. Am nevoie să-ți spun toate astea ca să nu mai existe minciuni sau confuzii între noi două.

Messalina zâmbi timid.

– Chiar putem să lăsăm deoparte toată suferința dintre noi?

Freya îi răspunse tot cu un zâmbet.

– Cred că putem *încerca*. Mă uit la tine și înțeleg că nimic din toate astea nu au fost din vina ta – și nici din a mea. Amândouă am suferit. Amândouă am pierdut membri ai familiei. Dar, când ar fi trebuit să vin la tine pentru alinare, ți-am întors spatele. Am crezut că le-ai luat partea fratelui și unchiului tău. Că erai dușmanul meu acum.

Messalina oftă.

– N-am fost niciodată dușmanul tău – chiar dacă încă îmi iubesc fratele, pe Julian.

– Și nu sunt dușmanul tău, chiar dacă încă îl iubesc pe Ran, zise blând Freya. Îmi pare rău că mi-a fost teamă. Că am *presupus* în loc să vorbesc cu tine.

Messalina clipi repede – ochii îi scânteiau.

– Păi, cred că pot să te iert dacă promiți să vorbești cu mine în viitor.

– Da, zise Freya cu vocea tremurând. *Da*, pot să fac asta.

Freya nu-și dădu seama cum ajunsese în picioare, dar Messalina își petrecuse brațele în jurul gâtului ei, iar apoi se îmbrățișară de parcă încă erau fete cu părul desfăcut, alergând pe dealurile scoțiene. Și era *bine*, așa de bine să știe că Messalina era iar prietena ei!

Freya simți cum îi alunecă lacrimile pe obraji. Nu știa când fusese ultima oară așa de fericită.

Când Messalina îi dădu în sfârșit drumul, o trase pe Freya să se așeze pe canapeaua de lângă ea.

– Oh, mi-a fost așa de dor de tine! Cum a fost viața ta? De ce lucrezi ca însoțitoare și numele tău este domnișoara Stewart? Mărturisesc că de patru ani voiam să te întreb asta.

Freya se uită la ea și deschise gura să-i spună minciunile ei obișnuite, dar ieși altceva.

– Fac parte din Societatea Femeile Înțelepte.

Era așa o ușurare să o spună cu *voce tare*, încât râni.

Deși, evident, afirmația ei duse la o explicație ce dură aproape o oră.

– Dumnezeule! zise Messalina după ce Freya termină în sfârșit. Era întinsă pe canapea. La n moment dat, în ultima jumătate de oră scosese o sticlă de vin și acum bea dintr-un pahar mic și delicat. Am auzit zvonuri, desigur. Nu ai cum să crești la graniță și să nu auzi șoapte despre Femeile Înțelepte, dar să fie *adevărate!* Clătină din cap. Și zici că de aceea ai fost încuiată în căsuța fântânii? Pentru că printre noi se află un bărbat Dunkelder?

– Trebuie să fie, zise Freya, înghițind o gură de vin. Cred că a fost un avertisment pentru mine.

– De ce crezi asta? zise Messalina. Te-ai gândit la cineva dintre invitați? Eu aș arăta spre Lord Rookewoode. Bărbatul ăla e mult prea chipeș pentru propriul lui bine.

Freya râse. Era plăcut să poată discuta despre asta cu cineva. Să discute cu *Messalina*.

– Eu m-am întrebat dacă e Lord Stanhope – pare așa de aspru și dezaprobator! Dar Lord Lovejoy este cel care a vorbit despre vrăjitoare și *el* măcar este din zonă.

– Sigur este Christopher! zise inocentă Messalina.

Freya se uită amenințător la ea.

– Nu, bănuiesc că nu, zâmbi Messalina. Ce se întâmplă între voi doi?

– Nimic, răspunse Freya, încercând să pară inocentă.

Messalina arcui neîncrezătoare din sprânceană. Freya își încreți nasul. Niciodată nu reușise să se prefacă în fața prietenei ei.

– M-a cerut de soție.

– Nu!

– Ba da.

Freya ridică din umeri și bău din vin pentru a-și ascunde tristețea subită.

– Și bănuiesc că tu l-ai refuzat.

Messalina părea gânditoare.

– De ce zici asta? întrebă Freya.

Fu rândul Messalinei să ridice privirea.

– Unu, pentru că ești încăpățânată ca un catâr. Doi, pentru că el ar fi anunțat logodna la cină dacă acceptai, dar și-a petrecut cina uitându-se la mazăre, bietul om!

– Văd că ești deja de partea lui, mormăi Freya.

– Deloc. Messalina flutură cu paharul de vin destul de nechibzuit. Doar îmi pare rău de el pentru că ar fi trebuit să știe că, dacă te cere în căsătorie din datorie, sigur îl refuzi – chiar dacă ai fi realmente interesată de el.

Freya simți că i se încălzesc obrajii.

– Cine a zis că sunt interesată de Harlowe?

– Eu o spun după felul în care te holbezi la el când crezi că nu se uită nimeni, zise ironic Messalina. Când am sosit aici, te uitai la el aproape mereu furioasă. În ultima vreme, privirile tale au dezvăluit o emoție complet diferită.

– Nu știu la ce te referi, zise Freya, deși își simțea chipul arzând. Chiar se trăda de fiecare dată când se uita la Harlowe? Pentru că știa că Messalina avea dreptate într-o privință: nu-l mai ura.

Și dacă el ar fi cerut-o de soție fără amenințarea unui scandal? Ei bine, nu ar fi acceptat, desigur. Dar ar fi putut să i-o spună mai amabil.

Freya își drese vocea.

– Am cam deviat de la subiectul legat de bărbații Dunkelder și de la misiunea mea pentru Femeile Înțelepte.

– Misiune? Messalina înclină întrebătoare din cap. Ce misiune ai?

Freya își mușcă buza, dar deja îi spusese restul Messalinei.

– Când se va aduna Parlamentul în toamnă, unii membri vor să propună o lege prin care vânătoarea de vrăjitoare nu doar să fie legală, ci și încurajată. Făcu o grimasă. Legea împotriva vrăjitoarelor menționată de Lord Stanhope la micul dejun acum câteva zile este o măsură de moralitate – să stârpească tot ce-i spurcat din Anglia. Genul ăla de lucruri. În trecut însă, bărbații Dunkelder n-au făcut

nici o diferență între vrăjitoare și Femeile Înțelepte. Ne cred vrăjitoare, adoratoare ale Satanei. Evident că nu pot permite ca acea lege să treacă.

Messalina se așeză un pic mai dreaptă.

– Cum ai de gând să o oprești?

Freya se aplecă în față.

– Bărbatul care conduce inițiativa este Lord Elliot Randolph. Dacă găsesc ceva împotriva lui, sper să-l împiedic să propună legea. Se rezemă la loc. Cred că Lord Randolph și-a omorât soția și vreau să o dovedesc.

Ochii Messalinei se măriră.

– *Eleanor* Randolph?

– Da, răspunse precaută Freya.

Messalina sări în picioare și se duse la măsuța ei să caute într-o cutie unde își ținea articolele de toaletă.

– Ah! Uite-o! Se întoarse și-i dădu o scrisoare Freyei. Citește-o!

Freya se aplecă peste scrisoare, studiind rapid pagina și apoi mai citind-o încă o dată mai atentă. Scrisoarea era de la Eleanor Randolph, declarând că dorea să-l părăsească pe Lord Randolph.

Se uită la Messalina.

– Când ai primit-o?

– Cu câteva săptămâni înainte ca Eleanor să moară.

Freya împături scrisoarea gânditoare.

– În prima zi aici, m-am dus la proprietate și am vorbit cu paznicul. Mi-a zis că Eleanor alergase în curtea grajdului noaptea doar în cămășuță. Sigur că toată lumea a crezut-o nebună... Dar dacă *nu era?*

Messalina încuviință din cap, părând înverșunată.

– Ar fi putut să încerce să scape de Lord Randolph. Se întristă. Dar cum o putem dovedi?

– Cineva din casă trebuie să fi știut, zise Freya. Nu era la fel de sigură cum spera să-i fi sunat vocea, dar trebuia să creadă că exista o posibilitate de a dovedi că Lord Randolph era un criminal. Am încercat să vorbesc cu menajera, dar nu mi-a răspuns nimeni la ușă.

Messalina se încruntă.

– Noi am încercat să o găsim pe camerista lui Lady Eleanor, dar a fost dată afară înainte ca Eleanor să moară.

Freya clipi.

– Noi?

– Eu și Jane, zise Messalina. Este o bună prietenă foarte practică. Primul lucru pe care l-am făcut când am venit aici a fost să-i cer ajutorul.

– Știi unde s-a dus camerista după ce a fost dată afară? întrebă Freya. Poate că s-a întors în Londra.

Messalina clătină din cap.

– Era o localnică, nu avea cum să se ducă undeva departe.

– Dar, dacă știe ceva, probabil că îi este prea frică să vorbească. Freya își roase buza un moment, gândindu-se. Avem nevoie de cineva din zonă, cineva în care ea să aibă *încredere*, să o caute și să o abordeze. Se uită la Messalina. Vreunul dintre servitorii lui Lady Lovejoy este localnic?

– O voi întreba. Messalina se uită la Freya. Deci investigăm moartea lui Eleanor împreună?

Freya încuviință din cap.

– Împreună.

Chipul Messalinei se lumină cu un zâmbet larg.

– Oh, bine!

În dimineața următoare, Christopher se trezi dându-și seama că dormise liniștit pe durata nopții.

Fără coșmaruri.

Ciudat! Crezuse că după noaptea din căsuța fântânii coșmarurile lui – aversiunea pentru întuneric și spații mici – aveau să se înrăutățească. Se așteptase la un somn agitat, plin de coșmaruri.

Dar era mai odihnit decât fusese în ultimii ani.

Se îndoia că se vindecase complet de suferința lui, dar sigur se bucura că nu se înrăutățise. Asta se întâmpla pentru că Freya fusese cu el în căsuța fântânii? Pentru că îi distrăsese atenția cu conversația și prezența ei?

Atunci îi era profund îndatorat.

Tess îi adulmecă mâna.

Se întoarse și o văzu stând răbdătoare lângă patul lui. De fapt, nu chiar așa de răbdătoare – se dădu înapoi și lătră o dată și tăios când văzu că se trezise.

– Voiai ceva? întrebă el politicos.

Tess se învârti în cerc, apoi se aplecă în fața lui.

– Oh, bine!

Se ridică și se îmbrăcă repede, apoi ieși din cameră și coborî scările. Cu Tess lipăind în urma lui.

Ieșiră din casă și păși în soarele blând al dimineții. Tess alergă înainte, înspre grădină.

Christopher se săturase de pădure în ziua precedentă.

În timp ce mergea în urma lui Tess, se gândi la Freya. O dorea de soție – și nu doar pentru că a se căsători cu ea era lucrul onorabil de făcut. Voia să-și petreacă viața certându-se cu ea, privindu-i buzele mișcându-se când îl ademenea, simțind fiorul în piept când o făcea să râdă.

Nu era o femeie ușoară, dar îl făcea să se simtă viu. Mai mult, îl făcea să-și dorească să *trăiască*.

Și-l vedea ca pe un *bărbat* – nu ca pe un fiu, un angajator, un soț, o rudă bogată sau un duce. Pentru ea, el era Kester.

Pur și simplu.

Tânjea după asta – să fie din nou om. Să fie din nou intim cu altă persoană. Să fie intim cu *Freya*.

Ceea ce însemna că trebuia să o descopere – cine era ea ca femeie și ce dorea, pentru ca Freya să fie de acord să-i devină soție.

Dar mai întâi trebuia să-l înfrunte pe Plimpton și să termine cu chestiunea asta, pentru că în noaptea precedentă nu se întâlnise cu bărbatul. Cumva Plimpton reușise să-l evite.

Suficient.

Christopher fluieră după Tess și se întoarse spre casă.

Mai târziu în acea dimineață, întregul grup plecă călare pentru un picnic. Calul primit de Freya pentru a călări la picnic era așa de bătrân, încât îi auzea oasele trosnind. Încercase să dea pinteni iepei să meargă la trap, dar bietul animal revenea la un mers constant. Rămase în urma grupului destul de mult. Ceea ce-i convenea de minune. În dimineața aceea, îi dăduse vestea lui Lady Holland că nu-l acceptase pe Harlowe.

Lady Holland clătinase din cap, părând că avea prea multe lucruri de zis.

Din fericire, Lady Lovejoy alesese acel moment să anunțe picnicul, iar Freya evadase repede pentru a se schimba în costumul de călărie.

Acum Freya oftă și se uita la Arabella, care călărea înaintea ei. Era lângă domnul Lovejoy, care nu era un călăreț prea strălucit, dar compensa prin faptul că nu lua acest lucru prea în serios.

Lady Holland se afla pe partea cealaltă a domnului Lovejoy și zâmbea blând. Freya avea aceeași părere – chiar putea fi o partidă potrivită. Bineînțeles că nu la fel de bună ca una cu un domn cu titlu, dar domnul Lovejoy era *drăguț*, mai ales alături de Arabella. Nu părea genul care să treacă peste părerile soției. Se pricepea să asculte, iar Freya avea sentimentul că o respecta pe Arabella. La urma urmei, *drăguț* era un lucru foarte bun la un domn.

La acest gând, privirea îi alunecă spre Harlowe, care călărea în fața celor trei. El *nu era* drăguț. El era foarte sigur că știa ce era mai bine pentru ea – și, mai mult, că avea să o *salveze* chiar dacă ea nu voia să fie salvată. Ar fi trebuit să termine cu el.

Pe de altă parte, nici ea nu era o femeie drăguță. Făcu o grimasă la acest gând. Îi plăcea să se certe cu Harlowe. Îi plăcea să știe că putea să spună ce gândea și că el nu o ataca în conversație. Îi plăcea să se sărute cu Harlowe.

Poate că, deși nu dorea să se mărite, putea să se mai sărute și să se mai certe cu el.

Poate mai mult decât sărutat.

Era așa de ocupată gândindu-se la asta, încât aproape că pierdu momentul când grupul ieși de pe drum pentru a se opri într-un luminiș frumos.

Servitorii fuseseră trimiși înainte pentru a aranja picnicul rustic – pânze colorate și perne erau aranjate abil pe jos în grupuri, iar lacheii erau ocupați să aranjeze mâncarea și vinul.

– Oh, ce încântător! exclamă Lady Holland în vreme ce un grăjdar o ajută să descalece.

Freya recunoscu că era chiar încântător.

Își conduse iapa într-o parte și descălecă singură, având grijă de fustele vechiului ei costum de călărie. Tocmai înmâna frâiele unui grăjdar când fu strigată.

– Domnișoară Stewart! strigă Regina. Vino să mănânci cu noi!

Freya se întoarse. Regina alesese deja o grămadă de perne și stătea cu Messalina, care încuviință scurt din cap.

Mai devreme în acea dimineață, Messalina și Lady Lovejoy i-l prezentaseră pe James, un tânăr servitor roșcat din zonă. Freya

îi explicase deja că fusese prietenă cu Lady Randolph și, la fel ca Messalina, voia să afle ce se petrecuse cu Eleanor. Lady Lovejoy o asigurase că James era angajatul ei de câțiva ani – începuse ca lustragiu în bucătării – și era de încredere. Freyei îi plăcuse comportamentul lui James. Îi dăduse instrucțiuni precise despre ce voia – să o găsească și să-i pună întrebări cameristei lui Lady Randolph –, iar bărbatul doar încuviințase din cap și spusese că se putea să-i ia câteva zile. Părea un om competent, scump la vorbă.

– Vinul ăsta chiar e bun, spunea Regina când Freya se apropie. Ce idee minunată a avut Lady Lovejoy să planifice picnicul! Nu crezi, domnișoară Greycourt?

– Da, într-adevăr, răspunse Messalina când Freya se așeză. Dar, te rog, spune-mi Messalina!

– Oh, și tu poți să-mi spui Regina, răspunse cealaltă țopăind fericită. Simt că vom fi bune prietene.

– Și eu cred la fel, zise Messalina. Se întoarse spre Freya cu o sclipire malițioasă în ochii ei gri. Era aceeași expresie pe care o avea când era pe cale să o provoace să facă o prostie împreună. Cum ar fi fost să înoate în lac doar în cămășuțe. În *noiembrie*. Și tu, domnișoară Stewart? Sigur ai un nume de botez?

Regina chicoti.

– Știi că domnișoara Stewart este cu noi de când aveam 16 ani și nu cred că i-am auzit vreodată numele de botez.

– Normal că am un nume de botez, zise Freya, mărind inocent ochii.

Messalina ar fi trebuit să-și dea seama că nu avea cum să o păcălească pe Freya.

– Și? insistă Messalina, cu buzele zvâcnind.

– Aethelreda, răspunse Freya cu un zâmbet perfect amabil.

Regina se opri cu paharul de vin la jumătatea drumului spre buze și cu ochii mari.

– Serios?

Messalina tuși.

– Ce nume... *interesant!*

– Așa cred și eu.

Pe vremea când erau fete în casa Greycourt, exista un tablou cu o doamnă în vârstă arătând destul de iritată. Nimeni nu părea să știe cine era – cel mai probabil era ruda cuiva care se căsătorise

în familie. Dar Messalina și Freya fuseseră fascinate – și un pic speriate – de chipul ei ridat. Îi dăduseră numele Aethelreda, cel mai amuzant nume la care se putuseră gândi.

De fapt, Freyei încă i se părea destul de amuzant acel nume.

Se părea că și Messalinei, care încerca să nu râdă. Freya vru să zâmbească, dar chiar nu s-ar fi cuvenit.

Până la urmă, încă era însoțitoare și i-ar fi fost greu în acest moment al petrecerii să explice că era prietenă din copilărie cu Messalina.

– De ce se uită mama urât la tine? întrebă Regina, uitându-se peste umărul Freyei.

Ea tresări.

– Mă tem că am fost o lașă și am evitat-o.

– De ce? întrebă Messalina.

– Pentru că am refuzat propunerea Excelenței Sale.

– *Poftim?* exclamă Regina mult prea tare.

– Oh, Dumnezeule, Aethelreda! murmură Messalina, iar Freya avu impresia că se distra prea mult pe seama stânjenelii ei.

– M-a cerut doar din cauză că am rămas în căsuța fântânii, mormăi Freya.

– Serios? Messalina se întoarse să se uite la Harlowe. Și bănuiesc că de aia se holbează la tine acum?

– Da? rosti Regina întinzându-și gâtul.

– Mă scuzați, zise Freya cu urma de demnitate pe care o mai avea. Cred că ar trebui să vorbesc cu Lady Holland.

Se ridică înainte ca Regina sau Messalina să protesteze.

Făcu doar vreo șase pași, când el o prinse de mână.

– Vino să stai aici, domnișoară Stewart, zise Harlowe mult prea tare.

– Ce faci? șuieră ea.

Ochii lui albaștri și perverși se făcură mari – de parcă cineva îl putea crede inocent.

– Urmează să mănânc o friptură de vită foarte bună și brânză.

– Atragi atenția asupra noastră, se răsti ea în vreme ce ceda reticent la gestul lui.

Se așeză pe o pernă mare mov, băgându-și picioarele sub fuste. Tess, care se învârtise în jurul maldărului de perne și pânze, se prăbuși cu un oftat lângă ea.

Freya mângâie absentă câinele pe urechile moi.

– Singurul lucru care ar putea atrage atenția asupra noastră este țipătul tău. Uită-te în jur! Toată lumea e ocupată să flirteze. Harlowe se lungi pe o grămadă de perne din mătase colorată, arătând ca un rege barbar. Și apoi credeam că îți pasă prea puțin ce crede restul grupului despre noi.

– Nu există *noi*, răspunse ea destul de penibil.

El clătină din cap de parcă îl întristase replica ei.

– Mă tem că te înșeli. La micul dejun mi s-a spus în față că toată *lumea* știe despre încercarea mea de a te cere de soție și că tu m-ai refuzat repede.

– Niște bârfitori cu toții.

– Oh, da!

Freya oftă enervată și privi în jur, doar ca să-l vadă pe viconte că se uita dezaprobator la ea.

– Cu siguranță domnul Stanhope nu flirtează.

– Nu, răspunse Harlowe, oferindu-i un pahar de vin. Încep să cred că e călugăr. Dar eu am altceva de discutat cu tine, continuă el, privind-o cu prea multă atenție. În dimineața asta mi-am dat seama că nu ți-am mulțumit pentru ce ai făcut pentru mine la căsuța fântânii.

Ea îl privi surprinsă.

– Nu-i nevoie.

– Ba este, răspunse el serios. Aproape că mi-am pierdut mințile acolo. Vocea și prezența ta au fost un balsam pentru creierul meu agitat. Eu ar fi trebuit să te alin pe tine și, cu toate astea, tu ai fost forțată să mă alini. Mulțumesc!

Ea se uită la el. Chiar era greu să continue să se certe când îi mulțumea așa de elegant.

„Ticălosul!"

– Cu plăcere, mormăi ea și apoi se confesă: Mă bucur că am fost acolo cu tine.

– Serios? El zâmbi neîncrezător. Eu aproape că mi-am ieșit din minți, ai pierdut cina și a fost frig.

– Da, zise ea simplu pentru că era adevărat.

Se bucura mult că fusese cu el. Judecând după panica lui când ușa se închisese, n-ar fi trecut peste noaptea aceea singur fără

să se rănească. Sau mai rău. Gândul acela o agită. Nu voia ca Harlowe să fie rănit de altcineva în afară de ea.

Și nu mai era sigură că voia să-l rănească.

– Ești o femeie remarcabilă, zise el cu blândețe. Dacă aș fi avut de ales dintre toți oamenii din lume, te-aș fi ales pe tine să treci prin acel calvar cu mine.

Ea își feri privirea, simțind cum i se încălzesc obrajii și bău din vinul care, fu nevoită să recunoască, *era* foarte bun.

– Sper că nu ți-a fost rău după acea noapte.

Pocni din degete spre unul dintre lachei și făcu un gest către o farfurie de mâncare.

– Nu. Se uită la el simțindu-se aproape timidă – *nu* era o emoție obișnuită pentru ea. Și tu? Tu cum te simți?

Îi zâmbi ca un băiețandru.

– Mi-am revenit complet. Mulțumesc pentru întrebare. Lacheul le aduse două farfurii pline, iar Harlowe îi înmână imediat una ei. Acesta nu a fost singurul motiv pentru care am vrut să vorbesc cu tine.

– Oh?

Tess înălță capul, adulmecând mâncarea din apropiere.

– L-ai văzut pe domnul Plimpton?

– Nu. Încruntă sprâncenele la căpșunele delicioase de pe farfuria ei. Cred că de ieri-dimineață.

El încuviință din cap.

– Plimpton a plecat.

– Poftim? Se uită la el. Ești sigur?

– Aseară nu a fost la cină, iar în dimineața asta, când m-am dus să-l înfrunt, nu a răspuns. I-am cerut lui Lovejoy să-i deschidă camera, zise Harlowe. Nu era acolo, iar mare parte din lucrurile lui lipseau, inclusiv scrisorile. Făcu o grimasă. *Dacă* le-a avut vreodată aici. Singurul lucru care îmi trece prin minte este că s-a panicat după ce ne-a încuiat în căsuța fântânii și a fugit.

Freya se opri. Fusese așa de sigură că bărbatul Dunkelder – oricine ar fi fost – îi încuiase în căsuța fântânii! Semnul de vrăjitoare părea să confirme asta. Dar acum își dădu seama că în acea noapte lungă nu discutase deloc despre acest lucru cu Harlowe.

– De unde știi că a fost domnul Plimpton?

El ridică din sprâncene.

– El a trimis biletul. A fugit. Cine altcineva putea să fie?

– Nu știu, zise ea încet, nefiind sigură de ce se certa pe tema asta cu el. Dar, dacă *nu* îi încuiase înăuntru bărbatul Dunkelder, atunci acesta încă nu știa cine era ea. Problema era că nu-i putea spune lui Harlowe *de ce* putea bănui pe altcineva în afară de domnul Plimpton. Ai zis că nu erai sigur că biletul era de la domnul Plimpton. De ce s-ar deranja să ne încuie în căsuța fântânii când el voia banii tăi?

El o privi gânditor.

– Ai un alt suspect?

Ea ezită o fracțiune de secundă.

– Nu.

Harlowe bău din vin privind-o, după care puse jos paharul cu grijă.

– Sper că mi-ai spune dacă ai avea orice informații despre treaba asta.

Freya își făcu de lucru rupând pâinea în bucățele. Îi dădu absentă una lui Tess. Era ciudat că *voia* să-i spună. Era ca și cum, după ce avusese în sfârșit încredere în Messalina după cinci ani, desfăcuse o sticlă. Toate secretele și minciunile ei curgeau și nu le mai putea pune înapoi, așa cum nu putea să apuce vinul cu degetele.

Mâna caldă a lui Harlowe o acoperi pe a ei, oprindu-i degetele agitate.

– Spune-mi!

Ea ridică privirea și văzu ochii lui albaștri. O privea atent, concentrat doar asupra ei. Atunci simți impulsul de a-i spune. De a-l lăsa să pătrundă.

Dar nu putu.

– Nu-i nimic de zis, șopti ea, iar acea minciună – una din miile spuse – fu precum un ac intrat în propria piele.

Capitolul 11

Când Rowan deschise ochii, se afla în altă parte. Lângă ei erau pădurea și peștera, dar toată culoarea din lume dispăruse. Totul era în nuanțe de gri.

Rowan se întoarse și văzu că ochii mov ai lui Ash încă erau colorați.

Buzele lui făcură o grimasă.

– Părul tău este ca o făclie, prințesă! Apoi adăugă pe un ton serios: Ține minte, nu mânca și nu bea nimic de aici! Doar dacă nu cumva îți dorești să rămâi pentru totdeauna.

Schimbul de la curtea Tărâmului Întunecat

Christopher văzu cum chipul Freyei se coloră. Îi ascundea ceva. Era clar.

Și de ce n-ar fi ascuns?

Deși el se simțea oarecum mai apropiat de ea, mai legat ca prieten după o noapte petrecută împreună în căsuța fântânii – o noapte în care dezvăluise cele mai rele părți din el –, ea nu avea asemenea sentimente.

Expiră lent, înfruntând faptul că simțea pentru ea mai mult decât simțea ea pentru el. Pentru ea, era bărbatul care îi distrusese familia. Nu avea nici un motiv să aibă încredere în el.

Acum sau vreodată.

Plimpton dispăruse, iar odată șantajistul plecat, Christopher nu mai avea nici o scuză să rămână la petrecere. Dacă se gândea logic la chestiune, ar fi trebuit să plece. Cu toate astea, nu dorea să plece – sau să renunțe la ea.

Voia să stea pentru ea.

– Poți să-mi explici ceva? îi zise el încet. Înțeleg că nu vrei să te măriți cu mine. Dar chiar ai de gând să rămâi însoțitoare tot restul vieții?

– Îmi place postul din casa familiei Holland, zise ea, evitând întrebarea. Își uni sprâncenele. Nu le spui cine sunt?

– Nu, răspunse el imediat. N-am nici un motiv să le spun ceva.

Ea încuviință din cap, luând din nou pâinea și făcând-o bucățele.

– Mulțumesc. Doar că, dacă ar ști, mi-aș pierde locul.

– Da? El se uită spre locul unde Lady Holland discuta cu Lady Lovejoy. I se păru o doamnă binedispusă. Ești sigură? Lady Holland pare să țină la tine.

Ea ridică privirea alarmată.

– Te rog nu-i spune, Kester!

Kester. Porecla din copilărie îl opri subit.

– Te folosești de porecla mea ca să mă convingi, zise el încet, privind-o. Insinuezi intimitate cu mine, în vreme ce tu ești reținută.

Ea clipi. Își dăduse seama că îi folosise porecla?

– Eu... *Harlowe*. Îmi promiți că nu vei spune nimănui secretul meu?

Poate că n-ar fi trebuit să sublinieze asta. Îi plăcea când ea îi spunea Kester.

Dar îl săgeta cu privirea, așa că el ridică mâna.

– Să nu-ți fie teamă! Nu voi vorbi. Observă că își coborî umerii și se întrebă dacă într-adevăr se temea așa de mult că putea fi concediată. De aceea îți ascunzi părul? E un fel de deghizare?

Ea duse mâna la bonetă și apoi o coborî repede.

– Este mai mult ca să nu atrag atenția. Însoțitoarea n-ar trebui să atragă atenția de la fetele pe care le îndrumă.

Fără îndoială, bărbații ar fi fost atrași de buclele ei – de temperamentul ei pasional – dacă s-ar fi lăsat văzută așa cum era. Din câte știa el despre societate, nu i-ar fi fost deloc greu să-și găsească un soț, în ciuda așteptărilor slabe ale familiei ei.

Ceea ce făcea să fie și mai ciudat faptul că își ascundea identitatea.

– Nu ai de gând să te măriți?

Ea păru uimită.

– N-am zis asta.

– Cu toate astea, te ascunzi. Își înclină capul, uitându-se la rochia de călărie de culoarea prafului purtată în acea zi. Ar fi nevoie de un domn incredibil de perspicace ca să te observe așa cum ești.

Ea ridică dintr-odată ochii, țintuindu-l cu privirea.

– Tu n-ai părut să ai vreo problemă.

– Pentru că sunt incredibil de perspicace, zise el sec. *Vrei* să te căsătorești?

– Poate. Nu m-am gândit serios la asta.

Se încrunta la brânza din farfuria ei de parcă o ofensase teribil. Nu era o expresie pe care el să o asocieze cu o femeie fericită la gândul de a se mărita.

– Nu? Deci doar cu mine nu vrei să te măriți.

Ea ridică privirea de parcă o speriase.

– Eu... Nu, nu-i asta. Nu înțelegi.

– Atunci ajută-mă! zise el blând.

Ea ridică o căpșună și mușcă, sucul roșu și proaspăt pătându-i buzele.

– Când o fată crește, i se spune că se va căsători. La asta se așteaptă toată lumea. Asta *presupun* toți. Se consideră ciudat să rămâi necăsătorită. Se uită la el de parcă încerca să caute cuvintele potrivite. De parcă avea ceva foarte important să-i spună. Dar dacă *nu* s-ar aștepta la asta? Dacă femeile ar putea să decidă dacă se leagă de un bărbat sau nu și să ducă o viață fericită, liberă?

– Dar doamnele au o asemenea alegere, zise el nedumerit. Nu este ca și cum toate femeile sunt obligate să se mărite când fac 18 ani. Multe femei nu se căsătoresc niciodată.

Ea clătina deja din cap.

– Destule femei *sunt* obligate să se mărite – de tații lor, de alte rude masculine sau de circumstanțe. Și odată căsătorite, renunță la toate alegerile libere.

– Nu sunt și domnii supuși acelorași restricții? Până la urmă, *eu* am fost obligat să mă însor de către tatăl meu.

– Da, dar după căsătorie ți-ai păstrat libertatea. Cu ochii verzi-aurii sclipind, se aplecă spre el, uitând de farfuria cu mâncare din pricina discuției înflăcărate. O femeie este legal supusă soțului ei. El îi controlează banii și persoana. Dacă dorește să-i ia copiii, o poate face. Dacă dorește să o lase fără bani, o poate face.

El bău din vin, conștient că totul părea mai tăios, mai real în jurul lui.

– Unii domni ar putea face asta, zise el. Domni vrednici de dispreț. Dar nu ești de acord că ei reprezintă o minoritate? Majoritatea

domnilor țin la soțiile lor. Le dăruiesc soțiilor tot ce pot: mâncare, haine, adăpost și copii.

– Dar ca unei ființe *inferioare*. Ca unui copil. Odată femeia căsătorită, chiar și cu cel mai liberal dintre soți, este obligată să renunțe la propria persoană. Nu mai este întreagă și nu-și mai aparține. Este *înjumătățită* pentru a deveni o parte din soțul ei.

– Nu neapărat, o contrazise el. În cele mai bune căsnicii, n-ar trebui ca soțul și soția să se unească pentru a deveni un întreg mai bun?

Ea se lăsă pe spate, uitându-se la el. Sânii i se ridicau și îi coborau rapid sub șalul transparent; ochii aurii erau aprinși de fervoare.

– Poate. Într-o lume ideală. Într-o căsnicie ideală. Poate că un bărbat și o femeie se pot lega unul de celălalt și pot deveni mai buni decât separați. Dar nu cred că asta *este* o lume ideală și, cu siguranță, eu nu sunt o femeie ideală. Cred că, dacă ar fi să mă căsătoresc, bucățile din mine ar fi ciopârțite bucată cu bucată până ce n-ar mai rămâne nimic din mine însămi.

– Ce punct de vedere cinic, zise el cu blândețe. Deci vei trece prin viață singură și necăsătorită? Fără a avea un amant sau copii?

– Nu știu, zise ea. Copiii mi-ar plăcea.

– Cred că pentru asta ai nevoie de un domn, răspunse el pe un ton plat.

Ea se strâmbă și aruncă vârful căpșunii.

– Știu asta. Știu și eu câte ceva despre lume și domni. Locuiesc în Londra de cinci ani.

El nu era prea sigur ce legătură avea ea cu domnii.

– Da? Simți cum îi tresar buzele la asigurarea ei solemnă că era o femeie de lume. Ai... conversat cu mulți domni la Londra?

Ea mijì ochii de parcă nu înțelegea ce insinua el.

Nici el nu era sigur – știa doar că îi plăcea enorm să vorbească cu ea. Nu mai conversase cu o femeie de foarte mult timp. Cu Sophy avusese foarte puține în comun și sigur nu suficient pentru o conversație îndelungată.

Era plăcut să stea acolo, sub lumina soarelui, vorbind cu o femeie pasională. Gândindu-se cum să-i combată argumentele. Amintindu-și căldura gurii ei. Dacă ar fi fost singuri...

Dar nu erau. Se îndreptă la acest gând, privind în jur, dar nimeni nu era atent la ei. De fapt, mare parte a atenției părea îndreptată spre discuția dintre Lord Rookewoode și vicontele de Stanhope.

Reveni la Freya.

Văzu că se uita la el cu o mică încruntătură pe chip. Privirea îl excită. Era ciudat că burzuluiala ei îi părea așa de atrăgătoare.

– Am mai discutat cu domni, zise ea.

– Da? întrebă el interesat – și un pic gelos. Descoperiseră și alți domni focul de sub exteriorul ei șters? Discuții *intime?*

– Eu... Ea miji ochii, iar el observă că încerca să înțeleagă la ce anume se referise. Nu știu dacă *intime* este cuvântul potrivit.

– Nu? Se încruntă ca și cum se gândea. Familiare? Personale? Plăcute?

Ea îl privi bănuitoare.

– Discuții confortabile.

– Da. El îi zâmbi inocent. Ai purtat des discuții plăcute cu domnii?

– Eu... Ea ridică bărbia, părând și sfidătoare, și vulnerabilă. Nu. Nu *des*, dar am avut... discuții.

Rosti ultimul cuvânt cu îndoială.

Chiar ar fi trebuit să i se facă milă de ea, dar nu era o femeie slabă, de care să-ți fie milă. Era o războinică. Așa că ar fi fost o insultă să renunțe la terenul câștigat.

– Cu mulți domni? întrebă el inocent și rupse o bucată de pâine, privind-o în timp ce mesteca.

Ea se încrunta din nou, cu buzele pline lăsate în jos adorabil.

– Nuuu, nu mulți!

– Mă bucur, zise el blând. Sunt onorat să fiu unul dintre puținii cu care ai avut discuții.

Freya se uita la Harlowe, simțind că i se încălzesc obrajii. *Flirta* cu ea? Sigur nu.

Nu după ce îl contrazisese el. După ce-l înțepase cu sabia. După ce-i spusese că nu avea să-l ierte niciodată.

După ce-i refuzase cererea în căsătorie.

Dar erau acele sărutări. Dacă nu avea obiceiul de a se săruta cu toată lumea cu care se certa – și mintea ei se opri la acest gând – fusese... interesat de ea. Poate că era interesat în acel mod doar

acum, când ea refuzase ideea de căsătorie, sărutat și ce mai urma. Auzise destule avertismente când era fată despre bărbați și ce voiau ei.

Chiar *ea* rostise astfel de avertismente – Reginei și Arabellei –, dar acum se opri. Dacă într-adevăr era interesat doar de *asta*, sigur găsea pe cineva care să nu-i dea palme când se înfuria.

Atunci ce voia el?

– Tu... Își drese vocea, încercând să găsească întrebarea potrivită. Dorești să *vorbești* cu mine?

– Printre altele. Zâmbi, arătându-și dinții albi pe o față prea bronzată pentru un domn. Sunt interesat să am relații cu tine, n-am zis? Asta implică mai mult decât o simplă discuție.

– Ce anume? întrebă Freya și se aplecă spre el de parcă era ademenită de cuvintele lui.

El ridică din umeri, fără a-și lua privirea de la ochii ei.

– Schimbul de idei. Construirea unei fundații de gânduri comune și respect. Să recunoaștem că noi doi suntem egali la minte și spirit, iar când discutăm suntem la egalitate. Mi-a plăcut discuția noastră despre femei și căsătorie, chiar dacă nu sunt de acord cu tot ce ai spus. Aș vrea să continuăm asemenea dezbateri.

Ea îl privea fix. Niciodată nu întâlnise un bărbat care să considere o femeie egală din punct de vedere mental. Niciodată nu *auzise* așa ceva. Ce creatură ciudată era Harlowe! Și cât de seducătoare era propunerea lui! Era obișnuită să spună ce gândea când era cu mătușa Hilda și celelalte Femei Înțelepte. Unul dintre cele mai grele lucruri la Londra fusese să ascundă ce gândea cu adevărat.

Să se implice ca egală cu un bărbat care îi *respecta* mintea.

Simți un șoc la acest gând și cum se adună o căldură jos în stomac. Zise precaută:

– Ce gen de idei?

În ochii lui se văzu mai mult decât un indiciu al triumfului, ca și cum ea cedase ceva, dar el vorbi înainte ca ea să apuce să se gândească prea mult la asta.

– Orice ai vrea să discuți. Orice și totul. Istorie? Politică? Filosofie? Religie?

Buzele ei se deschiseră. O lume așa de grandioasă pe care el o arunca nepăsător la picioarele ei! *Orice și totul.* Avea idee ce-i oferea?

Dar era prea bine. *Prea* lipsit de efort. Se uită bănuitoare la el.

– Și dacă nu sunt de acord cu ceva ce susții tu?

El ridică din umeri și luă un măr.

– Atunci îți voi spune de ce cred că greșești și voi asculta răspunsul tău.

Mușcă din măr, rontăind zgomotos.

Ea îi zâmbi lent, simțindu-se aproape ametită.

Un colț al gurii lui se ridică și-i oferi cealaltă parte din mărul lui.

– O gură?

Ea își puse ambele mâini pe măr și pe degetele lui și mușcă din fructul zemos.

Când ridică privirea, ochii lui albaștri scânteiau.

Ea mestecă lent și înghiți îmbucătura de măr.

– Citești?

El își înclină capul, cu un zâmbet pe buze.

– Desigur.

– Ce fel de cărți îți plac?

– Istorie, în mare parte, spuse el. Cărțile englezești erau destul de rare în India. Cei care le aveau făceau schimb. Așa că, deși îi adusesem pe Herodot și Tacitus și câteva istorii ale Angliei și Scoției, am citit și ce le plăcea altor bărbați... și femei.

– Cum ar fi?

Ea luă o gură de vin, bulele dulci fâsâind pe limba ei.

– Oh, cele obișnuite! *Robinson Crusoe, Don Quijote*, una sau două dintre piesele lui Shakespeare, *Ghidul pescarului* – cam neadecvată în Calcutta. Dar au fost și alte cărți. Privi viclean la ea de sub genele lui ridicol de negre. Era un exemplar ponosit din *Moll Flanders* care se tot împrumuta, dar și mai rău-famata *Fanny Hill*.

Freya și-l imagină pe Harlowe citind literatură scandaloasă. Nu văzuse niciodată *Moll Flanders* – deși auzise de carte –, dar în biblioteca Holland era ascuns un exemplar din *Fanny Hill*. O găsise într-o după-amiază ploioasă, când fetele erau plecate într-o excursie peste noapte cu mama și tatăl lor.

O găsise și o citise, iar acum amintirea cărții o făcu să-și muște buza.

Când ridică privirea, îl surprinse pe Harlowe uitându-se la ea amuzat.

– Le știi.

Ea încuviință din cap.

– Am auzit de ambele cărți.

– Da? El se relaxă pe spate, sprijinindu-se în cot, mișcare ce-l aduse mai aproape. Brațul pe care se sprijinea aproape că îi atingea genunchiul. Dar n-ai citit nici una din ele?

Ea zâmbi și se întinse după o căpșună.

– Am citit *Fanny Hill*.

Îl privi în timp ce mușca din căpșună, sucul dulce umplându-i gura.

– Da? El se uita la gura ei în timp ce mușca din nou din măr. Avea ilustrații?

Ea ridică din sprâncene. „Ilustrații?" Pentru cartea aia exista un singur tip de ilustrații.

– Nu.

– Păcat! Termină mărul și aruncă cotorul în tufiș, după care reveni la ea. Exemplarul citit de mine avea, dar mă tem că fusese vandalizat. Mai rămăsese doar una.

– Da? insistă ea.

Simți o căldură în stomac. Impulsul de a se întinde și de a-și împinge sânii în față. Să lase să-i cadă barierele. Discuta despre *actul intim* cu Kester.

– Da, răspunse el, coborând vocea de parcă simțise un pic din ceea ce simțea ea. Ilustrația cu prima întâlnire amoroasă dintre Fanny și Charles.

Ea își imagină cum ar fi arătat o *imagine* a acelui act și apoi râse. Mulți bărbați ar fi putut avea impresia că râdeau de ei și s-ar fi ofensat, dar nu Harlowe. El zâmbi, de parcă ar fi reacționat la râsul ei.

– Ți se pare amuzant?

– Nu, nu imaginea în sine, răspunse ea. Doar că mie, când am citit descrierea lui Charles făcută de Fanny, mi s-a părut că e prea moale pentru gustul meu.

– Ah, da?

Vocea lui deveni mai groasă.

– Da. Ea se apropie de el și șopti: Mi s-a părut că domnul H., al doilea ei amant, era mult mai atrăgător, chiar dacă a înșelat-o cu camerista. Era mare și *masculin*.

Harlowe deschise gura să răspundă, dar atenția ei fu atrasă de mișcarea din spatele lui. Grupul începea să plece, iar servitorii strângeau.

Pierduse noțiunea timpului și a locului unde se afla.

Cum fusese posibil? Când se afla într-o misiune, era mereu concentrată și conștientă de scopul ei.

Niciodată nu fusese așa de neglijentă.

– Pari îngrijorată, zise blând Harlowe.

Se uită la el și văzu compasiune în expresia lui.

Oh, era *periculos* – și pentru ea, și pentru misiunea ei.

– N-ar fi trebuit să-mi petrec picnicul vorbind doar cu tine, mormăi iritată pe ea însăși.

Se ridică și el. Cu coada ochiului îi văzu pantalonii de piele.

– Voiam să vorbesc cu tine. Puțin îmi pasă ce crede restul grupului, zise el cu toată aroganța unui domn al cărui loc în societate nu fusese niciodată pus la îndoială.

Care era *duce*.

– Da, murmură ea, dar eu aș prefera să nu atrag atenția asupra mea.

Urmă o scurtă tăcere, iar ea se întrebă dacă îl jignise.

Ridică privirea și întâlni ochii lui albaștri calzi. Un colț al gurii lui tresări.

– Înțeleg. Îți ascunzi numele. Trecutul.

Sprâncenele i se unire într-o mică încruntătură de parcă voia să spună mai mult. Și ea voia să audă ce avea el de spus. Cu disperare. Voia să *continue* acest discurs periculos.

Freya înghiți în sec. Deja îi dezvăluise destule lui Harlowe.

– Mă scuzi, murmură ea.

Și aproape că fugi.

– Eu nu înțeleg, zise în acea seară după cină Lady Holland neîncrezătoare, cum poți refuza un *duce*.

Freya oftă. Nu era prima dată când angajatoarea ei își exprima această opinie – și bănuia că nu avea să fie nici ultima.

Stăteau amândouă în camera lui Lady Holland. Selby, camerista lui Lady Holland, pieptăna părul stăpânei înainte de culcare. Lady Holland stătea în fața unei măsuțe cu oglindă, cu obiectele de toaletă întinse în fața ei.

Întâlni ochii Freyei în oglindă și probabil că văzuse rebeliune în ei.

– Serios, domnișoară Stewart, nu înțeleg de ce i-ai refuzat cererea. Este *ducele* de Harlowe! Dacă ar fi cerut-o pe vreuna din fetele mele, eu aș fi fost foarte mulțumită.

Freya zâmbi un pic obosită.

– Chiar dacă s-ar fi căsătorit cu una din fete doar pentru zestrea ei, milady?

Lady Holland se încruntă.

– Dar nu se însoară cu tine pentru zestrea ta. Dacă nu cumva mă înșel, tu *nu* ai zestre. Nu înțeleg de ce obiectezi.

Freya oftă și se duse la fereastră, privind afară chiar dacă nu putea vedea nimic prin geamul cenușiu.

Era și mai greu să-i explice de ce nu voia să se mărite cu un duce când ea chiar în acel moment tânjea după Harlowe. Se gândea la tot felul de subiecte pe care voia să le discute cu el după ce fugise în mod rușinos în acea după-amiază. Voia să știe părerea lui despre Dante, despre heringii afumați la micul dejun, dacă era conservator sau liberal, dacă se gândise vreodată să o lase pe Tess să se reproducă și dacă l-ar deranja ca ea să ia un cățel. Își putea petrece tot restul vieții doar stând de vorbă cu el.

Doar că îi plăcuseră foarte mult și sărutările lui.

Asta nu însemna că sărutările trebuiau să fie mai importante decât alte atribute, dar cu siguranță era ceva de luat *în considerare*.

Pentru moment, luă *în considerare* cât de abilă fusese gura lui peste a ei în urmă cu două nopți.

Apoi își controlă gândurile.

Nu dorea să se mărite cu *orice* bărbat. Asta însemna că avea prea multă încredere în el – nu doar inima, ci și independența ei ar fi fost în mâinile lui.

Nu. Pur și simplu era o creatură prea bănuitoare și cinică pentru a se bizui pe *cuvinte* și *sentimente* pentru a-și decide viitorul.

Chiar dacă Harlowe o făcea să *simtă* destul de multe.

Freya reveni la Lady Holland.

– Aveți dreptate, milady. *Nu* am o zestre. Poate vi se pare o prostie să refuz cererea în căsătorie a Excelenței Sale. Este bogat, are titlu și putere. În schimb, eu sunt un nimeni în ochii lumii. Un șoarece lângă un leu. Inspiră, expunând argumentul și se uită

la Lady Holland. Dar pentru *mine* eu nu sunt doar un nimeni. Sunt eu însămi, sunt importantă. În *ochii mei*, sunt o leoaică lângă un leu. Și, ca atare, sunt liberă să accept sau să refuz un domn din orice motiv, inclusiv pentru faptul că m-a cerut doar de gura lumii.

Lady Holland se uită la ea o vreme ce păru a fi foarte îndelungată.

Apoi oftă, lăsă să-i cadă umerii și-i spuse lui Selby:

– Oh, Dumnezeule, adu coniacul!

Freya își ascunse zâmbetul. Nu era ca și cum voia să o învingă într-o discuție pe Lady Holland. Ținea la angajatoarea ei, dar nu pentru că Lady Holland călătorea mereu cu o sticlă de coniac în trusa de toaletă.

Cineva ciocăni la ușă.

Lady Holland încuviință din cap.

– Vezi cine este înainte să scoatem coniacul. S-ar putea să șocăm vreo servitoare impresionabilă.

Dar, când Selby deschise ușa, apărură Messalina și Lucretia, iar în spatele lor Lady Lovejoy.

Lady Holland ridică din sprâncene.

– Da?

Messalina făcu un pas în cameră, părând hotărâtă. Lucretia și Lady Lovejoy o urmară, iar Selby închise ușa dormitorului. Messalina se întoarse spre Lady Holland.

– Ați forțat-o pe Freya să-l accepte pe duce?

– Freya?

Messalina clipi.

– Domnișoara Stewart.

Lady Holland ridică o sprânceană, uitându-se întrebător la Freya.

– Credeam că numele tău de botez este Aethelreda?

– Freya este un diminutiv.

– De la Aethelreda? întrebă Lady Holland cu ambele sprâncene ridicate.

– Da, răspunse ea cu demnitate.

– Hm... Lady Holland se întoarse spre Messalina: Să înțeleg că tu și sora ta ați venit să vă asigurați că eu nu o terorizez pe... Freya până când este de acord să se mărite cu ducele?

Messalina ridică bărbia.

– Da.

– Păi, puteți să vă liniștiți, răspunse istovită Lady Holland. Am eșuat. Se uită la Lady Lovejoy. Și tu, milady?

Lady Lovejoy arcui o sprânceană.

– Este casa *mea*. Eram curioasă.

– E de înțeles, ținând cont de circumstanțe. Lady Holland oftă din nou. Vrea cineva coniac?

Cinci minute mai târziu, toată lumea din cameră avea un pic de coniac într-un pahar, inclusiv Selby, după ce Lady Holland îi spusese:

– La fel de bine ai putea să ni te alături.

Lady Lovejoy fu cea care întrerupse tăcerea, uitându-se la Freya.

– Nu îți place de duce, domnișoară Stewart?

– Oh, ba da, replică ea. Stătea pe o canapea, lângă foc, iar postura ei de obicei rigidă se mai relaxase. Îmi place *foarte* mult. Nu asta-i problema.

– Așa speram și eu, mormăi Messalina, uitându-se în paharul ei.

– Chiar nu e, repetă ea. Cred că e vorba de *principiu*.

Acea afirmație fu întâmpinată cu tăcere, întreruptă doar Lucretia:

– Hm...

Lady Lovejoy își coborî paharul de coniac.

– Eu înțeleg ce vrei să spui. Dacă ai fi o tânără care tocmai a debutat, aș înțelege. Ochii îi alunecară spre Lucretia, care se uita destul de visătoare în pahar. Am putea crede că tinerii trebuie protejați, ca să zic așa, de flagelul bârfei. Dar când ajungi la o anumită vârstă – privirea ei trecu la Messalina – n-ar trebui să fii considerată o persoană stăpână pe tine?

– Da, zise Freya, destul de uimită că Lady Lovejoy se dovedea a fi o doamnă care gândea așa de liber. O *persoană*.

– O femeie, adăugă Messalina încuviințând din cap.

– Liberă, murmură Lucretia.

– Exact. Lady Lovejoy se sprijini pe o canapea din fața Freyei, cu brațul întins pe spate și cu gleznele încrucișate în față. Cam ca un bărbat, dacă vrea cineva să demonstreze asta. Exact așa cum un bărbat devine major, este independent și capabil să ia propriile decizii, la fel ar trebui să fie o femeie.

– Da, da, rosti Lady Holland, ridicând paharul de coniac cam în bătaie de joc. Dar nu asta e problema, nu-i așa? Freya *poate* să ia propriile decizii. Poate să refuze o căsătorie cu un bărbat cu titlu, bogat, foarte frumos...

– Într-adevăr, murmură Lucretia.

– ... pe care recunoaște chiar ea că îl place, dar spune că, dacă o face, vor fi mulți în societate care o vor pedepsi, indiferent cât de nobile sunt motivele ei.

– Nici Christopher nu prea are de ales, zise Lucretia.

Toată lumea se uită la ea.

Lucretia ridică din umeri.

– Păi, nu are – nu dacă este un om onorabil.

– Adevărat, comentă Lady Lovejoy. Dar acum, după ce te-a cerut, cred că suntem de acord că gestul de a face lucrul onorabil e de domeniul trecutului. Cu siguranță, situația asta nu-l va împiedica să se căsătorească mai târziu. Freya în schimb s-ar putea să nu se mai poată căsători niciodată.

– Poate că nu-mi doresc să mă căsătoresc, răspunse Freya, intrând în discuție.

– Nu vrei? întrebă interesată Lucretia.

Acum toată lumea se uita la ea.

– Nu știu, șopti ea. Privi în jur la celelalte doamne. Nu știu.

Capitolul 12

Rowan îl urmă pe Ash prin pădurea cenușie. Nici o pasăre nu cânta. Nici vântul nu sufla. Totul era nemișcat, de parcă lumea nu avusese viață niciodată.

Rowan ridică privirea pentru a vedea dacă și soarele era cenușiu, dar, deși pe cerul gri nu erau nori, nu văzu soarele.

Din copacii de deasupra căzu pe buzele ei o picătură de rouă. Rowan o linse fără să își dea seama.

Schimbul de la curtea Tărâmului Întunecat

Un pic peste miezul nopții, Christopher fu trezit de mârâitul lui Tess. Își înălță capul, ascultând în întuneric și auzi pași pe holul din fața camerei lui. Dormitorul lui se afla la colțul holului, după care mai era o singură cameră.

A lui Plimpton.

Doar nu era așa de idiot să se întoarcă!

Dar își *lăsase* jumătate din lucruri acolo. Pentru un om strâmtorat financiar, un costum și o pereche de cizme puteau să merite riscul.

Christopher trase cămașa, pantalonii și ciorapii pe el, se încălță și apoi deschise silențios ușa camerei lui. Dacă își lungea gâtul, putea să vadă după colț.

Sub ușa lui Plimpton era lumină.

Tess îl urmă pe Christopher când ieși pe hol cu umerii tremurând de furie. Plimpton fusese cel care îl căutase pentru cerințele lui revoltătoare. Plimpton insistase să se vadă cu el la această petrecere. Plimpton îi încuiase pe el *și* pe Freya într-o căsuță de fântână oribilă, întunecată și strâmtă.

Și apoi Plimpton fugise.

Bărbatul se purta ca o virgină emoționată cu Christopher în rol de satir pe urmele sale.. Dar femeia pe care o urmărise nu se deranjase să fugă. Rămăsese fermă și nu dăduse înapoi.

Dintre ei doi, Freya era mult mai curajoasă.

Ajunse la ușa lui Plimpton și ciocăni la ușă.

Se auzi un foșnet dinăuntru și apoi tăcere.

– Plimpton, mârâi Christopher cu gura aproape de ușă. Lasă-mă să intru sau dărâm ușa asta blestemată!

Auzi bâjbâială de partea cealaltă și apoi ușa se întredeschise.

Apăru chipul frumos al lui Plimpton, arătând mai *puțin* frumos decât de obicei din cauza luciului transpirației de pe față.

– Harlowe. Chiar nu-ți pot da scrisorile fără bani. Vezi tu...

Christopher puse palma pe ușă și o deschise.

Se părea că Plimpton nu se așteptase la asta. Se poticni, dându-se înapoi. Christopher închise ușa în urma lui.

– Ne-ai încuiat pe mine și pe domnișoara Stewart în blestemata aia de căsuță!

Plimpton făcu ochii mari.

– Eu nu...

– Ce ai avut cu domnișoara Stewart?

– A fost un accident.

– Ai legat-o la ochi, după aceea ai *încuiat* ușa. Christopher avansă spre bărbat, văzând roșu în fața ochilor din cauza furiei. Ar fi putut să moară acolo!

– Stai!

Plimpton se tot dădu în spate până ce se lovi de perete.

– Unde sunt scrisorile?

– Eu nu...

– M-am săturat de scuzele tale smiorcăite. Ai adus sau nu scrisorile?

– De-desigur, se bâlbâi Plimpton.

– *Toate* scrisorile?

Trăsăturile lui Plimpton afișau neliniște.

– Eu... eu nu pot...

Christopher mârâi.

– Da! Plimpton își șterse fruntea cu o batistă. Dumnezeule, de asta am vrut să te încui în căsuța fântânii de la bun început! Ești *violent*. Ieri am fugit pentru că eram sigur că mă vei omorî.

M-am întors doar când am rămas fără fonduri la hanul local. Tot ce vreau sunt banii pe care îi ai. Nu trebuie să fii așa de *îngrozitor.*

– Ai sedus-o pe Sophy, mârâi Christopher. Și acum, când ea este moartă, îi folosești memoria și bunul nume pentru a mă șantaja. Dacă cineva e *îngrozitor*, acela ești tu!

– Nu-i corect! strigă Plimpton. Eu doar am nevoie de bani. Am datorii peste tot – negustori care îmi bat la ușă, îmi cer să-mi plătesc notele de plată și refuză să-mi prelungească creditul. *Tu* îți permiți cu ușurință să mă plătești. Mă îndoiesc că vei observa vreodată că s-au dus banii din cuferele tale ducale, termină el destul de ranchiunos.

– Să nu observ 10 000 de *lire?* strigă Christopher. Ar trebui să fiu chiar Midas să nu observ asta.

– Îmi ești dator, răspunse Plimpton, schimbând tactica. Ai abandonat-o pe biata Sophy. Obișnuia să plângă pe umărul meu, era așa de singură și nefericită! Am fost prietenul ei – singurul ei prieten – în Calcutta. M-a iubit.

Christopher închise ochii un moment din cauza furiei pure, incoerente.

Când îi deschise din nou, Plimpton se uita la el cu o încruntătură evlavioasă pe față.

– Nu-ți *datorez* nimic. Christopher inspiră și zise aproape șoptit: Da, Sophy fără îndoială te-a iubit. Până la urmă – făcu un gest spre bărbat –, ești destul de frumușel, te îmbraci cu stil, chiar dacă ieftin, și ai un soi de farmec la suprafață. Deci te-a iubit. Iar când a venit armata nababului, ai fugit și ai lăsat-o să-și înfrunte soarta ca un laș blestemat!

Plimpton părea indignat. Ceea ce ar fi putut explica replica lui necugetată:

– *Soarta* ei a fost ca tu să o omori în Gaura Neagră.

Christopher renunță să mai pretindă că era civilizat și-l lovi în față.

– James, lacheul, a găsit o fată de la bucătărie concediată chiar săptămâna trecută, murmură Messalina la urechea Freyei.

Celelalte doamne dezbăteau căsătoria și poziția femeii în societate, în vreme ce Freya se așezase un pic mai departe, lângă foc. Se întoarse să se uite la Messalina, aflată la câțiva centimetri de fața ei.

– Așa de repede?

Ea nu-i ceruse în mod explicit lui James să caute alte servitoare concediate din casa Randolph. Servitorul demonstrase abilitatea de a gândi singur. Messalina încuviință din cap.

– Fata se ascunde în casa unchiului ei. Zice că o poate aduce aici ca să-i punem întrebări.

– Când?

Petrecerea mai dura o săptămână. După aceea toată lumea se întorcea în Londra, iar Freya era obligată să se retragă la Dornoch, cum îi ordonaseră Bătrânele Vrăjitoare. Asta dacă nu cumva găsea noi informații – informații *reale* – despre Randolph ca să poată solicita amânarea întoarcerii.

Messalina ridică din umeri.

– I-am cerut lui James să aducă fata imediat, dar el zice că e foarte speriată. S-ar putea să fie nevoie de ceva timp să o convingă.

Freya încă se gândea la acea informație când auzi țipătul. Clipi și își privi paharul de coniac – al doilea. Dar apoi ridică privirea și-și dădu seama că toată lumea auzise țipătul.

– Dumnezeule! exclamă Lady Lovejoy. Ce o fi?

Se ridică în vreme ce Lady Holland se chinuia să îmbrace un halat cu ajutorul lui Selby. Celelalte doamne săriră și ele.

– Bănuiesc că ar trebui să mergem să vedem ce este, zise Messalina încruntându-se.

– Da, într-adevăr! exclamă Lucretia, care era deja la ușă.

Ieșiră pe hol, unde îi găsiră pe Lord Lovejoy și pe contele de Rookewoode alergând spre partea casei unde se aflau majoritatea camerelor domnilor.

Lord Lovejoy se opri când le văzu.

– Sunt sigur că totul este în regulă, doamnelor. Întoarceți-vă în camerele voastre, eu și contele vom vedea despre ce e vorba. Jane, poți trimite după... ceai.

Evident că soția îl ignoră, la fel restul doamnelor. Întregul grup o luă pe hol și toți fură încurajați când se auziseră un strigăt și o rafală de lătrături.

Se dovedi a fi camera domnului Plimpton.

– Dumnezeule, acela este domnul Plimpton? Când s-a întors? murmură Lady Holland.

Freya se ridică pe vârfuri, încercând să vadă peste capetele celorlalți invitați, în vreme ce Lord Lovejoy deschidea ușa domnului Plimpton.

– La naiba! exclamă Lord Lovejoy. Ce înseamnă asta?

Freya îl zări pe Harlowe, stând în mijlocul camerei, înfuriat, în timp ce-l pocnea pe domnul Plimpton. Tess era într-o parte, dar lătrând agitată spre cei doi bărbați.

– Oh, nu!

Ea își făcu loc printre oamenii din fața ei și ajunse la Lord Lovejoy, care bloca ușa.

Imaginea pe care o văzu nu era deloc plăcută. Domnul Plimpton atârna moale de pumnul stâng al lui Harlowe, care era încurcat în lavaliera de la gât.

Tess se opri dintr-odată din lătrat.

– Unde naiba sunt? urlă Harlowe.

– A-acolo! șuieră Plimpton cu gura umflată.

Flutura din mână în direcția unui birou portabil destul de ponosit. Freya traversă spre cutia plată și o deschise. Acolo erau hârtie, peniță, o călimară cu dop și, ascuns într-un sertar îngust, un pachet de scrisori. Se întoarse cu scrisorile ținute strâns în mână.

– Le-am luat, Harlowe. Dă-i drumul!

Harlowe se întoarse spre ea și deschise pumnul fără măcar să se uite când domnul Plimpton căzu în genunchi. Șantajistul sângera – avea o tăietură la sprânceană și o buză spartă.

– Ce înseamnă asta? întrebă Lord Lovejoy.

– Plimpton ne-a încuiat pe mine și pe domnișoara Stewart în căsuța fântânii. Mi-a mărturisit. Harlowe aruncă o privire spre bărbatul laș și miji ochii periculos. Cred că a avut o criză de nebunie.

– Atunci bănuiesc că a primit ce merită, zise Lady Holland, uitându-se dezaprobator la domnul Plimpton.

Harlowe se îndreptă cât era de înalt. Părul lui de culoarea mahonului îi căzuse în jurul umerilor, chipul îi era îmbujorat și teribil de încruntat. Era răpitor.

Domnul Plimpton ridică privirea și deschise în mod stupid gura.

– *Nebunie,* sublinie Harlowe. Pentru că, dacă ar fi *sănătos*, ar trebui să-l acuz de tentativă de omor.

Domnul Plimpton păli și închise gura.

– Cred că, date fiind circumstanțele, zise cu răceală Lord Lovejoy adresându-se domnului Plimpton, ar trebui să-ți aduni lucrurile și să pleci din casa mea. Voi trimite câțiva servitori să te ajute. Se întoarse spre Harlowe: Sunteți de acord, Excelență?

Harlowe încuviință din cap.

– Da, mulțumesc.

Lord Lovejoy se uită la invitații săi, încă adunați în ușa camerei.

– Acum cred că această chestiune s-a rezolvat și ne putem retrage cu toții la culcare.

Întinse brațul către Lady Lovejoy, care îl acceptă și spuse:

– Bravo, dragul meu!

Lord Lovejoy se îmbujoră, căpătând o nuanță adorabilă de roz.

Grupul plecă reticent din cameră, tropăind pe hol.

Freya rămase în urmă, încă ținând teancul de scrisori.

Harlowe luă mâna Freyei și o trase după el în timp ce ieșea din cameră.

Tess venea tropăind după ei.

– Vino cu mine!

Pe Christopher îl dureau degetele și încă se simțea dezorientat din cauza furiei. Dar degetele Freyei erau calde și ferme în palma lui, iar din cine știe ce motiv asta îl mai calma. O clipă se gândi cum ar fi fost să o aibă mereu lângă el, cu ochii ei verzi-aurii scăpărând, spunându-i adevărul verde în față, aplecându-se spre el în vreme ce își susținea punctul de vedere, cu mirosul de caprifoi în păr.

Făcându-l să zâmbească.

Putea simți căldura, calmul acesta dacă ea i-ar fi fost alături mereu? Putea ea să umple golul din el când se lăsa întunericul?

Clătină din cap. Spusese foarte clar că nu dorea asta. Nu-l dorea.

Dar chiar atunci, în clipa aceea, ea îl urma.

Coti pe coridor și intră în camera lui. Tess, care îl urma loial, se duse la locul ei de lângă șemineu și se așeză cu un mare oftat.

În clipa în care el închise ușa, Freya se trase din strânsoarea lui. Se duse la șemineu și se întoarse, privindu-l.

– Chiar era nevoie să-l bați pe domnul Plimpton?

El oftă, trecându-și mâna prin păr. Fusese satisfăcător să-l bată pe nemernicul Plimpton, dar fusese necesar?

Se uită la Freya.

– Da. Nu mi-a dat scrisorile până când nu l-am bătut.

Sprâncenele lui se unire.

– Dar de ce sunt scrisorile așa de importante pentru tine? Ea ridică mâna ca el să nu o întrerupă. Știu că scrisorile dezvăluie că Sophy l-a avut pe domnul Plimpton ca amant, dar ea este *moartă*, Christopher! Clătină din cap. Merită sa faci asta ca să eviți un mic scandal? Să-ți alini mândria masculină?

În acel moment el râse.

– Te asigur că mândria *mea* n-are legătură cu asta.

– Atunci? întrebă ea cu sprâncenele încruntate deasupra ochilor ei furtunoși. Așa de mult ai iubit-o?

El închise ochii și inspiră. Își dorise să evite asta, dar, dacă merita cineva adevărul, aceea era Freya.

Ridică privirea la ea.

– Deschide scrisorile!

– Eu... Se uită de la scrisorile din mâinile ei la el, neobișnuit de ezitantă. Ești sigur?

– Sunt. Cred că e singura cale de a-ți explica.

Ea încuviință din cap și se așeză pe unul dintre scaunele tapițate din fața ferestrelor și desfăcu cu grijă bucata de sfoară care ținea legate scrisorile lui Sophy.

Deschise prima scrisoare și o citi, în timp ce el își turna un pahar de coniac din carafa de pe bufet. O privi în timp ce luă o înghițitură sănătoasă de alcool.

Sprâncenele ei se uneau pe măsură ce citea, iar buzele i se deschiseră ca și cum era pe cale să spună ceva.

Dar apoi trecu la următoarea scrisoare.

Și la următoarea.

Când în sfârșit ridică privirea, el terminase paharul de coniac și stătea lângă ea.

– Sunt toate... Privi scrisorile din mâinile ei. Câți ani avea Sophy?

El zâmbi. Obosit. Trist.

– Era cu un an mai mare decât mine.

– Dar ea... Freya clătină din cap. Scria ca un copil. Lucrurile despre care scrie sunt copilărești. Era...?

– Da, zise el, răspunzând la întrebarea ei nerostită. Era aproape o ușurare să o spună cu voce tare. Sophy era ca un copil. N-am știut înainte să mă căsătoresc cu ea. După cum am zis, m-am întâlnit

cu ea doar de două ori. Eram însoțiți, iar ea abia a vorbit. Am crezut că e timidă. Clătină din cap, amintindu-și. Avea un zâmbet frumos.

– Dar când ai aflat...

El o privi și un colț al gurii i se curbă nefericit la expresia ei îngrozită.

– Nu mi-am dat seama la început. Au fost semne, dar eram prins în scandal, îngrijorat și speriat de ceea ce se întâmpla cu viața mea. Am fost egoist.

– Cum ai aflat? șopti ea.

– Când am rămas, în sfârșit, singuri în noaptea nunții noastre, iar ea plângea și mă evita. A refuzat să doarmă în același pat cu mine. Făcu o grimasă când își aminti de acel șoc de uimire. Tatăl meu mi-a spus că domnișoarele de viță nobilă nu știu nimic despre patul conjugal. Dar nu despre asta era vorba, Sophy nu era doar neștiutoare – era *debilă mintal*. Când mi-am dat seama de adevăr, am înțeles că nu mă pot culca cu ea. Ar fi fost complet greșit.

Se ridică să-și mai toarne un pahar de coniac.

– Îmi pare rău, Kester, zise ea, punând jos scrisorile și îndreptându-se spre el. Puse palma pe obrazul lui, cercetându-i ochii. A fost teribil de nedrept din partea tatălui tău să te căsătorească cu o femeie care avea mintea unui copil. N-ar fi trebuit să o facă.

– Probabil că tata și-a spus că asta era ceea ce meritam. N-a ținut niciodată prea mult la mine, iar când am fost prins în scandal – când i-am pătat numele –, s-a spălat pe mâini în privința mea. Zâmbi trist. Voia ca acea căsătorie să mai atenueze scandalul și să mă trimită de acolo. A reușit. Dar mă îndoiesc că tatăl meu s-a gândit vreodată dacă mariajul putea sau nu să fie unul fericit.

Ea își mușcă buza.

– Cum a ajuns să fie implicat domnul Plimpton?

– Nemernicul acela! Christopher simți cum i se ridică buza superioară. Îi era greu să controleze ura pe care o simțea față de Plimpton. S-a dat pe lângă Sophy. Îi oferea flori și bijuterii ieftine. Când i-a zis că avea nevoie de bani, ea deja se credea îndrăgostită de el.

– Oh, nu! Freya făcu ochii mari. A sedus-o?

El făcu o grimasă.

– Nu cred că s-a culcat cu ea. Slavă Domnului! Dar a făcut-o să creadă că o iubea și că ea era îndrăgostită de el. I-a dat toate

bijuteriile ei și toți banii de buzunar. Când am observat că îmi lipseau unele lucruri – un ceas cu lanț, o carte despre păsări cu ilustrații de mână, o tabacheră incrustată –, am întrebat-o. A plâns și mi-a spus că Plimpton avea nevoie de acele lucruri, pentru că altfel ar fi murit de foame. Le-am spus servitorilor că nu mai era bine-venit în casă. Evident că el a plecat când sursa de bani a secat – și i-a frânt inima. Cât de jalnic se simțise atunci, cu biata Sophy plângând până când i se făcuse rău! Se uită la Freya. Am alungat singurul lucru care o încânta.

– Dacă n-ai fi făcut-o, v-ar fi luat tot ce aveați tu și Sophy, zise ea serioasă.

El clătină din cap.

– Plimpton s-a asigurat că salvează scrisorile pe care i le scrisese Sophy. Cred că intenționa să mă șantajeze și în India. Dar a așteptat. Abia după ce a murit Sophy, după ce am devenit duce și m-am întors în Anglia a venit cu cererea: să-i dau bani, altfel mânjea numele lui Sophy. El îi mângâie obrazul cu un deget. Trebuie să înțelegi. Nu puteam să-l las să facă asta memoriei lui Sophy. N-am fost un soț bun și am greșit pentru că n-am salvat-o, dar *asta* puteam să fac pentru ea.

– Nu cred că ai fost un soț rău, zise Freya. Cred că ai făcut tot ce ai putut într-o căsnicie pe care nu ți-ai dorit-o niciodată.

Apoi se ridică pe vârfuri și-l sărută.

Capitolul 13

Ajunseră, în sfârșit, într-un luminiș mare, unde se înălțau coloane și turnuri de cristal, iar zâne, oameni și alte creaturi dansau.

Printre ei, Rowan o zări pe Marigold.

Rowan porni spre fată, dar Ash puse o mână pe brațul ei.

– Așteaptă, dulceață!

El arătă spre mijlocul luminișului.

Acolo, stând pe un tron de cristal, se afla un cavaler al zânelor cu o coroană din oase de degete. Era glacial, strălucitor ca argintul, tăcut și atât de frumos, încât pe Rowan o duru inima.

Schimbul de la curtea Tărâmului Întunecat

Freya își lipi buzele de ale lui Harlowe, gustând cu limba coniacul de pe limba lui. Păruse așa de trist! Așa de obosit! Iar ea voia doar să-l aline.

Dar buzele i se deschiseră neajutorate când el îi smulse boneta de pe cap și-și petrecu degetele prin părul ei, desfăcându-l pe umeri.

Inima ei bătea, sânii îi erau lipiți de pieptul lui tare și simți în gât cum excitarea îi urcă.

Poate că în adâncul ei știuse că asta urma să se întâmple dacă îl atingea din nou. În ciuda ezitării ei. În ciuda îndoielilor ei de natură filosofică.

Simțea o atracție instinctivă, care n-avea de-a face cu gândurile ei. Căldura corpului lui, furnicăturile date de barba lui pe obrazul ei, forța mâinilor lui. Sentimentul viclean, ce tot creștea, că ea îl tulbura la fel de mult cum el o tulbura pe ea.

Se desprinse de gura lui.

– Arată-mi!

Ochii lui se întunecară, pomeții i se colorară, iar gura îi era umedă de la sărutul lor.

Ea se întinse cu o mână spre partea de sus a cămășii lui și începu să o desfacă.

El rămase încremenit ca o statuie clasică în haine moderne. Ea voia să vadă ce se afla dedesubt.

Îi susținu privirea și deschise primul nasture, materialul foșni ușor și se auzi prea tare în camera tăcută.

El o privea fără a face vreo mișcare care s-o oprească.

Respirația ei începea să se precipite. Ridică ambele mâini și desfăcu al doilea nasture.

Se simțea de parcă parcursese o mare distanță. De parcă trecuse granița într-un teritoriu ciudat, nou. O țară pe care voia să o exploreze.

Desfăcu următorul nasture și apoi pe următorul, degetele ei mișcându-se tot mai repede.

El gemu încet, dar tot nu se mișcă, lăsând-o să facă tot ce voia.

Și asta – permisiunea lui tacită de a se juca, de a-l explora – era mai excitantă decât orice simțise vreodată.

Cămașa avea nasturi până la mijlocul pieptului, iar ea fu foarte atentă să-i deschidă pe toți. Cămașa se desfăcu treptat, descoperindu-i gâtul puternic, adâncitura dintre clavicule și apoi părul spiralat.

Corpul lui era așa de diferit, așa de *fascinant!* Voia să descopere toate modurile în care el era diferit de ea. Voia să vadă, să atingă, să guste.

Freya expiră, simțindu-și bătăile inimii atât de puternice, încât se îngrijoră că le putea auzi și el. Amantul lui Fanny Hill avea păr pe corp. Când citise despre asta, cuibărită într-un loc lângă fereastră în biblioteca goală, își strânsese picioarele.

Se umezise la gândul unui bărbat gol.

La corpul unui bărbat, atât de ciudat și de diferit.

Și acum...

Acum avea unul în față. Putea să facă tot ce voia ea.

Zâmbi – un zâmbet intim – și trase cămașa din pantaloni. El își ridică brațele fără încurajare, iar ea o ridică atât cât putu, după care el o trase până la capăt.

Rămase în fața ei gol până la talie.

Ea se holba la el.

Inspirând și expirând. Doar uitându-se.

Îl considera frumos. Nu era un cuvânt potrivit pentru a descrie bărbații, dar pentru el era adevărat.

Frumos.

De la mușchii unduitori de pe umeri la sfârcurile mici de un roșu-maroniu și până la părul cârlionțat și mai des de la mijlocul corpului, sub buric.

Ea îi zâmbi, uitându-se încântată în ochii lui care se măriră de parcă era surprins de aprobarea ei.

Soția lui îl refuzase fizic. Probabil că fuseseră alte femei, dar o asemenea rană rămânea ascunsă sub piele, ca o vânătaie dureroasă la atingere.

Ea putea să-i ofere balsam pentru acea rană.

Mâna ei atinse partea stângă a pieptului lui. Peste sfârc. Unde îi era inima sub pielea aceea netedă și măslinie.

Avea păr pe piept. Ea își uni degetele, mângâind, simțind atingerea moale, privind cum părul se cârlionța la loc.

Așa de străin!

Așa de minunat!

Se aplecă încet spre el și îi atinse cu vârful limbii baza gâtului. Era cald, viu și avea gust de bărbat și un pic de sare. Închise gura și-l sărută acolo, în vreme ce degetele ei se ocupau de faldul pantalonilor lui.

Pieptul lui mare urca și cobora sub buzele ei. Se simțea ca și cum avea în mâinile ei un lucru periculos și sălbatic. Un animal mult mai puternic decât ea, care îi permitea aceste libertăți.

Desfăcu pantalonii și se mișcă mai iute până când împinse pantalonii în jos. Și acolo era, îndreptată spre ea, *mai groasă* decât se așteptase, sabia lui. Mădularul lui, *erecția*. Avea așa de multe nume, dar ea își amintea de unul din *Fanny Hill*: berbecul, ceea ce păruse chiar intimidant și posibil respingător.

Nu simțea repulsie față de mădular. Era roșiatic și plin de vene. Robust și cumva magnific. Voia să-l atingă, dar fu oprită când el ieși din hainele adunate în jurul gleznelor sale, dându-și și pantofii jos.

Când se aplecă spre ciorapi – singurele haine de pe el – ea puse mâna pe el pentru a-l opri.

– Dă-mi voie!

El nu zise nimic, dar buzele i se deschiseră, sclipind în lumina lumânării.

Ea îngenunche la picioarele lui.

Ciudat lucru! Ea era în poziția de servitoare și chiar juca rolul servitoarei, rulându-i cu grijă ciorapii.

Dar *ea* era cea complet îmbrăcată. El era vulnerabil și gol.

Ea mânuia puterea la picioarele lui.

Și când îi dădu, în sfârșit, ciorapii jos, când el rămase complet gol, cu nimic ascuns vederii ei, se ridică și-i luă mădularul în palme. Iar el șuieră printre dinți.

Săculețele îi erau grele, ca niște pietre, rostogolindu-se ca niște ouă într-un sac. L-ar fi sărutat acolo, dar erau acoperite de păr.

Puse însă buzele pe capul mădularului. Când citise prima dată despre acest act în *Fanny Hill,* fusese șocată și destul de neîncrezătoare. Dar cu cât se gândea mai mult la asta – și cumva se gândea tot mai mult –, cu atât mai interesant părea.

Simți că îi tremurară picioarele când îi gustă, în sfârșit, mădularul.

Oh, era fierbinte, de parcă sub pielea fină, catifelată ardea lavă topită în loc de sânge!

El scoase un sunet deasupra ei, dar ea nu se uită.

Era atentă la lucrurile de mai jos.

Pielea din capătul roșu-închis era trasă în jos. Ea linse stropul de umezeală aflat acolo și apoi își încreți nasul. Era amar.

Nu neapărat rău la gust. Doar... diferit.

Deosebit față de orice mai gustase vreodată.

Deschise buzele și îl sărută din nou, de data asta provocând un geamăt. În sfârșit, ridică privirea.

El era cu picioarele proptite și cu chipul înroșit. Clar excitat, dar fără să acționeze. Lăsând-o să conducă.

Ea zâmbi și supse capul, continuând să se uite în ochii lui. Simțea cum se umezește între picioare, umezeala alunecându-i pe coapse. I se părea teribil de ciudat că acest gest pe care îl făcea pentru el o excita așa de tare.

– Freya, gemu el cu o voce groasă. O privi cu ochii aproape închiși. Plimbă-ți mâna pe mădular! draga mea.

Ea făcu așa cum îi ceru el, atingându-l la început blând, apoi mai apăsat. Pielea lui se mișca independent pe mușchiul tare

de dedesubt. Îi simțea căldura și pulsul sângelui, dar dintr-odată i se păru prea mult.

Se ridică și se duse la patul lui, aruncându-se pe el, rostogolindu-se pe spate și privindu-l stând înmărmurit. Ea își apucă fustele în pumni și le ridică, trăgând materialul peste pulpe, peste șolduri, până când se expuse.

Își desfăcu picioarele voit.

– Harlowe...

El traversă imediat încăperea, se urcă în pat, se urcă peste *ea*, cu chipul sălbatic, expunându-și dinții.

Îngenunche peste ea, așezându-și picioarele între coapsele ei larg deschise și uitându-se la ea precum un leu la o gazelă căzută.

Doar că ea nu era o gazelă. Era o leoaică aprigă și curajoasă.

Îl apucă de umeri și-l trase spre ea.

– Acum. Te rog, acum!

El își coborî șoldurile, alunecând cu mădularul pe coapsa ei. Se cuibări între picioarele ei, desfăcându-i-le și mai mult, iar mădularul lui se opri. Ea îl privi, memorându-i trăsăturile din acel moment. Trăind sălbatic așteptarea și triumful.

El pătrunse în ea.

Urmă o durere arzătoare, dar ea nu scoase nici un sunet. El se retrase și o pătrunse iarăși.

Deschizând-o. Umplând-o. Marcând-o.

Dacă ea era o leoaică, el cu siguranță era leu. Un partener potrivit pentru ea, puternic și protector. Pompă din nou și din nou, mișcându-se treptat și lent până când o pătrunse complet.

Era penetrată, străpunsă și ar fi trebuit să se simtă slăbită de înfrângere. Dar asta era victoria ei. Se arcui sub el, îndemnându-l să se miște. Să termine.

El se retrăgea și intra. Se retrăgea și intra. Ea încercă să-i imite mișcarea și, preț de un ciudat moment, se loviră unul de celălalt. Dar apoi se ridicară în același ritm.

Ea își dădu capul pe spate, suspinând când avu acea senzație.

De *minune*.

Inima îi creștea – o senzație provocată de ceea ce-i făcea acest bărbat. Poate că era leoaică, dar acum știa că nu putea să plece din această bătălie nevătămată. Picioarele îi tremurau și palmele

îi alunecau pe umerii lui alunecoși din pricina sudorii, luptându-se să ajungă în vârf, la scopul comun.

Suspină când corpul lui o făcu să simtă ce nu mai simțise niciodată. Să se îndoiască de faptul că putea trăi așa ceva.

– Așa, draga mea, șopti el cu vocea gâtuită. Suntem aproape. Suntem aproape.

Dar ea nu era sigură. Aproape de ce anume? Asta voia?

Și apoi ajunse acolo, într-un vârf imposibil, și țipă, abia observând când el îi acoperi gura cu a lui.

Simți. Scântei, explozie, umplându-se cu plăcere. Cu senzații.

Pentru acest bărbat. Pentru Harlowe.

Deschise larg ochii și-l privi căzând și el.

A doua zi de dimineață, Christopher se trezi cu mirosul de caprifoi. Nasul îi era acoperit de valuri roșii ondulate.

Se ridică încet pentru a se apleca peste Freya și-i studie chipul.

Stătea întinsă pe o parte, cu o mână curbată sub bărbie, cu buzele pline ușor deschise și cu ochii închiși. Adormită, părea dulce și tânără. O fecioară docilă așteptând ca un prinț să o trezească ușor cu un sărut.

Christopher pufni. Freya nu era o fecioară docilă, iar el sigur nu era un prinț.

Totuși, când se aplecă și o sărută, obrazul ei se simți moale și aproape smerit.

Ea murmură, frecându-și nasul.

El zâmbi și o sărută din nou, presărând atingeri mărunte peste fruntea ei și spre vârful nasului.

Ea clipi și apoi el se uită în ochii ei verzi-aurii.

Ce n-ar fi dat să se trezească așa în fiecare dimineață, în căscatul somnoros al Freyei, dorindu-și să creadă că lumina din ochii ei era doar pentru el!

– Bună dimineața, zise ea răgușită.

– Bună dimineața și ție, milady, răspunse el.

– Cât este ceasul?

El privi ceasul de lângă pat.

– E aproape ora șapte, spuse cu regret. Valetul meu va fi aici într-o jumătate de oră și, deși am încredere în el...

Se opri pentru că ea deja se mișca, dându-se jos din pat. Adormise îmbrăcată, așa că tot ce trebuia să facă era să-și coboare fustele și să-și caute pantofii.

El își dorea ca ea să rămână. Își dorea ca acest timp împreună să continue, poate pentru totdeauna. Dar, chiar când se gândea la asta, se terminase.

Ea țâșni spre ușă și, pentru o clipă, el crezu că avea să plece fără să-i spună un cuvânt. Dar apoi se întoarse, uitându-se la el cu ochii curios de vulnerabili.

– Eu... Mulțumesc pentru azi-noapte.

Deschise ușa și plecă.

Christopher se lăsa la loc pe pat când Tess se hotărî să i se alăture. Îi mângâie urechile în vreme ce se gândea. Cuvintele de despărțire ale Freyei erau o concediere destul de formală, doar că roșise când le rostise. Era o femeie așa de reținută, de parcă inima îi era înconjurată de liane cu spini. Un bărbat se umplea de sânge în încercarea de a cuceri acei spini.

Aproape orice altă femeie ar fi mai ușor de cucerit.

Cu toate astea, el nu voia altă femeie. El o voia pe ea, pe *Freya*. Simțea că, dacă nu o convingea să fie cu el, nu mai avea altă ocazie de a conviețui cu cineva.

De a iubi.

Pe Freya sau pe nimeni.

Mai rămase în pat cu Tess o vreme, după care se ridică și trase pe el un halat. Christopher se opri când văzu scrisorile lui Sophy rămase uitate pe masa de lângă pat.

Freya îi distrăsese atenția de la ele mai întâi cu compasiunea ei și apoi seducându-l. Când ea îl atinsese, *nimic*, nici măcar sfârșitul lumii, nu l-ar fi distras.

Dar, chiar și în mijlocul acelei explorări senzuale, știuse că ea nu avea experiență. Sau cel puțin nu foarte multă – și diferența oricum conta prea puțin.

Și după ce făcuse dragoste cu ea? Nu-și putea imagina să nu o mai facă. Îl durea pieptul la acest gând. Trebuia să o convingă de faptul că se putea căsători cu el fără a-și pierde libertatea.

Dar mai întâi avea alte probleme.

Christopher răscoli cărbunii din șemineu, aruncând alți cărbuni până când flăcările se aprinseră. Apoi luă scrisorile lui Sophy

de pe masă și le aruncă una câte una în foc, privind cum ard și se transformă în cenușă. Poate avea să simtă ceva – un sentiment de dreptate, de datorie îndeplinită.

Dar nu simți nici o satisfacție când distruse scrisorile.

Sophy tot moartă era.

– Este cea mai entuziasmantă petrecere la care am participat vreodată, zise Lucretia mai târziu în acea dimineață, ungând un biscuit cu unt.

Îl băgă în gură și mestecă, uitându-se veselă în jurul mesei.

Îmbufnată, Messalina se gândi că Lucretia era singura persoană veselă în acea dimineață. O durea capul, probabil de la prea mult coniac din seara precedentă. Lady Holland era un pic palidă și foarte tăcută. Evident, domnul Plimpton lipsea de la masă pentru că aproape fusese dat afară din casă, iar restul grupului nu era mai vorbăreț.

Era o singură excepție – sau mai degrabă două. Arabella Holland stătea lângă Lord Rookewoode, cu chipul luminat de o bucurie evidentă în vreme ce purtau o conversație nepăsătoare.

Messalina fu nevoită să-și reprime o tresărire. Să-ți afișezi emoțiile așa de deschis era ca și cum cereai destinului să dea cu tine de pământ. Bău din ceai, sperând că cinismul ei era nefondat.

– Mă întreb dacă domnul Plimpton a găsit o cale să se întoarcă la Londra, zise Lucretia încă mult prea veselă. Arăta groaznic azi-noapte după ce l-a bătut ducele. De ce crezi că l-a displăcut așa de mult Excelența Sa?

– Cred că e mai bine să nu întrebăm, zise sumbru Messalina.

Vicontele de Stanhope tuși neobișnuit.

– Omul meu m-a informat că domnul Plimpton a fost văzut într-o trăsură care pleca din orașul din apropiere în această dimineață.

Toată lumea de la masă își îndreptă atenția spre acest subiect neașteptat de bârfă.

– Deci a plecat? întrebă domnul Aloysius Lovejoy, cu sprâncenele ridicate.

– Așa se pare, răspunse Lord Stanhope. Eu mă întreb ce l-a făcut pe domnul Plimpton să-i încuie pe duce și pe domnișoara Stewart în casa fântânii. Poate că știa lucruri despre duce pe care noi, restul, nu le știm?

– Sau poate că este un mic vierme șiret, zise mieros Lady Lovejoy.

Vicontele roși când Freya intră în salonul pentru micul dejun, atrăgând atenția tuturor.

– Bună dimineața, zise Lucretia entuziasmată.

În același timp, Regina Holland rosti:

– Oh, domnișoară Stewart, iată-te!

Freya clipi la asaltul subit de voci.

– Bună dimineața, răspunse ea și se așeză pe locul gol de lângă Messalina.

Toată lumea avu grijă să nu se uite în direcția ei – toată lumea cu excepția Lucretiei, care ronțăia al doilea biscuit și se holba curioasă la Freya.

– Ceai? întrebă Messalina pentru că ceainicul era în fața ei.

– Da, te rog.

Freya făcu ochii mari, întrebători.

Messalina clătină ușor din cap și murmură ca să audă doar ea:

– Jane mi-a zis că James, lacheul, o aduce pe fata de la bucătărie în dimineața asta.

Expresia Freyei era amabilă și curioasă.

– Când?

– Imediat ce se întoarce – probabil chiar după micul dejun.

Freya încuviință ușor din cap și se ocupă de ceaiul ei în vreme ce conversația de la masă se îndrepta spre subiecte mai vesele.

Câteva minute mai târziu, un lacheu intră în încăpere și se aplecă, șoptind ceva la urechea lui Jane. Aceasta încuviință din cap și privi spre Messalina.

– Mă întrebam dacă ai vrea să vezi acele păpuși noi la modă pe care mi le-a trimis croitoreasa de la Londra.

– Da, desigur, rosti Messalina, ridicându-se.

Se uită cu subînțeles la Freya, după care ieși cu Jane din salonul pentru micul dejun.

Traversară holul și intrară într-un mic salon, unde îl găsiră pe James stând lângă o fată slabă. Servitorul era îmbrăcat cu haine obișnuite de lucru și cu o pălărie moale trasă peste față. Lângă el, fata de la bucătărie era minionă, numai piele și os. Nu avea mai mult de 14 sau 15 ani.

În urma lor se deschise ușa, și Freya se strecură în salon.

– Am pierdut ceva?

– Nu. Messalina clătină din cap. Încă n-am început.

Freya se uită la Jane.

– Îmi permiteți, milady?

Jane încuviință din cap.

– Te rog.

Freya își îndreptă umerii și se întoarse către servitor.

– James, nu-i așa?

– Da, doamnă.

– Pe cine ai adus?

James deveni atent la tonul autoritar și calm al Freyei.

– Aceasta este Lucy Cartwright, care a lucrat ca fată în bucătărie în casa Randolph.

Lucy, care era înfășurată într-un șal gri tricotat, arăta de parcă voia să o ia la goană din încăpere.

– Lucy, zise James cu fermitatea unui tată, aceste doamne doresc să-ți pună niște întrebări. Tot ce trebuie să faci este să le răspunzi.

Lucy încuviință timid din cap în vreme ce cele trei doamne se așezară în jurul ei.

Freya îi zâmbi fetei.

– Ai lucrat mult pentru Lord Randolph, Lucy?

Fata ridică dintr-un umăr.

– Un an, domnișoară.

– Deci ai cunoscut-o pe Lady Randolph.

– Da.

– Care era relația dintre Lady Randolph și Lord Randolph?

Ochii mari ai lui Lucy se uitară la James.

– Relația? Erau lord și lady, domnișoară.

– Da, zise răbdătoarea Freya, dar cum se purta Lord Randolph cu Lady Randolph? Era un soț iubitor?

Lucy își uni sprâncenele, după care expresia ei se lumină.

– Țipa, dacă la asta v-ați referit.

– Da, la asta, răspunse Freya. Țipa des la Lady Randolph?

– Tot timpul, doamnă, și îi adresa cuvinte urâte. Doamna mea era tristă din cauza asta. Camerista ei ne povestea în bucătărie că Lady Randolph plângea în camerele ei.

Freya ridică ușor din sprâncene, de parcă vestea aceasta era prea puțin interesantă și întrebă lejer:

– A lovit-o vreodată?

Lucy se uită fix.

– Oh nu, domnișoară! Lord Randolph nu-i genul care să ridice mâna.

Messalina simți că umerii i se lasă din cauza dezamăgirii.

Dar apoi Lucy continuă:

– N-a lovit-o pe Lady Randolph nici când a încercat să fugă.

Messalina schimbă o privire entuziasmată cu Jane. Asta *chiar* era o informație. Freya își drese vocea.

– Poți să ne povestești despre asta, Lucy?

– Păi... Lucy își schimonosi chipul. Eu nu eram acolo când s-a întâmplat, pentru că era noapte. Dar Bob, băiatul de la grajduri, mi-a zis că doamna a fost găsită în grajduri doar în cămășuță și pelerină. Hastings, grăjdarul-șef, s-ar fi făcut că nu vede, dar era și domnul acolo. A luat-o pe Lady Randolph de braț și a tras-o prin ploaie înapoi în casă. Bob a zis că se auzeau urletele de departe. A fost tare urât.

– Și după aceea? întrebă Freya.

Lucy ridică din umeri.

– Nimic, domnișoară. Eu n-am mai văzut-o după aceea.

– La naiba! murmură Messalina.

Se simțise așa de încrezătoare când auzise de Lucy, crezând că avea să afle, în sfârșit, ceva despre ultimele zile ale lui Eleanor!

– Și când au chemat doctorii? insistă Freya.

– Nu au chemat doctorii, zise Lucy, părând nedumerită. Doar au dus-o în pivniță.

Messalina nu pricepu pentru un moment.

Apoi se îndreptă.

– Lady Randolph a fost dusă în pivniță?

– Da, domnișoară.

– Acolo s-a îmbolnăvit? întrebă blând Freya. În pivniță?

– Îmbolnăvit, domnișoară? întrebă Lucy.

– De boala de care a murit, clarifică Freya.

Fruntea lui Lucy se lumină.

– Oh, să vă ajute Dumnezeu, domnișoară! Lady Randolph *nu* a murit.

Lângă Messalina, Jane își înăbuși o exclamație.

Messalina își păstră cu greu calmul. Freya se aplecă un pic în față.

– Vrei să spui că Lady Randolph este în viață și ținută prizonieră în pivnițele casei Randolph?

Lucy privi spre James de parcă voia să verifice dacă aristocrații erau așa de proști.

– Da.

– Oh, Dumnezeule! zise Jane, neputând să-și mai țină emoțiile în frâu.

Messalina tocmai voia să-i ceară lui Lucy să explice unde anume erau pivnițele, când se deschise ușa și intră Lucretia.

Messalina se întoarse și spuse:

– Ce este?

Lucretia privi spre servitoare, apoi spre ea.

– Lord Randolph s-a întors la reședință.

Capitolul 14

Ash o conduse pe Rowan la Regele Zânelor și o îndemnă să îngenuncheze în fața lui.

– Stăpâne, zise Ash cu capul plecat.

Regele Zânelor se întoarse încet.

– Frate, de ce ai adus o muritoare la curtea mea?

– Această femeie vrea să-ți ceară ceva.

Regele Zânelor o fixă pe Rowan cu ochii lui argintii.

– Vorbește, ființă muritoare!

Rowan tremura de frică, dar ridică bărbia.

– Vreau să o iau înapoi pe Marigold.

Atunci dansatorii se opriră.

Schimbul de la curtea Tărâmului Întunecat

În acea după-amiază, Freya se plimba prin mica grădină închisă din spatele casei Lovejoy, încercând să se gândească la un plan pentru a o salva pe Lady Randolph. Dacă o scotea pe Eleanor, atunci putea folosi modul abominabil în care Lord Randolph își tratase inocenta soție ca avantaj împotriva Legii vrăjitoarelor. Chiar și într-o societate ostilă femeilor, un soț care le spunea tuturor că soția lui murise, dar o ținea prizonieră în secret era prea mult.

Din ce înțelesese ea de la James, căruia îi ordonase să vegheze casa Randolph, problema eliberării lui Lady Randolph era că pivnița avea o singură intrare, care era bine păzită. Lord Randolph deja își declarase soția moartă, cu înmormântare și piatră funerară. Dacă el își dădea seama că urma să aibă loc o tentativă de salvare, putea pur și simplu să o omoare pe Lady Randolph pentru a-și acoperi faptele.

Dacă Lady Randolph ar fi avut vreo rudă bărbat în viață cu putere, l-ar fi chemat să o susțină, dar Eleanor nu avea.

Freya își trecu degetele peste un trandafir roz-deschis, uitându-se în inima nedeschisă a florii. Lady Randolph chiar era la mila soțului ei. Putea să o facă prizoniera lui, să o omoare, să-și ascundă crima și să-i folosească zestrea.

Întreaga poveste era îngrozitoare, nedreaptă și *enervantă*.

Singura cale prin care Freya putea să-i dea peste cap planurile lui Lord Randolph era să o prezinte pe Lady Randolph în fața societății și să dovedească faptul că ea era în viață și întreagă la minte. Dar pentru a face asta trebuiau mai întâi să o elibereze.

Freya oftă. Abuzul îngrozitor la care o supusese soțul pe Lady Randolph era îngrijorător când venea vorba de legătura cu sexul opus. Cu toate astea, ea se culcase de bunăvoie cu Harlowe chiar în noaptea precedentă.

Se aplecă să miroasă trandafirul. Ar fi trebuit să se simtă vinovată că i se dăruise lui Harlowe?

Că își făcuse un amant?

Da, cu siguranță, dacă judeca după tot ce fusese învățată în copilărie de guvernante și de vicari. O domnișoară ar fi trebuit să-și păstreze virginitatea, chiar dacă nu se căsătorea niciodată. Dar moștenirea ei venea de la Societatea Femeile Înțelepte. Mama, bunica, străbunica ei și cele dinaintea lor fuseseră Femei Înțelepte. Orice femeie adusă în familie prin căsătorie învăța obiceiurile lor de la femeile de Moray. Toate fiicele erau inițiate când împlineau vârsta potrivită.

Femeile Înțelepte priveau sexul și căsătoria dintr-un punct de vedere diferit. Majoritatea membrelor societății erau căsătorite și aveau copii, dar unele locuiau în Dornoch, necăsătorite și cu amanți. Unele aveau copii fără un soț. Altele nu aveau deloc nevoie de bărbați. Și unele aveau amante. Nici un fel de femeie nu era considerat mai bun decât altul. Dacă hotăra să se întoarcă și să trăiască în Dornoch, urma să fie bine primită, *mai ales* dacă era însărcinată.

Fiecare copil era considerat un dar de Societatea Femeile Înțelepte.

Sunetul unor cizme pe pietriș o făcu să se întoarcă.

Harlowe venea spre ea cu pas hotărât, cu soarele făcându-i părul să strălucească. În acea zi era îmbrăcat în negru și părea și serios, și adorabil de frumos. Tess venea în urma lui, oprindu-se din când în când să adulmece vreo floare de pe alee.

– Bună ziua, zise ea.

El veni direct la ea și-i prinse mâna cu mâna lui mare, ținându-i-o cât se aplecă să-i sărute dosul palmei.

Sărutul subit și intens o luă prin surprindere. Suspină la atingerea buzelor lui, deschizând gura mare și lacomă după gustul lui.

El îi dădu drumul, părând destul de satisfăcut.

– Ești gata să călărești?

Ea încuviință din cap când Tess veni la ea ca să o mângâie prietenește. Freya primise un bilet de la el chiar după prânz, în care îi propunea să facă o plimbare călare, iar ea deja purta costumul. El întinse brațul și ea îl acceptă, îndreptându-se spre grajduri.

Dar era ciudat. Cinci ani trăise ca însoțitoare plătită. Statutul ei fusese un pic deasupra servitorilor și se obișnuise să stea în spate, în vreme ce fetele Holland călăreau, dansau sau erau curtate de domni.

Era curtată?

Privi pe sub gene spre Harlowe. Cu ani în urmă, fusese visul ei din copilărie. Pentru o clipă, o luă amețeala. Și-l aminti când era tânăr, înalt, slăbănog, frumos, dar neformat.

Și acum era tot înalt, dar mai lat, maturizat complet, cu o umbră de cinism în ochii întunecați. Cele două imagini oscilară și se unire, dar el era același om, un bărbat pe care îl știa dintotdeauna.

Cu o pauză de cincisprezece ani.

Își flexă degetele pe brațul lui, simțind mușchiul sub haină. Era real. Era acolo.

În acea noapte din urmă cu cincisprezece ani, viața ei fusese dată peste cap. Familia de Moray nu-și dăduse seama la început, dar își pierduseră cu toții poziția, prietenii, locul în lume, iar pentru Freya lucrurile rămâneseră așa.

Acum viața ei fusese iarăși dată peste cap într-un mod ciudat. Un domn de același rang cu al ei se plimba alături.

Asta fusese cândva ceea ce ar fi trebuit să i se întâmple în viață.

Freya nu știa ce credea despre asta. Trăise atâția ani singură și independentă! Poate că era prea târziu să revină la ceea ce era considerat normal de restul lumii.

Ajunseră la curtea grajdului, unde doi cai așteptau deja înșeuați. Observă că armăsarul pe care urma să-l călărească era mai bun

decât cel călărit la picnic. Era un murg care își agită capul când ea se urcă în șa.

Se uită la Harlowe și, când încuviință din cap, el întoarse calul și ieși din curte cu ea alături.

Alese drumul opus ciudatei și micii păduri, luând-o pe drumul făcut la picnic. Tess o luă înainte, uneori oprindu-se ca să cerceteze gardurile vii ce creșteau pe marginea drumului.

Cerul era de un albastru profund, cu nori albi ce păreau pictați la orizont. Era o zi frumoasă.

După un minut, Freya întrebă:

– Ai auzit că domnul Plimpton a plecat din zonă?

Buza lui superioară se curbă.

– Da și îi urez cale bătută.

– Asta pare să fie părerea generală.

El pufni, dar nu răspunse.

Călăriră în tăcere câteva minute.

Freya se tot gândea la dilema legată de Lady Randolph. Își dorea să-i poată cere părerea lui Harlowe.

Asta o opri un moment. De obicei, nu căuta sfatul nimănui. Poate că se sfătuia cu Messalina sau Crow, dar lua propriile decizii, își discuta următoarea mișcare doar cu ea însăși.

Dintr-odată, acest lucru i se păru destul de singuratic.

Harlowe privi spre ea de parcă îi auzise gândurile.

– Ești bine?

Ea inspiră.

– Da.

– Bun, zise el serios. N-aș vrea să înduri o excursie prin împrejurimi doar pentru compania mea exemplară.

Freya își mușcă buza, încercând să nu zâmbească.

– Haide!

Harlowe ieși de pe drumul principal și o luă pe o cărare, îndemnând iapa la deal.

Ea îl urmă, aplecându-se un pic în șa.

Tess se ivi dintre tufișurile de lângă ei, depășind caii, cu limba atârnând pe o parte a gurii în bucuria ei de câine.

Calul Freyei se poticni cu un pas rapid în lateral. Ea se balansă, apucând de mânerul șeii din partea îndepărtată, cu inima sărindu-i în piept.

– Te ții bine? întrebă Harlowe privind-o atent.

Ea inspiră și încuviință din cap.

– Da.

Ajunseră în vârful dealului. Harlowe opri calul și descălecă, făcând o buclă cu frâiele peste un tufiș încâlcit. Veni lângă Freya când ea își desfăcea piciorul de pe oblânc. Alunecă în brațele lui, simțindu-i căldura peste pieptul ei și i se tăie respirația când se uită la el.

Noaptea trecută îl primise pe acest bărbat în corpul ei. Îl simțise peste ea, cu umerii lui lați alunecându-i sub palme, cu picioarele între ale ei.

Încă o durea înăuntru, între picioare. Nu tare. Dar destul cât să-și amintească.

El păși în spate și legă și calul ei, după care o luă de mână și o trase pentru a o întoarce.

Freyei i se tăie respirația. Sub ei se întindea ținutul pe dealurile verzi ondulate. Văzu câmpuri mărginite de garduri vii și ziduri, drumul rostogolindu-se și vacile maronii ca niște puncte ce păsteau pe un câmp. Văzu turla ca un ac a unei mici biserici în depărtare și, mai aproape, doi bărbați mergând pe un drum, cu greble pe umeri.

Vedea lumea.

– E nesfârșit, nu-i așa? zise ea.

Îl simți că o privea.

– Poate. Este Anglia verde și în dezvoltare. Una dintre moșiile mele ducale este dincolo de dealul ăla. Arătă spre un punct undeva în dreapta lor. Încă n-am avut șansa s-o vizitez.

Ea se uită la el.

– Ai multe moșii și conace?

– Un număr ridicol. Făcu o grimasă. Când mă gândesc că tata a complotat ca să mă însor cu Sophy, plângându-se că a trebuit să plătească pentru asta câteva hectare, mi se pare destul de ironic.

– Dar nu avea de unde să știe că vei moșteni un ducat, sublinie ea. Ai zis că ramura ta era destul de departe de succesiune.

– Da, ai dreptate, zise el, privind peste dealurile ondulate.

Ea ezită, apoi întrebă:

– Când a murit tatăl tău? Mi-e teamă că nu-mi amintesc.

Harlowe clătină din cap.

– N-ai motiv să-ți amintești. Tatăl meu a murit în urmă cu patru ani. Când eu eram în India. A murit singur – mama murise de febră

la un an după ce am plecat din Anglia. Nu s-a mai căsătorit și, din câte știu, nu s-a mai apropiat de altă doamnă.

– Trebuie să o fi iubit tare mult, zise moale Freya.

– Nu, răspunse el calm. Nu cred că tata a iubit pe altcineva în afară de el însuși.

Ea înghiți în sec.

– Îmi pare așa de rău, Kester!

– Mulțumesc. El clătină ușor din cap. Dar nu mai contează. Nu mai are vreo putere asupra vieții mele.

Oare? Freya se îndoia. Nu erai mereu influențat de părinți, chiar dacă erau morți de mult? Pentru ea influența unui părinte – bună sau rea – era ceva permanent. Uneori, ceva de care îți era imposibil să scapi. Ea fusese modelată de iubirea mamei și a tatălui ei și de afecțiunea severă a mătușii Hilda.

Nu fusese Harlowe la fel de afectat de *lipsa* iubirii?

Dar nu spuse asta. Însă îl întrebă:

– Și mama ta? De ea ai fost apropiat?

El făcu o grimasă.

– Cred că da. În primul an în India, mi-a trimis patru scrisori. Singura scrisoare primită de la tatăl meu a fost una în care mă informa despre moartea ei.

Ea se întinse și-i atinse mâna.

El își petrecu degetele printre ale ei, privind spre dealurile de dedesubt.

– N-am avut nici un cuvânt de spus la căsătoria mea. Am acceptat-o pe Sophy ca soție pentru că nu am avut de ales. Aveam 18 ani și nici o putere. Dar acum sunt bărbat și duce. Nu vreau o fată căreia să-i fie frică de mine sau una care să fie de acord cu tot ce spun și fac eu. Se întoarse spre ea și-i luă și cealaltă mână. Vreau o femeie care să-mi fie parteneră. O femeie care știe ce vrea. Pe cineva ca *tine*, Freya! Pe cineva care să mă aline noaptea.

Ea îi strânse mâna, dar zise cu precauție:

– Nu știu dacă eu sunt femeia pe care o vrei.

El inspiră, cu sprâncenele unite de parcă se pregătea de luptă.

– De ce?

Ea își mută privirea din ochii lui albaștri și prea intenși.

– Nu mai sunt fata pe care o știai tu dinainte de... Inspiră. Dinainte de acea noapte.

Pe chipul lui se zări o urmă de nerăbdare.

– Eu nu te-am cunoscut cu adevărat când erai copilă. Erai prietena surorii mele mai mici. Un băiat pe cale să devină bărbat nu e atent la fetele așa de mici.

– Dar crezi că mă cunoști acum? Își înclină capul. M-ai întâlnit din nou cu câteva zile în urmă. Nu știi nimic despre viața mea din ultimii cincisprezece ani. Știi foarte puține despre viața mea de acum. S-ar putea să fie lucruri care să nu-ți placă la mine.

– Cum ar fi? o provocă el.

Ea se uită în ochii lui. Era timpul să-i spună.

– Știi cine sunt Femeile Înțelepte?

– Femeile Înțelepte? Christopher se uită curios la Freya. Ce întrebare ciudată! Nu-și dădea seama ce legătură aveau cu discuția asta. Dar o respecta pe Freya și opiniile ei. Se gândi și apoi zise: Parcă îmi amintesc... Când eram destul de mic, doica mea a vorbit despre vrăjitoare și le spunea Femei Înțelepte.

Freya pufni nu foarte elegant.

– Femeile Înțelepte *nu* sunt vrăjitoare. Doar oamenii foarte superstițioși sau fanatici cred asta. Femeile Înțelepte sunt un fel de societate care s-a înființat înainte ca romanii să ajungă în această țară. Înainte ca istoria să fie scrisă, pentru că nu *aveam* un limbaj scris.

El se uita fix la ea.

– Atunci de unde știi despre ele?

– Pentru că fac parte din Societatea Femeile Înțelepte, răspunse Freya.

O spuse de parcă era ceva important. Profetic.

– Ce înseamnă asta mai exact? întrebă el lent.

Ea oftă, întorcându-se spre a privi spre ținutul de dedesubt.

– Multe lucruri. O membră a Societății Femeile Înțelepte jură să ajute alte membre și femeile în general. Învață istoria noastră și, dacă dorește, poate să învețe alte materii ezoterice. Se uită la el. Utilizarea anumitor ierburi și cum să le cultive. Secretele nașterii copiilor și cum funcționează corpul femeii. Avem o bibliotecă mare, cu cărți scrise de strămoașele noastre cu toate cunoștințele și istoria ordinului nostru. Cândva, cu secole în urmă, erau mii de Femei Înțelepte. În acea perioadă, o membră își putea duce viața într-un

sat sau într-un oraș și să nu facă nimic deosebit în afară de a se întâlni cu alte membre. Dar apoi au venit vânătorii de vrăjitoare.

– Societatea ta a fost vânată ca și cum ar fi fost o adunare de vrăjitoare?

Christopher se încruntă. Oamenii superstițioși puteau fi foarte periculoși.

– Da, zise ea sumbru. Femeile Înțelepte au fost vânate ca vrăjitoare de la începutul anilor 1400. Mii de femei au fost torturate și arse. Ne-am retras în Scoția, dar apoi a izbucnit vânătoarea de vrăjitoare în ultimul secol. Se uită la el cu ochii aprinși. A apărut o soartă mai rea decât vânătoarea de vrăjitoare – bărbații Dunkelder. Sunt fanatici și neobosiți. Știu despre Femeile Înțelepte și ne vânează în mod sistematic.

El îi prinse brațele, trăgând-o mai aproape, pentru că ceea ce-i povestea ea îi trezea toate instinctele protectoare. De ce *căuta* ea distrugerea?

– Îți amintești că ți-am povestit despre mătușa mea Hilda? zise ea blând.

El încuviință din cap, parcă dorindu-și să nu mai audă.

– Arsurile de pe fața ei și plămânii afectați care până la urmă au omorât-o erau căpătate în urma unui atac al bărbaților Denkelder. Când era tânără, au ars casa în care ea și prietena ei locuiau. Mătușa Hilda a încercat să o salveze pe cealaltă femeie. Nu a putut, dar așa și-a ars plămânii și fața.

– Freya, zise el păstrându-și vocea egală cu efort. Semnul ăla de vrăjitoare de pe căsuța fântânii... Ești vânată de un bărbat Dunkelder?

Ea ezită.

– Am fost avertizată că la petrecere este un bărbat Dunkelder, dar, în afară de semnul de vrăjitoare, nu am văzut nimic, zise ea simplu, de parcă era cel mai natural lucru din lume că putea fi urmărită de un fanatic nebun, care voia să o *ardă*. Dar este important să păstrezi secretul despre toate astea.

– Sigur că voi păstra secretul, zise el nerăbdător. Dar trebuie să pleci din casa Lovejoy. Vino cu mine! Eu te pot proteja în...

– Nu.

Se uită în ochii ei și văzu că era *dezamăgită* de reacția lui. *Ce naiba?*

Christopher inspiră adânc. Inspiră din nou, amintindu-și că Freyei îi plăcea să ia propriile decizii.

– De ce nu?

– Pentru că am o poziție în cadrul Societății Femeile Înțelepte, zise ea practică. Eu sunt Macha. Adică... Ei bine, *spion*, așa bănuiesc că e cel mai ușor mod de a explica. Eu adun informații pentru Femeile Înțelepte. Acum am rămas puține. Liderii noștri și majoritatea membrelor Societății Femeile Înțelepte s-au retras într-un oraș în nordul îndepărtat al Scoției. Acum înțelegi de ce este nevoie să le avertizez de pericolele care ar putea veni dinspre lumea largă. Poate nu știi, dar un asemenea pericol este în Parlament. O lege care permite din nou tortura și judecarea vrăjitoarelor. Nu pot lăsa ca o asemenea lege să treacă.

– Cum o vei opri? întrebă el, încercând să-și păstreze vocea egală.

Era nebună, cum o crezuse el inițial? Gândindu-se că putea opri votarea unui *act legislativ?*

– Bărbatul care susține legea este Lord Elliot Randolph, vecinul familiei Lovejoy. Și-a închis soția. Dacă o pot găsi, pot folosi ce i-a făcut ca să-l împiedic să susțină legea.

Se uită fix la ea, la această femeie feroce, curajoasă, *nebună*.

– Freya...

Ea ridică sprâncenele.

– Da?

El clătină din cap, căutând cea mai simplă obiecție.

– Credeam că Lady Randolph a murit anul trecut.

– Avem informații că încă este în viață.

– Chiar dacă este, ce te face să crezi că i-a făcut ceva așa de îngrozitor? întrebă el cu blândețe. Poate că Lady Randolph a înnebunit, iar el a închis-o pentru propriul bine.

– În *pivniță?* întrebă ea tăios.

El tresări.

– Prea bine. Sunt de acord că ceea ce spui pare foarte...

– Mulțumesc, răspunse ea cu sarcasm în voce.

El oftă, aplecându-și fruntea spre a ei. Noaptea trecută fusese așa de tandră, dar asta era cealaltă față a Freyei: o războinică plecând la luptă fără teamă.

– Trebuie să te pui în pericol? Trebuie să o faci singură?

– Am aliați, zise ea blând, punându-și palma pe obrazul lui. Iar în ce privește pericolul, da, mă tem că da. Aceasta e misiunea mea din cadrul Societății Femeile Înțelepte.

Christopher se gândi că putea să urască Femeile Înțelepte.

– Prea bine. Ești membră a Societății Femeile Înțelepte. Nu eviți pericolul nici dacă îți cer eu. Accept asta la tine. Vei accepta în schimb că eu te vreau drept soție? Nu ca să te închid, nu ca să te înjumătățesc, ci ca să mergi alături de mine? Să fiu cu tine și să te prețuiesc?

Îl mai refuzase, iar Christopher nu era așa de vanitos încât să creadă că ea avea să se mărite cu el atât de repede după... Deși făcuse dragoste cu ea între timp. Nu, bătălia asta era mai bine să fie dusă pe termen lung.

Ea clătină din cap.

– Mai este problema legată de familia mea. Nu doar Ran, ci și Lachlan, Caitriona și Elspeth. Chiar dacă eu mă împac cu trecutul, nu pot să sper că ei...

– Nu trebuie să ne ocupăm de asta chiar acum, o întrerupse el. Trecutul, familia ta, Ran și toate celelalte sunt lucruri la care ne putem gândi mai târziu. În momentul ăsta tot ce vreau să știu este dacă ești dispusă să *încerci*.

Ea se uită fix la el cu o expresie bănuitoare, iar el așteptă, un pic amuzat, în ciuda informațiilor îngrijorătoare pe care ea i le dăduse.

În ciuda fantomei trecutului lor.

Apoi dintr-odată încuviință din cap, ciudat de mândră.

– Te-am avertizat, Kester! Dacă la sfârșit descoperi că nu sunt femeia care mă credeai, dacă ești dezamăgit...

El o sărută, oprindu-i avertismentele. Era caldă în brațele lui, buzele fierbinți se mișcau sub gura lui. Încă protesta, chiar dacă îi răspundea la sărut.

„Femeia asta..." Enervantă, certăreață. O dorea – asta știa deja –, dar în timp ce-i mușca ușor buza de jos își dădu seama că nu anticipase ceva. Era posibil să aibă nevoie de ea. În trup. În minte. În spirit.

Înălță capul, privind cum i se luminează ochii.

Sperând că el nu era la fel de buimac.

Una era să o dorească. Și alta era să *aibă nevoie*.

Se întoarse și o conduse înapoi la calul ei.

– Hai să ne întoarcem! În curând va trebui să ne pregătim pentru cină.

Fluieră după Tess, care se ghemuise sub un copac. Se ridică, se întinse și se scutură, după care veni spre ei.

Christopher simți privirea Freyei când își uni palmele pentru a o ajuta să încalece.

Ea puse o mână pe umărul lui și ghetuța în palmele lui, încrezătoare ca un copil, iar el simți un val de mândrie, în ciuda grijii legate de rolul ei ca Femeie Înțeleaptă.

Avea să o cucerească și apoi să o protejeze mereu.

Pentru că avea să fie a lui.

Coborâră dealul, cu Christopher înainte, până când ajunseră din nou pe drumul de țară. Acolo se trase înapoi ca Freya să poată veni lângă el.

Se întoarse pentru a o întreba...

Un iepure țâșni din ascunzișul aflat sub un tufiș, alergând direct prin fața calului Freyei.

Calul o luă la fugă.

Freya își aminti, că, atunci când avea 8 ani, ascultase la ușa unei camere cum mama ei și un grup de doamne discutau șoptit despre moartea unei vecine.

Vecina fusese trasă de calul ei până ce murise.

Calul se zguduia și se smucea. Ea se agățã de el disperată. Credea că avea să moară.

Sau că i se putea prinde costumul de scara șeii, fiind trasă până ce murea. Murgul coti, iar ea își lăsă cu disperare greutatea spre partea îndepărtată a șeii ca să nu alunece. Nu-l putea opri. Era scăpat de sub control.

Avea să moară dacă nu găsea o cale să se salveze.

Inima îi bătea puternic în piept și nu mai putea respira. Atunci văzu că drumul din față cotea.

Trase cu toată forța de frâie, ignorând că zăbala putea răni calul. Trebuia să oprească murgul înainte de a coti.

Iar dacă nu putea, trebuia să sară.

Era mai bine să controleze cumva căzătura decât să fie aruncată de pe cal.

– Sari pe calul meu!

Se uită în stânga și-l văzu pe Harlowe călărind alături de ea, cu o expresie serioasă și hotărâtă.

O privi în ochi și strigă:

– Te voi prinde!

Imposibil. Putea să cadă între cai și să fie călcată. Clătină aprig din cap.

– Singura cale este să sar din șa pe pământ!

– *Freya!* Pentru Dumnezeu, *ai încredere* în mine!

Ea privi din lateral.

Încordat, Harlowe era aplecat peste gâtul calului.

– Scoate piciorul din scară!

– Voi cădea! strigă ea.

– Nu! Întoarse capul și, pentru o clipă în acea teribilă cursă a morții, ea îi văzu chipul calm și ochii hotărâți privind-o. Te voi prinde. *Crede-mă!*

Ea își scoase piciorul din șa.

Murgul se împletici, îndepărtându-se de calul lui Harlowe.

Ea sări.

Și el *o prinse.*

Cu un braț în jurul taliei. Cu corpul atârnând pe lateralul calului său. Murgul coti și se îndepărtă.

Ea icni, încercând să respire.

Nu putea să o țină așa. Era grea, iar cu cealaltă mână trebuia să controleze calul.

Mârâi și cu un braț îi ridică trupul peste șa în fața lui. Ea se prinse de el, agățându-se îngrozită de antebrațele lui și având grijă să nu stea în calea frâielor.

El încetini calul la trap.

Ea se lovi de pieptul lui Harlowe câteva secunde, apoi din fericire calul continuă la pas. O zări pe Tess mergând alături de ei, la o distanță sigură față de cal.

Brațul lui Harlowe încă era în jurul taliei ei, ca o fâșie de fier, făcând să-i intre corsetul în carne.

Dar ținând-o în siguranță.

Atât de în siguranță!

Închise ochii și inspiră pentru a se liniști.

– Ești bine? întrebă el pe o voce răgușită.

– Da. Încuviință din cap. Da, mulțumesc!

El râse cu respirația întretăiată.

– Cu plăcere. Chiar aveai de gând să sari la pământ?

Se întoarse puțin pentru a-i vedea chipul. Expresia lui era ciudată, de parcă ea făcuse o ispravă neașteptată.

– Da. Tu ce ai fi făcut dacă ai fi fost pe un cal speriat?

– M-aș fi ținut bine cu genunchii de el până când l-aș fi controlat din nou.

Ea arcui dintr-o sprânceană.

– Și dacă ai fi avut ambii genunchi de o parte a calului pentru că erai călare pe o șa de femeie și gata să cazi?

Se uită la ea cu sprâncenele unite când îi răspunse:

– Aș sări.

– Exact.

– Plecăciune în fața logicii tale superioare, zise el de deasupra ei. Hai sus aici! Respiră și o aranjă mai bine în fața lui. Poți să treci cu piciorul de partea cealaltă a calului?

– Ar trebui să-mi ridic fustele. Dar fustele îi erau adunate sub ea. Nu știu dacă aș mai fi suficient de decentă...

– La naiba cu asta! mormăi el, șocând-o. Nu vreau să cazi din nou.

Nici ea n-ar fi vrut să cadă și, gândindu-se mai bine, hotărî că utilitatea era mai importantă decât modestia.

Cu un foit destul de ciudat își eliberă piciorul stâng și-l trecu peste greabănul calului. Harlowe o trase la pieptul lui și întoarse calul spre direcția casei Lovejoy.

Freya încă își trăgea sufletul. Tremura.

– Ești bine? întrebă el cu vocea lui profundă și calmă. Nu ești rănită?

– Sunt bine, răspunse ea, încercând să-și calmeze vocea.

– Hm...

Simți atingerea buzelor lui pe ureche.

– Mă voi simți mai bine când vom fi înapoi în casa Lovejoy.

– Da.

Douăzeci de minute mai târziu, intrau în curtea grajdului. Un grăjdar veni în fugă să prindă frâiele calului.

– Excelență, mă bucur să vă văd! Murgul a venit înapoi la trap cu spumă la gură. Tocmai voiam să trimitem o echipă de căutare.

Harlowe încuviință din cap.

– Mulțumesc, dar n-am fost răniți.

– Slavă Domnului! exclamă omul.

Harlowe descălecă. Se întoarse și ridică brațele spre Freya.

Ea reuși să își treacă piciorul peste grumazul calului și apoi alunecă în brațele lui.

El o trase mai aproape.

– Vino!

Când o conduse în casă, cu Tess venind în urma lor, Freya nu se putu abține să nu se gândească la faptul că se simțise în siguranță în brațele lui Harlowe. Nu mai avusese senzația asta alături de altcineva – senzația că el putea să o protejeze cu orice preț.

Senzația aceea de siguranță, de *grijă* era seducătoare. Poate prea seducătoare. Se simțea vulnerabilă în fața acestui sentiment, a atenției manifestate de altă persoană. A atenției lui *Harlowe*. Trebuia să se asigure că orice decizie lua, o făcea cu mintea limpede, neinfluențată de propriile slăbiciuni.

Capitolul 15

Ash nu se mișcă, dar Rowan simți cum degetele lui se încordează pe brațul ei în semn de avertisment. Regele Zânelor zâmbi, iar gura lui dezvălui niște dinți ascuțiți.

– Prea bine. O poți lua pe dulcea Marigold înapoi pe tărâmul muritorilor dacă îmi poți spune care este ea. Dacă nu poți, tu și ea veți rămâne cu mine pentru totdeauna. Ești de acord?

– Da.

Rowan se întoarse spre curteni și văzu că toți arătau la fel ca Marigold.

Schimbul de la curtea Tărâmului Întunecat

Târziu în acea noapte, Christopher stătea la fereastra lui în pantaloni, cămașă și halat în vreme ce Gardiner se învârtea, aranjând lucrurile.

– Asta este tot, Excelență? murmură Gardiner.

Christopher se întoarse de la fereastră și încuviință din cap.

– Du-te în camera ta, Gardiner! Este târziu.

– Da, Excelență.

Valetul făcu o plecăciune și închise ușa în urma lui.

Christopher stinse lumânările din cameră. Se duse la fereastra întunecată și așteptă, uitându-se afară în noapte.

Nu se mișcă nimic.

În sfârșit, ceasul de porțelan de pe poliță bătu ora douăsprezece și jumătate.

Christopher se întoarse și se uită la Tess, întinsă lângă foc.

– Șezi!

Ea dădu din coadă o dată pe podeaua de marmură, dar nu se deranjă să-și ridice capul.

El se duse la ușă și ascultă, după care ieși în liniște.

Holurile erau goale.

După plimbarea lor periculoasă, Freya își petrecuse restul zilei cu doamnele din grup. O văzuse doar la cină, iar atunci, desigur, ea stătuse la capătul celălalt al mesei.

Știind că un nebun fanatic putea să o vâneze, Christopher nu avea să lase siguranța ei în voia sorții. Fără îndoială, Freya intenționa să nege că avea nevoie de protecția lui – și poate că așa era. Avusese de gând să se salveze singură de pe un cal în fugă în acea după-amiază.

Dar, chiar dacă era o războinică, tot avea să se ducă la ea. Nevoia de a o proteja era o forță primitivă în el.

Se îndreptă spre un mic hol de trecere, mai puțin luminat decât cel unde se aflau camerele lui, și bătu ușor la ultima ușă.

Freya se uită prin ușa crăpată și apoi o deschise larg, lăsându-l să intre. Purta doar cămășuța.

Jurământul lui de a o proteja fără a o atinge se duse.

Sânii ei erau liberi, rotunzi și plini, iar linia taliei era o curbă ce incita un bărbat la sălbăticie.

La ruinare.

Se uită fix la ea, cu mintea care cedase controlul mădularului. Voia să o atingă. Să o strângă.

Să o *devoreze*.

Era o zeiță.

Ea rămase nemișcată, privindu-l cu ochi misterioși.

– Dă aia jos! zise el ursuz.

Ea trase cămășuța, dezvăluind gambele sculptate, genunchii cu gropițe, coapsele netede. Părul dintre ele era de un roșu-portocaliu glorios, cârlionții ascunzând mugurul de dedesubt. Abdomenul îi era de un alb cremos, iar buricul ei părea una dintre cele mai erotice lucruri pe care le văzuse el vreodată.

Simți cum îi transpiră fruntea.

Cămășuța fu ridicată mai sus, dezvăluind sânii rotunzi, frumoși, cu sfârcurile roz pal.

Își dădu cămășuța jos și o aruncă deoparte.

Freya rămase mândră în fața lui, ca un nud de Rembrandt trezit la viață. Roz, alb și roșu-portocaliu. Și cu părul ei sălbatic, cârlionțat și liber căzându-i pe umeri.

Ca *ea*.

Ca Freya.

El se apropie și o luă în brațe, trecându-și mâinile peste pielea mătăsoasă, după care își lipi gura de a ei.

Ea oftă venind spre el, iar sânii ei se striviră de pieptul lui. Buzele i se deschiseră, și el le linse până când ea îi supse limba.

Mădularul îi pulsa în pantaloni, fiecare bătaie crescând peste cealaltă, până când pulsa cu totul pentru ea.

Corp, suflet și mădular.

Christopher o ridică și din doi pași ajunse cu ea pe pat. Se retrase și se dezbrăcă iute. Când în sfârșit fu gol, ridică privirea și o surprinse privindu-l.

Rămase nemișcat, lăsând-o să-l privească, simțind dorința ce creștea în el în vreme ce se controla.

Ea rupse vraja întinzând mâna.

Era ceva eliberator în a se dezbrăca în fața unui bărbat.

În a se dezbrăca în fața lui *Harlowe*.

Freya îl privi cum vine spre pat, cu mădularul greu balansându-se în timp ce se mișca. Era umflat și erect, stând drept aproape ca o amenințare.

Dar ea nu era speriată.

Din contră. Coapsele îi erau alunecoase și umede, iar sfârcurile tânjeau să fie atinse.

El se urcă peste ea, cu mușchii umerilor încordați, cu privirea intensă și se aplecă să-i ia în gură un sfârc.

Se arcui, șocată de acțiunea subită și de atingerea buzelor lui. Șocată de dorința simțită.

Se întinse spre el, încercând să-l tragă peste ea, dar el nu se mișcă. Dădu drumul sfârcului și-l linse, apoi se retrase și suflă.

Ea suspină, iar sunetul se auzi tare în cameră. Nu-i venea să creadă că suspina și gâfâia doar pentru că el îi atinsese o foarte mică parte din corp.

– Am visat la ei, zise el pe o voce joasă.

Ea se uită fix la el, simțindu-se țintuită de expresia lui plină de dorință. Cu o noapte în urmă, nu se dezbrăcase. Nu-i văzuse sânii.

Gura lui tresări.

– Sânii tăi frumoși, senzuali. Îi ascunzi tot timpul sub șalurile alea blestemate – nici măcar un centimetru de piele de sub gât nu ți se vede. Șalul ăla mă face să-mi imaginez diverse lucruri.

Trecu delicat cu degetul pe sub sânul ei, excitând-o. Când sfârcul i se transformă într-un punct, își trecu degetul în jurul lui, fără a-l atinge.

– M-am gândit la pielea ta albă, zise el, privind sfârcul. M-am gândit la carnea moale. M-am gândit cum voi simți sânii tăi în mâinile mele.

Când privirile lor se întâlniră, ea inspiră intensitatea din ochii lui albaștri precum cerul.

– Dar n-am avut destulă imaginație. Vino aici!

Se rostogoli, trăgând-o în sus și în poala lui în timp ce el se așeză cu spatele lipit de tăblia sculptată a patului. Ea stătea călare peste el, cu picioarele de o parte și de alta, cu capul la nivelul umerilor lui, iar el o ținea în brațe.

Dintr-odată, se simți jenată. Crezuse că el avea să facă imediat dragoste cu ea.

– Lasă-mă să te descopăr! murmură el și ea simți cum se încordează de dorință.

El îi adună sânii în mâini și își înălță capul pentru a-i linge, a-i suge, pentru a se *înfrupta* din sfârcurile ei. Trase cu buzele de primul, apoi de celălalt, după care îl cuprinse cu gura, sugând puternic.

Picioarele ei se mișcau neobosite, de parcă ceva străin prelua corpul. Îi simți mădularul peste fund, fierbinte ca un fier de marcat, iar atunci îl dori. Era *pregătită*. Nu înțelegea de ce el întârzia.

Încerca să o tortureze?

El o îndemnă să îl privească, îndemnând-o să-l încalece, și apoi fu mult mai bine. Mădularul lui se ridică peste stomacul ei, iar ea se deschise – își deschise coapsele – și se frecă de el. Mugurul, acea părticică din ea, era umflat și tânjea ca el să o elibereze, dar mișcările o făceau doar să tânjească și mai mult.

În vreme ce ea se mișca, el o trăgea de sfârcuri, ciupind și strângând cu degetele. Transmițându-i un fior de nevoie în centrul feminității.

Se ridică în genunchi. Puse mâinile pe pieptul lui și se frecă mai puternic. Mădularul lui alunecă într-o parte, iar ea scânci când nu-l mai simți.

– Aici, draga mea, zise el pe o voce aspră. Doar...

Îi simți mâna între picioarele ei, atingând-o cu dosul degetelor în locul acela umed. Așeză capătul mădularului între coapsele ei.

Privirile li se întâlniră.

– Lasă-te în jos pe mine!

Ea încuviință din cap pentru că să vorbească îi era peste puteri. Dacă nu-și astâmpăra setea aceea mai repede, putea să-și piardă mințile.

Împinse cu șoldurile, simțind cum capul acela gros o invadează.

Oh, era minunat!

Capul îi căzu pe spate când se ridică un pic – nu prea mult, nu voia să-l piardă – și apoi se lăsă din nou în jos pe mădularul lui. Forțându-l să intre în ea cu toată lungimea, lățimea și *căldura*.

Satisfăcându-și nevoia.

Degetele lui se relaxară când ea se așeză și se uită la el cu un scâncet.

– Te rog. Atinge-mă, *te rog!*

Nările lui fremătară.

– Așa?

Vocea îi era și aspră și foarte tandră când o ciupi de sfârcuri – *puternic*.

Ea se arcui de plăcerea împletită cu durere.

– Din nou!

El zâmbi periculos și o strânse de sfârcuri.

Ea se aplecă în față cu un geamăt.

– Ah, gemu el.

O prinse de ceafă, ducându-i gura peste a lui în timp ce o pătrundea.

Ea suspină, scoțând un sunet înăbușit de limba lui care intră în gura ei. Era deasupra, dar tot el o pătrundea.

Din nou.

Și din nou.

Se cutremură deasupra lui, simțind plăcerea întinzându-se în ea ca un lac de căldură în pântec. El o apucă de fund cu ambele mâini, ținând-o ferm pe loc în timp ce pătrundea în ea.

În gât i se adună un țipăt neajutorat și agonizant, iar primele valuri o loviră. El își desprinse gura de a ei și își strecură degetul mare între buzele ei.

– Mușcă dacă trebuie!

Și-l mușcă, gustând sarea și bărbatul, cutremurându-se peste mădularul lui în timp ce el o umplea de plăcere.

Îi simțea privirea pe chip, urmărind-o cum se dezvăluia strat cu strat, până când îi văzu centrul intim și vulnerabil.

S-ar fi ascuns dacă ar fi putut.

Nu putea.

El încremeni dintr-odată, iar ea deschise ochii pentru a-i vedea vulnerabilitatea. Miji ochii cu buzele deschise și o privi de parcă murea pentru ea. Se arcui deasupra lui, primindu-i sămânța fierbinte.

Christopher se trezi devreme în dimineața următoare. Camera era luminată doar de rămășițele focului, dar știa că nu era singur.

Freya respira liniștită lângă el, cu brațul peste pieptul lui de parcă nu voia să-l piardă în timp ce dormea.

Păcat că nu se simțea la fel de posesivă când era trează!

Era întinsă pe o parte, cu sânii plini lipiți, creând o vale curioasă. Iar din valea aceea ieșea inelul lui Ran, atârnat pe un lănțișor subțire de argint. Se uită la el, la simbolul a tot ceea ce făcuse greșit în tinerețe.

Tot ceea ce pierduse: onoare, Anglia și familie.

Recuperase Anglia. Onoarea era ceva ce nu se putea recăpăta complet niciodată. Și familia?

Putea el să regăsească familia?

Se uită la chipul adormit al Freyei și-și dori să-și poată deschide pieptul și să-și dezvăluie inima, pentru că nu găsea cuvinte să-i spună ce însemna pentru el. Oftă și atinse lănțișorul de argint, lăsându-l să-i curgă printre degete pentru a apuca inelul. Silueta șoimului era enigmatică. Ciudată. Purtase acest inel cincisprezece ani, dar nu era sigur că îl examinase vreodată.

Fusese o amintire a celei mai mari rușini a lui.

Acum observă că piatra neagră, purtată și tocită de-a lungul secolelor nu reflecta lumina, fiind aproape imposibil să citești mottoul de dedesubt. Știa însă deja ce spunea. *„Parvus sed ferox* – Mic, dar aprig."

Lăsă inelul, iar ea se mișcă, strâmbându-se.

– Bună dimineața, zise el.

Ea clipi ca o fetiță. O fetiță confuză. El îi zâmbi.

Își reveni repede, iar expresia i se lumină cu o viteză aproape înspăimântătoare. Semăna foarte mult cu simbolul familiei ei: rapidă, letală, mereu alertă. „Mică, dar aprigă."

– Încă ești aici, zise ea rece.

El arcui o sprânceană.

– Da, draga mea, dar nu te teme! Voi pleca înainte ca servitorii să își înceapă munca.

Între sprâncenele ei apăru o linie. Poate că ar fi trebuit să-i pară rău pentru ea – tocmai se trezise, indiferent cât de alertă părea – și să se îndure de ea. Să se retragă cât ea era blândă și vulnerabilă. Dar, gândindu-se mai bine, era o idee bună să profite de orice slăbiciune când venea vorba de Freya.

Avea așa de puține!

Îi atinse obrazul cu un deget, minunându-se de moliciunea pielii ei, dar ea se retrase.

Mâna lui căzu pe pat.

– Știi că porți o armură tot timpul?

Ea se uită ciudat, aproape vulnerabilă, apoi expresia i se calmă.

– Nu știu la ce te referi.

– Nu? El se așeză în fund, punându-și brațele pe genunchi. Nu-i scăpă că ea își feri privirea de goliciunea lui. Uneori, simt că duc o luptă pentru respectul tău – o luptă pe care o pierd.

– Poate că așa este, zise ea blând.

El simți că i se strânse ceva în piept și, în ciuda durerii, zise foarte blând:

– Poate că așa este.

Ea clătină din cap, ferindu-și privirea.

– Ce vrei să fac? Nu mă pot schimba. Se uită la el. Tu nu te-ai schimba pentru mine.

El inspiră.

– De unde știi?

Ea doar îl privi fix.

El oftă și se dădu jos din pat.

– Nu m-ai întrebat. Poate că nu dorești.

Își ridică lenjeria de pe podea și se îmbrăcă, ascultând tăcerea ei.

În cele din urmă, o privi. Stătea în pat, cu brațele încrucișate defensiv peste sâni și cu o încruntătură rebelă. Nu voia să o lase așa de acră. Ar fi trebuit să o sărute, să-i spună ce frumoasă era și să iasă pe ușă înainte să se certe.

Dar asta nu-l apropia de ea.

– Freya. Ai iubit vreodată? Ai avut vreodată un iubit?

Ea se uită la el cu coada ochiului.

– Doar pe tine. Știi asta.

– Nu. Trase cămașa pe el. De ce ar trebui să știu?

– Credeam că domnii își dau seama.

Obrajii ei se îmbujorară cu un roz ce i se potrivea. Micul lui șoim curajos era rușinat.

Aproape că se urcă înapoi în pat. Dar în schimb zise:

– Nu. Poate că mi-am dat seama că nu aveai experiență, dar nu că erai virgină. Și uite o informație despre mine pe care ți-o spun fără ca tu să mă fi întrebat. Eu n-am avut o iubită înainte de tine.

Ea se încruntă.

– Dar...

El ridică mâna pentru a o opri.

– O parteneră de pat, da. Una sau două. Dar nu o *iubită*. E o diferență, nu crezi?

Ea se uită mută la el.

El plecă, închizând ușa foarte încet.

Capitolul 16

Ash se apleacă și îi șopti lui Rowan la ureche:

– Ține-ți iubirea pentru Marigold în mâini și o vei găsi!

Rowan se încruntă. Ea nu o iubea pe Marigold. Nici măcar nu o plăcea.

Rowan se ridică și se plimbă încet pe lângă cercul de fete identice, uitându-se la fiecare chip și încercând să-și amintească toți anii petrecuți alături de Marigold.

Toate fetele arătau la fel, iar Rowan se temu că avea să rămână pentru eternitate pe Tărâmul Întunecat.

Schimbul de la curtea Tărâmului Întunecat

Mai târziu în acea dimineață, Messalina era tolănită pe o bancă în grădină, cu un braț peste ochi, încercând cu disperare să se gândească cum o puteau salva pe Eleanor. Domnii din grup plecaseră călare să împuște potârnichi, fazani sau poate păuni. Doamnele rămase se aflau majoritatea în fața casei, jucând un soi de joc pe peluză, dar Messalina era prea îngrijorată cu privire la Eleanor ca să guste amuzamentele frivole.

– Dacă, zise Lucretia destul de răgușit lângă ea, dăm foc casei?

Messalina ridică brațul suficient cât să se uite pe sub el la sora ei. Lucretia găsise cumva vreo șase tarte cu lămâie și le devora cu lăcomia unui copil de trei ani.

– Cum ne va ajuta să o eliberăm pe Eleanor dacă o prăjim?

Lucretia ridică din umeri.

– Mă gândeam că am putea intra în casă în timp ce toată lumea fuge.

– Și noi ne-am prăji odată cu Eleanor.

Fruntea netedă a Lucretiei se încruntă.

– Așa crezi?

– *Da*, zise Messalina cu mai multă forță decât era necesară, însă era la capătul răbdării. Este în pivniță. Vom fi cu toții prinși. Se încruntă la sora ei. Și dacă tot discutăm despre asta, tu de când ai devenit așa de nemiloasă?

Lucretia linse crema de lămâie de pe o tartă și zâmbi ca un demon.

– Sunt o Greycourt, corect?

– Corect. Messalina își lăsă brațul la loc peste ochi. Cred că mai întâi trebuie să-l îndepărtăm pe Lord Randolph. Servitorii sunt mereu mai ușor de convins fără un stăpân lângă ei.

– Machiavelic, murmură aprobator Lucretia.

– Și eu sunt o Greycourt.

– Așa este, spuse sora ei și apoi oftă satisfăcută. Am mâncat ultima tartă.

– Eu nu înțeleg de ce nu ai forma unui balon.

– Ar trebui să am, nu-i așa? Lucretia părea mult prea mulțumită de ea însăși. Dar acum îmi este sete. Cred că mă duc înăuntru să găsesc niște ceai.

– Hm...

Messalina nu se deranjă să ridice privirea. Rămase întinsă și ascultă pașii surorii ei, care se îndepărta.

Trebuiau să o scoată pe Eleanor din pivnița aceea blestemată cât mai curând posibil. Numai Dumnezeu știa în ce stare era după un an închisă. Lord Randolph chiar era diavolul.

Messalina sări de pe bancă. Trebuia să se consulte cu Freya – sigur ea avea mai multă experiență cu eliberarea doamnelor închise. O luă pe una dintre aleile de pe partea exterioară a grădinii, admirând trandafirii înfloriți pe lângă care trecea.

Coti și se opri. În față, pe o parte a aleii se afla o bancă, iar pe bancă stătea un bărbat. Era îmbrăcat îngrijit, tot în negru. Avea ochii negri somnoroși deasupra pomeților pronunțați și, în ciuda unei cicatrici albe subțiri sub ochiul stâng, ar fi fost frumos dacă n-ar fi avut sprâncenele pe care le avea. Se ridicau ascuțite deasupra ochilor, făcându-l să arate ca un demon.

– Ce faci aici, domule Hawthorne? întrebă tăios Messalina.

El se ridică elegant, cu un zâmbet pe buzele pline, păcătoase, de parcă râdea de ea.

Dar vocea lui Gideon Hawthorne răsună gravă când el îi răspunse:

– De ce să nu fiu aici, domnișoară Greycourt?

Accentul lui era perfect, ca și cum crescuse în puf, deși ea bănuia că nu era așa.

– Mă spionezi.

Se strădui să-și ascundă teama din voce.

– Poate.

– Poți să-i spui unchiului meu că disprețuiesc această supraveghere constantă din partea *creaturii* lui, zise ea.

Chipul lui se albi pentru o secundă, după care redeveni calm. Înclină capul într-o parte, părând un trișor curios.

– Doar dorește să fii în siguranță.

– Știm amândoi că e o *minciună*, zise ea cu forță. Unchiului meu nu-i pasă decât de el. *Pleacă!*

Messalina nu aștepta ca el să-i răspundă. Se întoarse și o luă repede spre casă. Își simțea inima bătând prea repede și prea ușor și nu-și revenea.

Naiba să-i ia pe Gideon Hawthorne și pe unchiul ei!

Ajunse la terasă și se forță să nu se întoarcă. Să vadă dacă el era în urma ei ca un monstru groaznic din copilărie.

Deschise ușa casei și intră, închizând-o ferm. Apoi se cufundă într-un scaun, cu capul în palme.

Le urmărise acolo? *De ce?*

– Messalina?

Înălță capul.

Freya stătea în fața ei, părând îngrijorată. Messalina își drese vocea.

– Da?

Freya se uită atent la ea.

– Ești bine?

– Da, desigur. Se ridică și își netezi fustele. De fapt, mă bucur să te văd. Voiam să vorbesc cu tine despre Eleanor. Făcu ochii mari. Dar n-ar trebui să te joci pe peluză?

Freya zâmbi.

– Lady Holland m-a trimis să-i aduc șalul.

– Atunci te însoțesc sus, hotărî Messalina.

Se întoarseră spre scări.

– Unde-i Lucretia? întrebă Freya.

– Probabil s-a întors în pat, răspunse ea. Sora mea e cea mai leneșă persoană pe care ai văzut-o vreodată.

Buzele Freyei tresăriră așa cum făceau când avea 11 ani.

– Mai leneșă decât Quintus?

Messalina pufni într-un mod chiar regretabil.

– Mai ții minte când ne-am strecurat în camera lui și l-am gâdilat la nas cu o pană?

În vara aceea, se plictiseau teribil, iar Quintus cu accesele lui de furie fusese prea tentant. Freya rânji.

– Îmi amintesc că a sărit urlând și ne-a alergat prin casă. Niciodată nu mi-a fost așa de frică.

– Ai chicotit tot timpul!

– Da. Freya privi în jos, zâmbetul dispărându-i în timp ce urcau scările. Ce mai face Quintus?

– E bine. Ridică privirea la Freya, apoi și-o mută. După moartea Aureliei, Quintus petrecuse un an în crize de furie aproape de suicid și apoi devenise foarte tăcut. Adevărul era că nu știa cum era – nu-și mai dădea seama. Zise în mod ciudat: I-a fost greu – la fel ca nouă, tuturor – când Aurelia a murit.

– Îmi pare rău, zise Freya, luând-o de braț și împingând-o amical în umăr. Cred că a fost îngrozitor.

Messalina simți lacrimi în ochi.

– Mulțumesc.

Freya încuviință din cap. Se întoarse spre scări.

– M-am gândit.

Messalina își șterse ochii cu o batistă.

– Da?

– Crezi că Jane ar putea să-l invite pe Lord Randolph la cină mâine-seară? întrebă lent Freya.

– Din câte știu eu, sunt în termeni amiabili, răspunse Messalina, atentă dintr-odată.

– Bun, zise serioasă Freya. Atunci propun ca tu și eu să o salvăm pe Eleanor mâine-noapte.

Freya se îndreptă spre salon înainte de cina din acea seară. Inima îi bătea mai tare la gândul de a-l vedea din nou pe Harlowe după ce domnii fuseseră plecați toată ziua. Îi fusese *dor* de el.

Își dădu seama. Când începuse să simtă absența lui Harlowe?

Mai mult, de când începuse să se *bizuie* pe prezența lui pentru a-și schimba starea de spirit? Sigur această bucurie febrilă era sănătoasă? Nu putea să ia o decizie clară legată de căsătoria cu Harlowe cu senzația de căldură umblându-i prin vene.

Era ca și cum ar fi băut prea mult coniac și cu siguranță nu ar fi luat o decizie bună dacă ar fi făcut *asta*.

Și apoi își dădu seama că începuse să se gândească serios la căsătoria cu Harlowe. *În ciuda* fricii de a se pierde pe ea și libertatea ei.

În ciuda familiei ei și a Societății Femeile Înțelepte.

Poate că era beată din cauza dorinței.

Când Freya se opri la ușa salonului, era destul de enervată pe ea însăși.

Cercetă încăperea și se duse să stea lângă Lady Holland.

– Milady.

– Iată-te, domnișoară Stewart, zise angajatoarea ei destul de absentă.

Freya îi urmări privirea lui Lady Holland până la Arabella, care stătea lângă Lord Rookewoode, cu capetele apropiate. Arabella chicotea în vreme ce contele se uita la ea printre gene, amuzat.

Ridică din sprâncene.

– Lucrurile par să meargă bine.

– Hm, mormăi Lady Holland.

Freya se uită repede la ea.

– Nu?

– Poftim? Femeia mai în vârstă o privi, dar ochii ei păreau să i se elibereze de toate gândurile. Oh, nu mă băga în seamă. N-ar trebui să ne facem planuri pentru copii, zise ea oarecum neclar. Nu ies niciodată cum ai crede.

Freya încă se întreba la ce se referise, când văzu cu coada ochiului o siluetă.

Lord Stanhope se uita la ea cu răutate.

Freya își feri privirea.

– Unde e Regina?

Lady Holland oftă.

– În pat. Mă tem că tânjește după domnul Trentworth.

Privirea i se mută înapoi la Arabella, amuzată de ceva ce-i spusese contele. Freya își studie angajatoarea pentru un moment și apoi spuse, în ciuda discernământului:

– Milady, sunteți mama ei! Dacă nu sunteți de acord cu contele, n-ați putea să-i interziceți pur și simplu să-l mai vadă?

Lady Holland râse sec.

– Din ce motiv? Că e prea bogat, din familie prea bună, prea frumos și prea agreabil? Clătină din cap. Nu, cred că asta doar l-ar face mai atrăgător pentru ea. Iar dacă i-aș spune adevărul – că eu nu-l consider o partidă potrivită pentru ea –, i-aș frânge inima. Nu-i voi face așa ceva Arabellei mele.

Freya se încruntă și zise încet:

– N-ați menționat nimic inacceptabil despre Lord Rookewoode. Ați enumerat doar trăsăturile lui bune. Iertați-mă, dar nu văd de ce asta n-ar fi o căsătorie bună.

– Nu? Lady Holland zâmbi un pic trist. Poate că eu văd o suferință viitoare, dar spune-mi, crezi că îmi iubește fata?

Freya clipi. În toți anii în care fusese martoră la peștitul în societatea engleză, niciodată nu auzise cuvântul *iubire*.

Se întoarse pentru a se uita la cuplu. Lord Rookewoode era realmente foarte elegant, îmbrăcat după ultima modă, cu dantelă la încheieturi și la gât. Zâmbetul îi era iute și un pic cinic. Aveai senzația că era *prea* fermecător. Dar se uita la Arabella cu o expresie prietenoasă, apropiindu-se pentru a auzi ce-i spunea ea.

– Este evident că îi pasă de opinia ei, răspunse Freya. Uitați-vă cum o ascultă! Nu știu dacă ne putem da seama dacă există iubire de la distanță, dar chiar ține la ea.

Lady Holland încuviință din cap.

– Ține la ea, dar eu cred că Arabella îl iubește.

– Nu asta se dorește? întrebă nedumerită Freya. Dacă Arabella îl iubește pe Lord Rookewoode, atunci ar trebui să fie foarte fericită să se mărite cu el.

– Ah, dar căsnicia nu ține doar o zi sau o săptămână, zise Lady Holland. Sunt ani întregi de conviețuit cu aceeași persoană, descoperindu-i obiceiurile și probabil fiind dezamăgit de punctele lui slabe mai umane. Dacă unul din soți nu simte o iubire profundă și puternică în timpul căsniciei, există pericolul să simtă dispreț față de celălalt.

– Imposibil!

Lady Holland se întoarse spre ea cu un zâmbet trist.

– Ești o romantică, domnișoară Stewart. Te sigur că am văzut multe căsnicii care s-au clătinat după ani, partenerii devenind tot mai cruzi unul cu celălalt. Sau, mai rău, ignorându-se.

– Dar, obiectă Freya, ați spus că Arabella este îndrăgostită de conte.

– Da și am spus că probabil contele *ține* la Arabella. Se uită la Freya. A ține la cineva nu este egal cu a iubi.

Lady Holland considera că o căsnicie între fiica ei și Lord Rookewoode nu avea să meargă bine pentru că el nu o iubea pe Arabella. Freya se încruntă la cuplu. Dar poate că Lady Holland se înșela. Poate că Lord Rookewoode putea descoperi istețimea și bunătatea Arabellei. Poate că afecțiunea lui avea să se transforme în iubire *în timpul* căsniciei. Ar fi fost o poveste minunată.

Freya nu credea în povești.

Arabella era o femeie foarte sensibilă. Părea să trăiască totul mai profund – bucuria, suferința, furia. Dacă Lady Holland avea dreptate, asta se putea transforma în ceva îngrozitor.

Lângă ea, Lady Holland inspiră adânc.

Freya ridică privirea, așteptându-se ca ochii ei să fie îndreptați spre Arabella.

Dar spre ele venea vicontele de Stanhope, cu o expresie ciudat de triumfătoare.

Se opri chiar în fața Freyei și zise cu o satisfacție evidentă.

– Vrăjitoareo!

Christopher se opri în pragul salonului, uimit de acuzația pe care Stanhope tocmai o scuipase către Freya.

„Vrăjitoareo!"

Dumnezeule! Stanhope era bărbatul Dunkelder, cel care voia să o *ardă!*

Christopher privi spre Freya. Se albise complet.

La naiba cu el! Cum îndrăznea să o acuze de *vrăjitorie?*

– Despre ce bați câmpii, Stanhope? întrebă el, traversând salonul.

Stanhope se uita fix la Freya cu ochii mari și cu un zâmbet destul de sinistru pe față.

– Mă refer la vrăjitoare, Excelență. Cele care au de-a face cu diavolul. Care fac ritualuri malefice pentru a dobândi putere asupra altor femei – sau bărbați. Vrăjitoare care trebuie interogate, judecate și *arse*. Își linse buzele. Vrăjitoarea *asta* trebuie arsă!

– Prostii, mârâi Christopher.

– Oare? Dintr-odată, ochii căprui și mari ai lui Stanhope păreau diabolici când se uită la Christopher. Dar un bărbat fermecat nu-i deloc cel mai bun judecător.

Lady Holland oftă de parcă cearta lor era o pierdere obositoare de timp.

– Ce vă face să credeți că însoțitoarea mea este o – buza i se curbă foarte ușor – vrăjitoare?

– Îi cunosc trecutul! strigă așa de tare Stanhope, încât Lady Holland se dădu înapoi. Este dintr-o familie cunoscută foarte bine pentru vrăjitorie. Propria mătușă a fost declarată vrăjitoare și a scăpat de rug doar prin cea mai malefică vrăjitorie. Uitați-vă la părul ei! Țâșni spre ea și smulse boneta de pe capul Freyei, dezvăluindu-i părul roșu. Toate au părul de o asemenea culoare dezgustătoare în familia aia.

– Ce nebunie! Chipul lui Lady Holland era roșu, iar ea părea ofensată. Vreți să-mi spuneți că îmi acuzați însoțitoarea de vrăjitorie pentru că are părul *roșu*?

Freya se albise ca laptele. Se ridică de pe scaun și-l înfruntă pe Stanhope cu o expresie calmă.

– Eu nu sunt o vrăjitoare.

– Normal că nu ești o vrăjitoare, exclamă Lady Holland mai încet. E cea mai mare prostie pe care am auzit-o vreodată.

– Cred că trebuie să-i ceri scuze doamnei, zise Christopher, privind în jurul încăperii.

Majoritatea invitaților erau curioși, speriați sau dornici de spectacol, dar Lord Lovejoy se uita la Freya cu o expresie apropiată de îngrijorare. Christopher ridică vocea:

– Nici o persoană cu bun-simț nu crede în vrăjitoare sau vrăjitorie. Ori ești beat, Stanhope, ori ai făcut insolație de la soarele din după-amiaza asta!

Buzele vicontelui erau subțiri și albe.

– Luându-i partea, te-ai descoperit ca fiind un aliat al Satanei. Ai grijă, Excelență! Averea și rangul nu te vor apăra de îngeri și de răzbunarea lor. Și tu vei simți focul iadului arzându-ți carnea.

– Oh, pentru Dumnezeu! Christopher făcu un pas către celălalt bărbat, intimidându-l. Ieși din încăpere, Stanhope, înainte să te scot eu!

Stanhope mârâi, dar ochii i se măriseră alarmați. Se întoarse și ieși repede din salon.

– Ce om îngrozitor! exclamă Lady Lovejoy.

– Da, dar de ce ar crede că domnișoara Stewart este o vrăjitoare? întrebă Lord Lovejoy, uitându-se cu o urmă de bănuială la Freya.

Christopher se încruntă și deschise gura, dar Lord Rookewoode i-o luă înainte:

– Pentru că sigur este nebun, rosti contele. Cum să crezi în vrăjitoare în ziua de azi?

Lord Lovejoy se încruntă.

– Dar cum rămâne cu noua lege împotriva vrăjitoarelor? În Parlament există oameni îngrijorați de vrăjitoare.

Contele oftă adânc.

– *În ciuda* stimaților mei colegi din Camera Lorzilor, suntem în epoca rațiunii. Doar cei simpli ar cădea pradă superstițiilor primitive.

Rookewoode prinse privirea lui Christopher și încuviință subtil din cap.

Christopher simți un val de gratitudine față de om. Încuviință și el din cap în semn de mulțumire.

– Eu sper ca legea aia să nu treacă niciodată, zise încet Lady Lovejoy. Se uită la soțul ei. Prea mulți au fost răniți în vânătorile de vrăjitoare din trecut.

Lord Lovejoy părea nesigur.

– Ei bine, zise vesel Aloysius Lovejoy, sunt mort de foame. Este ora cinei, corect?

– Și de asta te iubesc, dragă Aloysius, zise Rookewoode. Nimic nu intervine între tine și stomacul tău.

Christopher simți cum i se relaxează un pic umerii. Stanhope era clar o amenințare pentru Freya – cine știe ce putea face un fanatic? – dar măcar restul grupului nu părea să-i țină partea.

Făcu o plecăciune către Lady Holland.

– Pot să vă însoțesc angajata în salon, milady?

– Vă rog, răspunse Lady Holland.

Christopher traversă spre Freya și întinse brațul, privind-o de aproape. Chipul îi era palid și gura subțire și tensionată, dar începea să-și recapete culoarea.

Îi zâmbi vag și puse mâna pe brațul lui.

Gestul mărunt n-ar fi trebuit să-i încălzească întregul corp, dar asta făcu.

O însoți în salonul de cină și ignoră toate manierele, așezând-o pe Freya în dreapta lui. Nu avea să o scape din ochi până când nu decidea ce să facă cu Stanhope.

La cină aveau potârniche friptă – vânatul împușcat de domni mai devreme în timpul zilei – gătită foarte bine, ceea ce păru să relaxeze grupul după altercația din salon.

Christopher bău din vin, după care îi spuse Freyei pe o voce joasă:

– Stanhope este vânătorul de vrăjitoare despre care mi-ai spus.

Nu prea avea îndoieli, dar tot se simți alarmat când ea înclină din cap.

– Va încerca să te rănească?

– Asta fac bărbații Dunkelder, zise ea cu prea multă seninătate. Probabil îi simțise indignarea, întrucât continuă: Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine. Am mai întâlnit bărbați Dunkelder.

– Da, mormăi el, simțindu-se violent.

Sprâncenele ei se uniră, privind precaută la el.

– Da, am mai întâlnit. Și sunt în stare să mă ocup de Lord Stanhope.

– De ce să te ocupi de el singură? Dintr-un motiv neștiut, se simți rănit. Ți-a trecut prin minte să-mi ceri ajutorul în această chestiune?

– Sincer, nu.

Ea bău din vin.

El nu însemna nimic pentru ea?

Christopher inspiră, încercând să-și păstreze expresia neutră.

– Măcar mă lași să te ajut dacă vei avea nevoie?

Ea ezită.

Îi știa destul de bine răspunsul.

– *De ce?*

– *De ce?* întrebă ea, începând să pară iritată.

– De ce nu-mi poți cere ajutorul? repetă el, încercând să nu ridice vocea.

Se aflau la o cină, înconjurați de alți invitați, dar el nu avea răbdare să amâne această discuție.

– N-am nevoie de...

– Naiba să te ia! șuieră el. Nu-mi spune că n-ai nevoie de mine!

Ea se întoarse și-i întâlni privirea. Expresia ei calmă era contrazisă de îmbujorarea din obrajii ei și de ochii mijiți în semn de avertizare.

– De ce te deranjează așa de mult? De ce *ar trebui* să am nevoie de tine?

– Pentru că... începu el, luptându-se cu sine, încercând să găsească altă cale de a o spune. Până la urmă, cedă și spuse clar: Pentru că am nevoie de tine. Pentru că, dacă tu nu ai nevoie de mine, atunci tot ce s-a întâmplat între noi a fost în zadar. Pentru că *nevoia* este cea mai fundamentală parte din iubire – fără ea nu există nimic.

Ea clipi, părând să ezite la auzul cuvântului *iubire*. Apoi ridică bărbia.

– N-am ce face dacă nu am nevoie de ajutorul tău.

– Nu, nu ai ce face. Era ciudat că încă putea vorbi când pieptul i se prăbușea pe interior în acea blestemată adunare publică. Spuse fără emoție în glas: Probabil ți-a fost greu în toți acești ani să stai departe de familia ta, să te bizui doar pe tine. Oricum ar fi, oferta mea rămâne. Dacă ai nevoie de mine, voi veni la tine.

Se întoarse spre stânga lui și ascultă fără să înțeleagă în vreme ce Lady Holland pălăvrăgea despre modă.

Se simțea de parcă pierduse ceva important.

Freya nu avea să-i ceară niciodată ajutorul.

Capitolul 17

Rowan ajunse la ultima fată din cerc și se simți disperată, pentru că arăta la fel ca toate celelalte.

Dar fata aceasta, spre deosebire de cele de dinainte, se uită în ochii lui Rowan și îi zâmbi.

Inima lui Rowan bătu mai tare, iar atunci ea își dădu seama.

Puse mâna pe umărul fetei și se întoarse spre Regele Zânelor.

– Ea este. Aceasta este prietena mea Marigold!

Schimbul de la curtea Tărâmului Întunecat

– Îmi interzici să-l văd?

Cuvintele o opriră pe Freya în fața camerelor lui Lady Holland în acea seară.

Fuseseră rostite de vocea gravă a Arabellei.

Freya se uită în spatele ei. Holul era gol. Majoritatea invitaților erau deja în pat. Ea era trează doar pentru că voia să îi înapoieze șalul lui Lady Holland, care ajunsese cumva în camera ei.

– Bella! rosti Lady Holland, părând rănită.

Freya vru să se îndepărteze – cu siguranță, nu era o conversație la care să fie martoră. Ușa se deschise, iar Arabella ieși grăbită din dormitor, aproape ciocnindu-se de Freya.

Freya deschise gura, dar Arabella se uită o dată la ea cu ochii în lacrimi, după care dispăru pe hol.

– Poți să intri, zise obosită Lady Holland.

Freya se întoarse și o văzu stând în ușă. Lady Holland zâmbi trist.

– Să nu încerci niciodată să faci să se răzgândească o fată în privința a ceea ce consideră că iubește.

Intră înapoi în camera ei.

Freya își drese vocea când intră și închise ușa în urma ei.

– Contele?

Lady Holland încuviință din cap, turnând un rest de coniac în două pahare.

– Mi-a cerut permisiunea să o ceară de soție.

Freya luă paharul oferit și se așeză încet.

– *Poftim?* Dar se cunosc de mai puțin de două săptămâni!

– La fel și tu cu ducele.

Lady Holland se uită ironic peste marginea paharului ei.

Freya simți un junghi când își aminti de cearta cu Harlowe de la cină. În acel moment, fusese furioasă când el îi spusese că putea avea nevoie de ajutorul lui. Până la urmă, era Macha de cinci ani și în tot acest timp nu avusese niciodată nevoie de ajutorul unui bărbat.

Dar nici nu avusese un iubit în tot acest timp. Mereu crezuse că oferta de ajutor din partea unui bărbat poate veni doar cu concesiuni din partea ei, că își pierdea independența doar acceptând.

Dar ceea ce-i oferise Harlowe nu era condiționat.

Era ca un cadou.

Oftă slab.

– Nu cred că ducele mă place prea mult în acest moment.

– Prostii, zise Lady Holland. I-am văzut chipul când Lord Stanhope a făcut acuzația aia ridicolă. Excelența Sa este îngrijorat pentru tine. Acesta e opusul lui *nu te place*, în caz că te întrebai. Mai mult, când te uiți la duce trădezi o parte din ceea ce simți. Cred că nu îți este indiferent acest bărbat.

Freya simți că roșește fără să vrea.

– Sunteți o pereche potrivită, zise moale Lady Holland.

– Pentru că e duce? întrebă cu cinism Freya.

– Un duce nu-i mare lucru. Femeia mai în vârstă îi zâmbi cu blândețe. Banii, pământurile și un titlu sunt lucruri nesocotite doar de cei care le au deja. Dar, chiar dacă n-ar avea toate astea, tot aș susține o uniune între voi doi.

– De ce? întrebă fără să vrea Freya.

– Pentru că sunteți egali ca intelect, inteligență și emoție, iar acesta e un lucru destul de neobișnuit. Lady Holland clătină din cap, uitându-se spre obiectele de pe măsuța de toaletă. Cu siguranță Arabella nu are parte de asta cu Lord Rookewoode.

Freya zise ezitant:

– Par potriviți ca temperament și mod de gândire.

– Dar nu ca emoții. Lady Holland ridică privirea la ea. Bărbatul acela nu o iubește pe Bella mea.

Freya se încruntă.

– Dar trebuie măcar să o placă. De ce ar cere-o dacă nu o iubește? Are titlu și se presupune că e bogat.

– Oh, este foarte bogat – mama lui a fost o moștenitoare, iar zestrea adusă în mariaj este legendară. Se uită în pahar. Sincer, nu sunt sigură de ce o cere pe Arabella, și asta mă neliniștește.

Freya încuviință din cap.

– Îi veți da contelui permisiunea?

– Da.

Lady Holland dădu pe gât restul de coniac.

Freya o privi fix. Angajatoarea ei îi văzu expresia.

– Nu am de ales. Dacă îl refuz pe Lord Rookewoode, asta nu o va opri pe Bella să-l iubească.

– I-ar ține departe, sublinie Freya. Și până la urmă Lord Rookewoode se va căsători cu altcineva. Poate că Arabella îl va uita.

Lady Holland încuviință din cap.

– Poate. Dar nu cred. Nu-i o fată care să se creadă îndrăgostită în fiecare lună. Îl vrea pe el – îl *iubește* –, și eu nu o pot răni. Oftă. Pot doar să sper că el va ajunge să o iubească.

Freya bău din coniac, dorindu-și să mai poată spune ceva. Se gândi că ar fi fost mai bine pentru Arabella dacă mama ei nu o iubea așa de mult. O mamă mai indiferentă pur și simplu l-ar fi refuzat pe conte. Dar, de fapt, o mamă mai indiferentă probabil că ar fi fost așa de încântată de perspectiva de a avea un ginere conte încât nu s-ar fi gândit niciodată la sentimentele fetei ei.

– Îmi pare rău, zise Freya.

– Și mie, răspunse Lady Holland. Acum spune-mi, de ce te-ai certat cu ducele la cină?

Freya strânse din buze.

– Mi-a zis că ar trebui să am nevoie de el. I-am spus că n-am nevoie de el și a părut chiar iritat.

De fapt, mai mult decât iritat. Își aminti suferința de pe chipul lui Harlowe, dar alungă acea amintire. Nu intenționase niciodată să-l rănească.

– Nu văd cum îl pot învinui, răspunse Lady Holland.

– Nu? Freya se uită la ea. De ce ar trebui să mă bizui pe cineva? De ce trebuie să am *nevoie* de el ca el să fie fericit?

– Cum te-ai simți dacă n-ar avea nevoie de tine? întrebă Lady Holland.

Freya se strâmbă.

– Nu mi-ar păsa.

– Chiar dacă ar găsi altă femeie?

– *A avea nevoie* înseamnă ceva ce eu nu înțeleg? întrebă bănuitoare Freya. N-aș fi fericită dacă ar găsi altă femeie, dar, sincer, nu sunt sigură că vreau să renunț la independența mea.

– Nu fi proastă! Lady Holland miji ochii. Bărbatul ăla îți respectă inteligența. Știi cât de puțini bărbați o fac? Majoritatea domnilor englezi își văd soțiile un pic mai inteligente decât câinii lor.

– Și asta e foarte important? întrebă Freya.

– Pentru majoritatea doamnelor? Poate că nu. Pentru tine? *Da*. Lady Holland o țintui cu o privire severă. Ducele de Harlowe te *ascultă*, domnișoară Stewart! În vreme ce majorității doamnelor s-ar putea să nu le pese prea mult ce cred soții despre inteligența lor, tu, draga mea, vei descoperi că e foarte important. Va trebui să cauți mult și bine, dar mulți ani să nu mai găsești un domn ca ducele. Nu fi proastă! Pune mâna pe el cât poți!

Târziu în acea noapte, Christopher traversă holul cu Tess mergând lângă el. Nu știa cum avea să fie primit când urma să ajungă la dormitorul Freyei, dar intenționa să facă tot ce putea ca să rămână și să o protejeze.

Chiar dacă ea credea că nu avea nevoie de el.

După cină, Stanhope fusese escortat pe loc din casă de către servitorii Lovejoy – o mișcare pe care Christopher o aprobase pe deplin. Credea că Lady Lovejoy fusese cea care îl convinsese pe soțul ei să-l alunge din casă pe Stanhope, dar lui Christopher nu-i păsa atât timp cât bărbatul era plecat.

Problema era dacă avea să rămână *plecat*.

Din câte își dăduse seama Christopher, Stanhope era un nebun fanatic. Nu te puteai aștepta să acționeze rațional. Vicontele ar fi putut încerca să se strecoare în casă și să o omoare pe Freya în somn.

Ajunse la camera ei și bătu la ușă.

Ea deschise, îmbrăcată din nou doar în cămășuță.

Încercă – destul de greu, de fapt – să rămână cu ochii la chipul ei, dar se părea că pierdea tot controlul când venea vorba de ea.

Privirea lui parcurse curbele generoase, iar mădularul, ca un idiot, se trezi de parcă era gata de acțiune.

„Nu în noaptea asta!"

Trecu de Tess și închise ușa.

– Nu-i *nevoie* să fii aici în fiecare noapte, zise ea destul de scurt.

– Poate că nu-i *nevoie*, dar te asigur că există destulă *dorință*.

Luă un scaun care se afla lângă pat și-l puse în fața focului. Veni și Tess, se învârti în jurul șemineului și oftă când se așeză jos.

– Ce faci? întrebă Freya.

El se așeză pe scaun și ridică privirea la fața ei încruntată.

– Cred că este evident. Dorm aici în noaptea asta.

– Dar...

Ea afișă o expresie ciudată. Era aproape amuzat.

– Da?

– Păi...

Flutură o mână de parcă încerca să explice restul frazei. El își înclină capul, întinzând mâinile ca și cum ar fi spus „Ce?"

– Oh! Chipul ei era roz – și se colora tot mai mult –, iar acum începea să se încrunte. Începea să se atașeze de încruntătura ei. Știi prea bine, adăugă ea.

– Mă tem că niciodată nu m-am priceput să citesc gândurile femeilor, iar ale tale sunt destul de complexe, zise el.

– Nu trebuie să petreci toată noaptea în scaunul ăla! Ea scrâșni din dinți de parcă se încuraja singură. Vino în pat cu mine!

– Nu.

Se întoarse cu privirea spre flăcări.

– Nu? Acum părea uluită – și un pic rănită. Ceea ce era surprinzător. Te-ai plictisit de mine!

În orice alte circumstanțe, el ar fi râs.

– Din contră. Nu am încredere în mine că doar voi dormi cu tine în patul ăla.

– Oh!

El așteptă replica ei, dar ea nu zise nimic. Și apoi fu nevoit să-și înfrunte propriile sentimente rănite. Nu știa de ce crezuse că avea

să-l dorească suficient de mult încât să încerce să-l convingă. Era clar că nu-l voia.

Și asta era în regulă. Avea să...

Ea se plimbă în jurul lui.

Goală.

Își dăduse jos cămășuța și stătea în fața lui doar cu lanțul ăla blestemat pe care era inelul cu sigiliu.

Pentru o clipă, el își dori să-i poată lua inelul și să-l arunce în foc. Ultimul lucru de care avea nevoie era să se gândească la trecutul lor.

Și apoi ea se urcă pe scaun, încălecându-l.

– Hai în pat, Kester, șopti ea răgușit și-l sărută.

Toată hotărârea lui zbură pe fereastră. Se ridică, apucând-o de talie și înclinându-și capul pentru a-i săruta gura dulce. Era o sirenă, un demon, slăbiciunea lui.

Avea să se ridice pentru ea.

Avea să cadă pentru ea.

Christopher se ridică, luând-o și pe ea fără a întrerupe sărutul acela zguduitor. Femeia aceea era totul pentru el: speranța unei familii, disperarea singurătății. O dorea mai mult decât își dorea următoarea bătaie a inimii.

Și îi era teamă că o pierdea. Că a doua zi avea să se trezească, iar ea nu avea să mai fie.

Dar în noaptea aceea era în brațele lui.

Se duse spre pat în timp ce ea se agita în brațele lui ca o desfrânată.

– Freya, respiră el venind peste ea, cu mâna prinsă în părul ei superb. Freya, Freya, Freya!

Până și în urechile lui părea că delirează.

Ea chicoti pervers și se arcui sub el. Poate că Stanhope și tovarășii lui infecți aveau dreptate. Poate că *era* o vrăjitoare minunată și neobosită, pornită să-l vrăjească.

Nu trebuia să se obosească. Fusese deja vrăjit – inima, capul, mâinile și mădularul îi erau legate de ea și de voința ei.

Ar fi murit pentru ea.

Dacă l-ar fi lăsat.

Îi cuprinse sânul, tot o moliciune dulce, și-i ciupi blând sfârcul. Mădularul împungea în nasturii pantalonilor, iar dacă nu lua repede măsuri, își vărsa sămânța în pantaloni ca un băiețandru.

Ea gemu sub el, cu coapsele larg desfăcute, cu gambele agățate peste picioarele lui. El bagă mâna între ele și-și desfăcu pantalonii, fără să-i pese de sunetul scos de materialul rupt. Mădularul îi pulsa cu o furie reprimată. Își trecu degetele peste abdomenul ei moale, bucurându-se când ajunse la cârlionții ei și-i găsi umeziți de dorință.

Își ridică șoldurile când ea scânci în semn de protest și încercă să-i tragă umerii înapoi jos.

Mădularul alunecă pe lângă coapsă, atingerea fiind aproape suficientă pentru a-l înnebuni, apoi se propti la deschiderea ei.

Așa de umedă!

Așa de fierbinte!

Se împinse în ea, flexă șoldurile și o pătrunse puternic.

Alunecând în ea.

Aruncă capul pe spate, închizând ochii, scrâșnind din dinți. Îl strângea în mătasea ei vie, aproape agonizant de minunat.

El expiră, controlându-se, așteptând un moment până când fu sigur că se putea mișca fără să termine.

Dar ea, creatură perversă, îl mușcă de buză și se frecă de el, aproape înnebunindu-l dintr-odată.

El mârâi și deschise ochii.

– Stai nemișcată.

Ochii ei verzi-aurii străluceau precum ceva diavolesc.

– Nu.

Se ondulă sub el.

El scoase mădularul aproape în întregime din ea și îl bagă din nou.

Dur. Fără grație sau finețe.

Ea dădu capul pe spate și oftă fericită.

„Naiba să o ia!"

Își aplecă capul și îi linse gâtul arcuit în timp ce o pătrundea. Nu avea să dureze mult, dar, cât dura, voia să o ducă pe culmile extazului.

Vulpea lui dulce...

Dar extazul îl prinse pe nepregătite câteva momente mai târziu, făcându-l să aibă spasme deasupra ei. *În* ea. Vărsându-și sămânța și tremurând.

Ea gemu sub el în vreme ce membrele lui se înmuiară, dar știa că ea nu terminase. Se desprinse de ea și alunecă în jos pe corpul ei, în timp ce ea încerca să-l țină.

Îi sărută mugurul cu gura deschisă, gustându-se pe el și bucurându-se de asta.

Era a lui, a lui, *a lui.*

Îi cuprinse picioarele cu mâinile, ținând-o deschisă pentru el și-i inspiră mirosul muscat, amețitor și sălbatic. Era așa de moale acolo, tremura și era udă. O linse și o sărută, bucurându-se de respirația ei ce devenea aspră. Când îi supse mugurul, coapsele ei se strânseră peste urechile lui și deveni rigidă, gemând și tremurând. El se *bucură* aproape răutăcios de victoria lui.

El îi oferise asta, acest moment de agonie fericită. Dacă nu-i putea oferi nimic altceva în toată lumea aceea blestemată, îi putea oferi asta.

Dar, în timp ce își târa corpul epuizat în sus spre ea, înțelese: Nu era suficient pentru a o păstra.

– *Messalina.*

Vocea șoptită se potrivea cu visul Messalinei. O pădure întunecată, un bărbat în care nu putea avea încredere și un monstru undeva în urma ei. Se întoarse cu inima în gât. Niște ochi negri somnoroși îi zâmbiră tentant și înspăimântător.

– Messalina, *te rog!*

Aceasta nu se potrivea deloc. Nu-și aducea aminte ca el s-o fi rugat vreodată.

Deschise ochii, ceea ce nu-i fu de ajutor, pentru că încăperea era în beznă. Doar tăciunii din șemineu mai dădeau un pic de lumină.

– Jane? Vocea i se auzi ca un croncănit gros și tuși, după care vorbi din nou: Cât este ceasul?

– Nu știu. Cred că e aproape dimineață.

Messalina clipi și se ridică în fund.

– Ce s-a întâmplat? De ce ești aici?

– James, lacheul, m-a trezit, zise Jane îngrijorată. Zice că se întâmplă ceva la casa Randolph. Sunt aprinse luminile și servitorii se mișcă. Oh, Messalina, el crede că s-ar putea să o mute pe Eleanor!

Messalina se ridică într-o secundă, luând pe ea corsetul și o rochie simplă care era atârnată în fața ei.

– Ești sigură?

– Nu, desigur că nu. Cuvintele lui Jane fură tăioase, dar vocea îi era îngrijorată. Oh, de ce n-a putut Lord Randolph să aștepte să treacă seara asta? A acceptat invitația noastră la cină. Totul era planificat!

– Poate că de asta nu a putut aștepta, zise Messalina. Poate că a bănuit ceva.

Jane se uită fix la ea.

– Nu văd cum.

Messalina clătină din cap, încercând să se gândească. *De ce* acționa Lord Randolph acum conta prea puțin. Ce conta era că, dacă o muta pe Eleanor, ea dispărea din nou.

Nu puteau permite asta.

– Trebuie să descoperim ce face, hotărî ea.

– Cum vom face? întrebă neliniștită Jane.

– Nu știu, răspunse Messalina, încălțându-se cu niște ghetuțe robuste. O voi întreba pe Freya.

Cinci minute mai târziu, mergeau tiptil pe coridor spre camera Freyei.

Messalina trase ușor de ușă și apoi se întrebă dacă putea să bată, riscând să-i trezească pe ceilalți.

Dar nu fu nevoită pentru că ușa se deschise.

Freya se uită afară.

– Lord Randolph pune ceva la cale, zise Messalina și-i explică situația cât de concis putu.

– Stați aici! zise Freya și apoi închise ușa dormitorului.

Messalina ridică din sprâncene, curioasă de ce nu le primise în cameră.

Un minut mai târziu, Freya, complet îmbrăcată, deschise ușa și ieși afară. Făcu un gest către Messalina și Jane pentru a o urma și vorbi în timp ce se îndreptau spre scări.

– Eu și Messalina vom merge cu James la casa lui Lord Randolph. Dacă într-adevăr o mută pe Eleanor, îl trimitem pe James înapoi la tine, Jane, și apoi tu vei trimite întăriri, în frunte cu ducele. Știe despre Eleanor și Lord Randolph. Dacă este doar o alarmă falsă, ne vom întoarce fără să facem vreun rău.

Messalina se uită la Jane, care încuviință din cap.

– Da, prea bine. E în regulă.

Dintr-odată Freya făcu ochii mari.

– Și... dacă ai nevoie să dai de duce, Jane, să te uiți întâi în dormitorul meu.

Messalina ridică din sprâncene. Jane își drese vocea.

– Desigur.

Messalina și Freya îl luară pe James, care aștepta jos, luând încă un felinar aprins și pregătit.

Noaptea era rece și întunecoasă, iar luna se ascundea după nori. Pădurea era neplăcut de tăcută, auzindu-se doar țipătul sinistru al unei bufnițe.

Un semn rău – sau așa îi spunea mereu doica Messalinei.

Micul lor grup trecea tăcut prin pădure, de parcă le era teamă să nu trezească ceva în noapte.

Abia când aproape ieșiră dintre copacii amenințători, Freya îi zise lui James:

– Stinge felinarul!

El deschise ușița și lumina se stinse.

Rămaseră pe loc o clipă pentru a-și obișnui ochii cu întunericul.

Mai jos, câteva lumini pâlpâiau la ferestrele casei Randolph, iar Messalina auzi voci slabe, purtate de aerul nopții.

– Să mergem, șopti Freya și se strecurară mai departe.

Ochii ei se chinuiau să deslușească orice mișcare din casă sau de la grajduri. Veniseră prea târziu? Fusese Eleanor mutată?

Sau, mai rău, omorâtă?

Aproape că ajunseră la grajduri când pâlpâi o lumină.

Chiar în spatele lor.

Messalina se întoarse chiar când James căzu din cauza unei lovituri la cap.

Lord Randolph rânji în lumina ce pâlpâia.

– Domnișoară Greycourt. Ce neașteptat!

Capitolul 18

Ei bine, Regele Zânelor nu fu deloc mulțumit.

– Frate, șuieră el, ia fata, pe Marigold, și pleacă din regatul meu!

Ochii mov ai lui Ash se întunecară.

– Și Rowan?

– Ea rămâne.

– Ai spus că pot pleca! strigă Rowan.

Regele Zânelor se uită la Ash când răspunse.

– Ah, dar ai gustat din rouă pe Tărâmul Întunecat! Ești a mea!

– A fost doar o picătură, șopti Rowan.

Regele Zânelor zâmbi, arătându-și dinții ascuțiți.

– Doar de o picătură este nevoie.

Schimbul de la curtea Tărâmului Întunecat

Christopher se trezi dimineața devreme într-un pat gol. Pentru o clipă rămase în întuneric, pendulând între somn și veghe. Pipăi patul lângă el. Se rostogoli și pipăi până ce ajunse la marginea patului.

Nimic.

Oftă și aproape căzu la loc în lacul negru al somnului, dar apoi mintea îi trimise un semnal, speriindu-l și trezindu-l pentru că simți că era ceva în neregulă.

Freya nu era acolo.

Se ridică în fund.

Cearșafurile de lângă el erau reci.

Tess stătea întinsă în fața șemineului, făcută ghem și dormind. Din foc nu mai rămăseseră decât tăciunii, ceea ce însemna că era aproape de răsărit.

Freya nu era în cameră.

Christopher înjură și se dădu jos din pat, îngrozit. Cum naiba plecase fără ca el să se trezească?

Încă era îmbrăcat cu cămașa și pantalonii și își luă într-o clipă vesta și haina. Dacă era doar la bucătării, în căutarea unei gustări în miez de noapte, avea să o apuce de gâtul acela drăguț și să o strângă. După ce o sărută ușurat.

Tocmai se încălța când bătu cineva la ușă.

Traversă și o deschise larg.

Afară se afla Lady Lovejoy, îmbrăcată și cu chipul alb.

„Nu!"

Știa că nu era bine, nu era bine deloc, chiar înainte ca ea să deschidă gura. Se uită la el, cu ochii mari și înfricoșați și zise:

– Domnișoara Stewart și domnișoara Greycourt s-au dus la casa Randolph acum o oră cu servitorul meu și nu s-au întors.

Lord Randolph era un bărbat uriaș. Avea fața roșie, ciupită de vărsat, frunte bombată și nasul grosolan ca un cartof. Umerii îi coborau de la un gât așa de gros, încât părea deformat. Pieptul și burta întindeau vesta și coapsele erau ca niște trunchiuri de copaci. Fusese intimidant într-un salon de bal.

Într-o pivniță prost luminată, cu temperamentul scăpat de sub control, era de-a dreptul înspăimântător.

Freya se uita la Lord Randolph cum se plimba și încercă să-și controleze teama. Trebuia să fie în alertă pentru orice semn de scăpare. O cale pentru a ieși toate trei de acolo.

Era conștientă că probabilitatea ca ele să evadeze de acolo era aproape nulă, dar a renunța însemna a muri fără luptă.

Ea nu avea să facă asta.

Pentru o clipă, văzu chipul dezaprobator al lui Harlowe. El ar detestat asta dacă ar fi putut vedea. Ar fi vrut să o salveze și să mature tot pericolul pentru că asta credea că îi era menirea pe pământ: să fie mereu salvatorul.

Avea să se învinovățească dacă Lord Randolph o omora.

Asta durea cel mai mult.

Reveni în prezent când domnul lovi cu pumnul într-un raft gol pentru vin, rupându-l cu un trosnet îngrozitor.

– Femei băgăcioase! strigă el, lovind bucățile din raftul pentru vin. Stanhope mi-a zis povești despre vrăjitoarele din zona asta, dar la început l-am crezut prea precaut.

– Îmi pare rău să te dezamăgim, mormăi Messalina cu mai multă bravadă decât curaj.

Randolph se întoarse spre ea.

– Ce făceai, vrăjitoareo? Voiai să-mi blestemi pământurile? Să ții o ceremonie spurcată?

Freyei nu-i plăcea că toată atenția lui era îndreptată spre Messalina.

– Vă asigur că nu suntem vrăjitoare.

Randolph mârâi.

– Ba sunteți. Stanhope mi-a povestit despre tine, Lady Freya. Numele tău blestemat este bine cunoscut de bărbații Dunkelder. Și voi simți o mare satisfacție asigurându-mă că vei mărturisi și te vei căi pentru păcatele tale înainte să mori. Eu doar îmi doresc să nu-mi fi murdărit casa cu prezența ta. Și asta e vina *soției* mele, bănuiesc.

Se întoarse pentru a se uita urât la biata Eleanor, care suspină înăbușit.

Freya, Messalina și Eleanor stăteau pe podeaua umedă a pivniței casei Randolph. James nu se vedea, iar Freya putea doar să spere că servitorul încă era în viață. Judecând după tavanul vechi din cărămidă cu bolți, pivnița era mai veche decât casa aflată acum deasupra. Cărămizile se sfărâmau și tavanul jos, îndesat părea mult prea aproape.

Freya se cutremură.

Avu groaznica senzație că tavanul și toate tonele de pământ și casa de deasupra se puteau prăbuși peste ea în orice moment.

Și nu avea ce să facă. Era legată bine, cu brațele trase la spate într-un unghi ciudat. Messalina și Eleanor erau legate la fel. Chipul lui Eleanor arăta groaznic în lumina pâlpâitoare a lumânării, palidă și strălucind precum ceva ce nu văzuse lumina soarelui de săptămâni. Pentru că nu o văzuse. Lord Randolph o ținuse pe Eleanor în acest loc îngrozitor, înghesuit timp de un *an*. Era o minune că încă era sănătoasă.

Freya îl privi pe bărbatul care umbla agitat prin mica pivniță și se întrebă ce urma să se întâmple când avea să se oprească, fără a mai tuna și fulgera.

Nimic bun.

– De ce ați închis-o pe Eleanor, milord? strigă Freya, sperând să-l distragă sau să-l țină de vorbă.

Era o tortură să fie neajutorată, știind că acest bărbat cel mai probabil avea să le omoare pe toate trei când avea să termine de vorbit.

Freya nu se așteptase ca Lord Randolph să-i răspundă, dar se întoarse spre ea când auzi întrebarea.

– Este nebună, nu vezi? Se tot certa cu mine, zicând că voia să mă părăsească. Să mă părăsească? Este *căsătorită* cu mine. O femeie nu-și poate părăsi soțul! Am adus-o aici doar ca să ne salvez pe amândoi de la umilință. O săgetă cu privirea pe Eleanor de parcă era vina ei că o închisese. Ar fi trebuit să o omor, dar sunt prea milos să fac asta.

Lângă ea, Messalina își drese vocea.

– Eu cred că a sosit momentul să ne lăsați să plecăm, milord. Până la urmă, unchiul meu va întreba de mine dacă nu mă întorc.

– Taci din gură! se răsti Lord Randolph la ea fără să-și ia privirea de la Eleanor. Oare de ce m-am însurat cu tine? Nu mi-ai provocat decât necazuri din ziua nunții noastre!

Eleanor închise ochii obosită. De când o găsiseră, vorbise foarte puțin, iar Freya avea senzația îngrozitoare că probabil fusese pedepsită pentru că *vorbise* în trecut.

– Dați-ne drumul, zise Freya cu calm. O vom duce departe pe Eleanor. Nimeni nu va ști că este în viață. Nu vă va mai deranja niciodată.

Lord Randolph se uită fix la ea. Se aplecă și dintr-odată îi dădu o palmă peste față.

Capul Freyei se smuci înapoi, lovindu-se de peretele din spatele ei.

– Nu te cred, *vrăjitoareo!* zise Lord Randolph în timp ce ei îi țiuiau urechile. Și nu te las să-mi mânjești soția mai mult decât ai făcut-o deja!

Se întoarse și plecă.

Luând cu el singura lor lumină.

Messalina înjura cu o versatilitate șocantă și Eleanor plângea încet.

Lucrurile nu arătau deloc bine, iar Freya și-l imagină pe Harlowe așa cum apăruse noaptea trecută în dormitorul ei. Calm. Grijuliu. Sigur.

Cu ea.

Dacă i se întâmpla ceva, dacă Lord Randolph își ducea la îndeplinire amenințările și le omora pe ea și pe celelalte, Harlowe avea să o jelească.

Știa în adâncul ei. Ceva se rupse în pieptul ei când conștientiză asta. Ultima ei barieră – mândrie, încăpățânare sau simplu cinism – căzu. Și știu. Îl iubea pe Harlowe. Cu adevărat și pentru totdeauna.

Își dorea cu *disperare* să trăiască pentru a-l vedea din nou.

Trebuiau să iasă înainte ca Lord Randolph să se întoarcă.

– Poți să-ți miști mâinile? o întrebă pe Messalina în șoaptă, ca Lord Randolph să nu audă dacă încă era aproape.

Din câte își amintea ea, când servitorii lui Lord Randolph le aduseseră aici, pivnița păruse un coridor lung cu încăperi sau alcovuri pe fiecare parte. Se aflau în ultimul alcov, la capătul coridorului. Aici servitorii le legaseră – dar nu fără o luptă – cu mâinile de inelele de fier din perete. Eleanor era deja legată de zid când ajunseseră ele. După cum arătau rănile de la glezne, se părea că era ținută așa de multă vreme.

– Nu, zise Messalina sumbru. Funia este prea strânsă. Nu cred că îmi simt degetele.

Freya se încruntă, dar se întoarse spre Lady Randolph.

– Eleanor, poți să ajungi la Messalina?

– Nu. Respirația ei se auzea tare în întuneric. Nu pot. Îmi pare așa de rău!

– Nu este vina ta, mormăi curajoasă Messalina. Nimic din toate astea nu e din vina ta.

Drept răspuns, Eleanor începu să plângă din nou.

– Putem trage de inelele de fier, zise Freya, încercând să le încurajeze, în ciuda șanselor mici.

Trase de inelul de fier de care era legată. Scârțâi, dar nu se mișcă. Simți ca și cum legăturile erau și mai strânse.

Își sprijini capul de peretele neplăcut, rece.

Eleanor părea să fi adormit, deși era greu de zis dacă sforăia sau doar respira cu dificultate.

– Cred că mama s-ar putea să fi știut de Femeile Înțelepte, șopti dintr-odată Messalina.

Freya clipi în întuneric.

– De ce crezi asta?

Își răsuci cu grijă încheieturile, încercând să înțeleagă cum erau legate frânghiile. I se păru că simte o ușoară slăbire a frânghiei.

– Nu știu. De fapt, nu-i adevărat, se corectă Messalina. După *acea* noapte, eu și Lucretia am fost trimise de acasă. Chiar în dimineața următoare. Ne-am dus să locuim la o verișoară îndepărtată a mamei.

Freya se încruntă.

– Asta nu mi se pare deosebit de suspect.

Dacă ar reuși să bage degetul mare sub una din bucle...

– Nu, fu de acord Messalina. Dar e vorba de persoana pe care mama a ales-o să ne însoțească. Era o femeie înaltă, slabă, pe care nu o mai văzusem niciodată. Abia a vorbit cu noi întreaga călătorie, dar îmi amintesc că avea cel mai ciudat nume. Crow[1].

Freya simți un fior rece. La fel ca Macha, Crow era numele dat fiecărei noi femei în acea poziție. Messalina și Lucretia fuseseră conduse în siguranță în călătoria lor de cea numită Crow în cadrul Societății Femeile Înțelepte de atunci.

– Mama ta a spus ceva despre Femeile Înțelepte? întrebă ea.

– Nimic, răspunse Messalina, iar Freya nu deslușì ce auzi în vocea ei. A murit la foarte scurt timp după ce am plecat noi. Poate la o zi sau două. Era bolnavă, mai știi minte?

– Da. Freya înghiți în sec. Acum își amintea – cum uitase? Doamna Greycourt își petrecuse mare parte din viață într-un scaun sau în pat, cu chipul slab și galben, cu mâinile tremurând. Dar zâmbitoare – avea un zâmbet dulce și larg – ori de câte ori o vedea pe Freya. Cred că ai dreptate: Societatea Femeile Înțelepte ți-a ajutat familia.

Messalina oftă în întuneric.

– Cum devii membră a Societății Femeile Înțelepte?

Freya se relaxă un moment, încercând să-și detensioneze umerii.

[1] În traducere din engleză, *crow* înseamnă cioară.

– Mamele care vor să-și aducă fetele în Societatea Femeile Înțelepte o fac de obicei la un an după prima menstruație. Atunci învață fetele secretele societății. Probabil că erai prea mică pentru a fi inițiată.

– Atunci tu cum ai devenit membră? întrebă Messalina. Mama ta...

Mama Freyei murise la nașterea lui Elspeth.

– Eram prea mică atunci când a murit mama. Dar mătușa mea Hilda a avut grijă de noi, fetele, după tragedie. Ea a fost cea care ne-a învățat despre Femeile Înțelepte. Oftă, amintindu-și de femeia neîmblânzită – de toate femeile neîmblânzite dinaintea lor. Îmi pare rău de mama ta. Nu știu exact când a murit. Bineînțeles că nu am participat la înmormântare și nu ne-a informat nimeni. Mi-ar fi plăcut să...

Ce i-ar fi plăcut? Să o jelească pe femeia care fusese așa de bună cu ea când mama ei murise? Să-și prezinte condoleanțele familiei care o distrusese pe a ei?

Totul era așa de amestecat, așa de *îngrozitor* – și era obosită de întreaga încurcătură.

– Știu. Vorba blândă a Messalinei îi întrerupse gândurile. Mi-ar fi plăcut să fiu alături de tine când tatăl tău a murit. Mi-ar fi plăcut să fiu alături de tine tot timpul. Îmi doresc să fi rămas prietene. Îmi doresc...

– Nu am avut niciodată de ales, nu-i așa? murmură Freya. Ni s-a luat totul.

– Dar acum avem de ales, șopti Messalina și chiar și în întuneric Freya îi simți zâmbetul. Mă bucur că ne-am găsit din nou și ne-am împăcat. Mă bucur că ești prietena mea, Freya!

Freya deschise gura să răspundă, dar se opri când auzi pași apropiindu-se.

Apărură Lord Randolph cu servitorii lui.

– Cred că a sosit momentul să punem capăt, nu credeți?

Christopher ridică piedica pistolului și lipi țeava de ceafa lui Lord Stanhope.

– Unde sunt femeile?

Se aflau în bucătăria casei Randolph, care era straniu de pustie. În spatele lui Christopher erau doi lachei solizi din reședința

Lovejoy – oameni de treabă care îl ajutaseră să intre. Avuseseră noroc: vicontele dădea târcoale de unul singur prin bucătărie.

– Ai ajuns prea târziu, zise Stanhope.

Christopher mârâi și lovi țeava pistolului de capul lui Stanhope.

– Spune-mi!

Vicontele se uită cu răutate la el.

– Sunt în pivniță.

Christopher îl privi fix. Stanhope oferise informația mult prea ușor. Christopher se întoarse spre servitori.

– Căutați prin restul casei!

– Da, Excelență, zise cel mai bătrân dintre ei și plecară din bucătărie.

Se uită din nou la viconte.

– Arată-mi!

Stanhope ridică din umeri și-l conduse printr-o ușă joasă din partea îndepărtată a bucătăriei. Dincolo de ușă, pivnița era în întuneric.

– Vom avea nevoie de o lumânare, zise Stanhope.

Christopher simți transpirația curgându-i pe spate. Dumnezeule, ura asta! Ura că Freya se afla acolo în întuneric. Ura gândul de a coborî în groapa aia întunecată. Dar, dacă Freya era acolo jos, el intenționa să coboare.

Pentru ea.

– Atunci aprinde o lumânare, mârâi Christopher.

Privi cum vicontele ridică o singură lumânare și o aprinde la foc, apoi se uită la el întrebător.

Christopher făcu un gest nerăbdător spre scările pivniței.

Stanhope făcu o grimasă și coborî pe scările în spirală cu Christopher în urma lui.

– Este o vrăjitoare, să știi, zise Stanhope cu voce răsunătoare. De secole sunt în familia ei.

– Taci!

De jos de pe scări, râsul lui Stanhope pluti spre el. Vicontele cotise de la stâlpul central, iar lumina lui era doar o pâlpâire pe pereți. Christopher simți cum îi alunecă transpirația pe ceafă. Ar fi trebuit să-și ia propria lumânare. Ocoli stâlpul și aproape că se ciocni de Stanhope, care stătea la baza scărilor, cu chipul luminat de lumânare.

Arăta ca un monstru din coșmarul oricărui copil.

– Fac sex cu diavolul, să știi. Vrăjitoarele fac asta.

– Ești nebun! Christopher își pierdu răbdarea. Aerul stătut îl apăsa, făcându-l să creadă că nu putea respira. Unde-i domnișoara Stewart?

Dar Stanhope nu se abătu de la subiect.

– Au slujbe la miezul nopții și sacrifică nou-născuți. Ochii îi sclipeau. *Beau* sângele inocenților.

Christopher ridică din sprâncene.

– Ai văzut asta cu ochii tăi?

Privi dincolo de umărul vicontelui. Pivnița părea o încăpere lungă cu încăperi mai mici în laterale. Capătul dispărea în întuneric.

Se uită din nou la Stanhope. Bărbatul avea pete aprinse în obraji, de parcă avea febră.

– Unde e Lady Randolph?

Stanhope clipi.

– Lady Randolph? Vrei să o vezi pe Lady Randolph?

– Da, zise Christopher.

Stanhope se întoarse fără un cuvânt și porni în întuneric.

Christopher îl urmă prudent.

La capătul coridorului, vicontele dispăru într-una din încăperi. Christopher se opri.

– Ce faci, vii? întrebă Stanhope, iar cuvintele lui răsunară în pivnița goală.

– Ce e aici? mârâi Christopher.

– Intră și vei vedea!

Christopher zâmbi sumbru.

– Nu am încredere în tine.

– *Tu* nu ai încredere în *mine?* Stanhope râse. *Tu* frecventezi vrăjitoare!

– Domnișoara Stewart nu-i vrăjitoare, zise Christopher. Tavanul era așa de jos! Îl putea atinge fără să întindă tot brațul deasupra capului. Începu să respire mai rapid la acest gând. N-am nici un motiv să intru acolo. Dacă te joci...

Se auziră o bufnitură și un țipăt înăbușit.

Christopher coti. Și dădu de Lord Randolph țintind cu un pistol de duel spre el.

Se feri instinctiv. Dar Lord Randolph nu trase.

– Laşule! Ar fi trebuit să-ţi vezi faţa.

– Unde e domnişoara Stewart? întrebă Christopher.

Messalina şi Lady Randolph erau legate, aveau căluş şi stăteau la picioarele lui Randolph. Messalina arăta de parcă voia să omoare pe cineva – cel mai probabil pe Randolph.

Christopher îşi luă privirea de la ele. Trebuia să fie atent la Randolph şi la pistolul lui.

– Dacă mă împuşti, te împuşc şi eu.

Asta păru să-l amuze pe Randolph.

– Oh, nu! Stanhope mi-a povestit despre afecţiunea ta pentru vrăjitoare. Meritaţi să vă vedeţi înainte să muriţi amândoi. De fapt, vreau să omor vrăjitoarea în faţa ta, după care te împuşc.

Christopher încremeni, dar chipul îi rămase fără expresie. Avea nevoie ca Randolph să-i arate unde o ascunsese pe Freya.

– Pe acolo.

Randolph flutură pistolul spre uşa din spatele lui Christopher.

– Pe unde? întrebă Christopher, întorcându-se astfel încât să ţină pistolul spre Randolph în timp ce mergea cu spatele pe coridor.

– La dreapta, zise Randolph.

Christopher ridică din sprâncene. Pasajul din dreapta lui ducea spre o înfundătură. Dar se supuse, conştient că avea un pistol îndreptat spre el. Ţinu pistolul la acelaşi nivel cu Randolph în timp ce se mişcă.

Dar nu era chiar o înfundătură. Pe măsură ce Christopher se apropia şi singura lumânare a lui Randolph lumina drumul, mai văzu o cameră, deşi *cameră* era poate un cuvânt mult prea generos.

„La naiba!" Simţi transpiraţia pe frunte pe măsură ce se apropiau şi panica îngrozitoare bătând din aripi în pieptul lui.

Lumina pâlpâitoare a lumânării se reflecta pe un chip aproape de pământ.

„Freya."

Cu chipul alb, cu căluş şi legată.

„Dumnezeule!"

Christopher tuşi şi zise:

– Eu nu văd nimic.

– Nu? Randolph râse ironic, înaintând. Mișcă pistolul de la Christopher spre cămăruță și spre Freya. Poate vei vedea *asta*.

Christopher îl împușcă în cap.

Lumânarea căzu la podea, iar pivnița se cufundă în întuneric.

Capitolul 19

Regele Zânelor întinse mâna spre Rowan.

Dar Ash se puse între ei, din nou îngenunchind cu grație.

– Ai milă, stăpâne! M-am atașat de prințesa muritoare. Dă-i drumul să plece cu prietena ei! Fă-o de dragul meu!

Regele Zânelor flutură din degetele mâinii sale gri.

– De dragul tău, frate, o voi lăsa pe această muritoare să plece, dar, așa cum e în firea lucrurilor, trebuie să primesc ceva în schimb.

Ash se uită la el.

– Spune ce vrei!

Regele Zânelor zâmbi.

– Ochii tăi.

Schimbul de la curtea Tărâmului Întunecat

Sunetul împușcăturii o asurzi pe Freya. Se smuci, lovindu-se cu capul de piatră. Ambele arme trăseseră? Oh, Dumnezeule! Unde era Harlowe? Îl împușcase Lord Randolph?

Murise?

Trase tare de legături, încercând să-și elibereze mâinile și se lovi violent de podeaua cămăruței în care se afla.

Și apoi îi auzi vocea.

– Freya! Freya!

Mâini calde o prinseră și chipul lui Harlowe se lipi de al ei. Începu să plângă, lacrimile alunecându-i în lateral pe chip pentru că era căzută într-o parte. Cum îndrăznea să o sperie așa de tare? Cum îndrăznea să o facă să creadă că o părăsise pentru totdeauna?

El tremura, corpul lui mare tremura din pricina panicii ce îi cuprinsese pieptul.

La naiba! Trebuia să vorbească cu el. Să-i spună că totul era în regulă.

Amândoi erau în viață.

Mâinile lui erau pe ea acum, tăind frânghiile cu un cuțit, el murmurând întruna:

– Ești bine. Totul este în regulă. Să nu-ți fie frică! Dumnezeule, Freya, Dumnezeule!

Mâinile i se eliberară și-și smulse cârpa de la gură. Îi prinse chipul între palme și-l trase spre ea, sărutându-l.

Gustându-i viața. Gustând sarea propriilor lacrimi.

– Kester, șopti ea. Kester!

Tremura, iar el o luă în brațe.

– Este în regulă, draga mea. Totul este în regulă.

Ea își dădu seama că el o credea speriată pentru ea însăși, dar nu era așa. În timp ce Lord Randolph le ținuse închise, se gândise doar la Harlowe.

Încercă să-i spună asta, dar cuvintele îi rămaseră nerostite, apoi el o ridică în brațele lui puternice.

El se întoarse, iar ea văzu lumini apropiindu-se de la baza scării în spirală.

– Excelență! strigă unul dintre lacheii lui Lovejoy. Ce s-a întâmplat?

– Lord Randolph a încercat să o omoare pe domnișoara Stewart, zise Harlowe trecând pe lângă ei. Nu se opri deloc din mers. La lumina lumânării ea îi văzu chipul palid și tras. L-am împușcat.

Cineva înjură.

Freya zise agitată:

– Să nu uităm de Messalina și de Lady Randolph!

Harlowe îi întâlni privirea și se opri.

– Domnișoara Greycourt și Lady Randolph sunt în camera de lângă noi. Lady Randolph cu siguranță va avea nevoie de un medic. Se uită la lachei. Asigurați-vă că vicontele Stanhope nu intervine!

Freya văzu lacheii grăbindu-se spre camera în care se aflau Messalina și Eleanor. Harlowe se întoarse și plecă cu ea în brațe.

– Pot să merg, zise ea mai încet decât ar fi putut.

– Nu.

Urcă scările fără efort.

Bucătăria Randolph era plină de oameni.

– Excelență, zise Lord Lovejoy îmbujorat. Aloysius Lovejoy și Lord Rookewoode erau în spatele lui. Soția mea mi-a spus că aveți nevoie de ajutor.

Harlowe încuviință din cap.

– Servitorii tăi sunt jos și s-ar putea să aibă nevoie de ajutor pentru a o aduce pe Lady Randolph pe scări. A fost tratată îngrozitor de soțul ei.

– Este *în viață?*

Lord Lovejoy rămase cu gura căscată.

Harlowe doar încuviință din cap, așezând-o pe Freya pe un scaun.

– Eu chiar pot să merg, zise moale Freya când Harlowe îi examină încheieturile zgâriate. Harlowe?

– Am crezut că te-am pierdut, zise el dintr-odată, cu capul aplecat peste mâinile ei. La naiba, Freya, de ce nu m-ai trezit să-mi spui unde te duci? A trebuit să mă trezească Lady Lovejoy ca să-mi spună că ai dat de necaz. Ridică în sfârșit privirea, și ea văzu că ochii lui albaștri sclipitori erau bântuiți. Aș fi putut să dorm în timp ce tu erai *omorâtă!*

– Este munca mea, zise ea slăbită. Îmi pare rău.

El clătină din cap, hotărând că încheieturile ei erau bine, și o ridică din nou.

– Harlowe?

El o ignoră, ieșind din casă în curte.

Soarele abia se vedea la orizont.

În curtea grajdului erau cai legați și o urcă în spinarea unuia dintre ei, încălecând în spatele ei.

Călări înapoi la casa Lovejoy cu ea în brațe, tot fără să vorbească. De parcă îi era teamă de ce putea spune dacă mai deschidea gura. Freya închise ochii. Poate că ar fi trebuit să supravegheze eliberarea lui Lady Randolph sau să se contrazică pe tema anatomiei feminine cu Harlowe. Dar nu reuși decât să se bucure de vântul ușor de pe chipul ei, de mișcarea calului sub ei și de căldura și fermitatea lui Harlowe din spatele ei.

Era în *viață*.

Amândoi erau.

Harlowe insistă să o ducă în brațe când ajunseră la casa Lovejoy. Trecură pe lângă majordomul uimit și adormit, urcară scările și intrară în camera lui Harlowe. El închise ușa în urma lor.

Tess veni spre ei, dând din coadă, pentru a-i întâmpina.

Harlowe o puse pe Freya pe pat atât de atent, de parcă era făcută din coajă de ou și începu să o dezbrace.

Ea se uită la acest bărbat serios, frumos. Acest bărbat care omorâse alt bărbat pentru ea. Bărbatul pe care, doar în urmă cu câteva ore, crezuse că nu avea să-l mai vadă vreodată.

Sprâncenele lui erau unite de parcă avea cea mai importantă sarcină din lume.

Câteva șuvițe i se desprinseră din coada de la ceafă. Ea ridică mâna și-i dădu o șuviță după ureche.

– Am crezut că Randolph te-a omorât deja, zise el pe voce joasă. Când Stanhope m-a condus în pivniță... Am crezut că Stanhope era pe cale să-mi arate cadavrul tău înainte ca Randolph să mă omoare.

Mâna ei se opri și apoi îi atinse ușor pometii.

– Dar nu a făcut-o. Sunt în viață. Se uită în ochii lui albaștri. Ai coborât în pivnița aia oribilă pentru mine. Ai trecut peste agonia ta ca să mă salvezi!

El clătină din cap de parcă își nega curajul și o dezbrăcă de corsaj. Îl aruncă la întâmplare pe podea, după care îi dădu jos fustele, ciorapii și pantofii.

– Nu știu ce aș fi făcut dacă Randolph te-ar fi omorât, zise el, stând în genunchi pentru a-i da pantofii jos. M-am gândit să-l las să mă împuște.

Inima ei se opri și zise cu blândețe:

– Mă bucur că nu ai făcut-o.

Își dădu jos haina, vesta, cămașa, pantalonii și lenjeria și apoi o ridică în picioare. Îi dădu cămășuța peste cap fără să spună un cuvânt.

Ea vru să vorbească, apoi îi văzu chipul hotărât și ridică brațele.

Era la fel de goală ca el.

Abia atunci el se opri, ezitând de parcă îi era teamă să o atingă.

Ea îl privi și văzu pustietatea de pe chipul lui.

Nu era semn bun.

Ridică mâna și puse palma pe sfârcul lui stâng. Peste locul unde îi bătea cel mai puternic inima. Îi simți inima puternică și constantă sub degete.

Ca însuși bărbatul.

– Freya, șopti el și o trase în brațele lui.

Era așa de cald! Pieptul lui era lipit de sânii ei, coapsele de ale ei. Mădularul îi pulsa pe pântecul ei.

Își aplecă capul și o sărută. La început dulce, buzele atingându-i-le pe ale ei. Dar asta nu dură mult. De parcă se rupse un lanț, el deschise înfometat gura peste a ei. Ea desfăcu buzele, lăsându-l să pătrundă, simțind cum camera se învârte când el o ridică și o așeză din nou pe pat.

– Freya...

Își înălță capul pentru a-i șopti în colțul maxilarului. Coborî cu buzele pe gâtul ei, spre claviculă. Mâinile lui o atingeau, mângâindu-i șoldurile, abdomenul, sânii.

Ea suspină, încercând să-și recapete echilibrul, dar dorința lui o ameți. Făcând-o să nu mai gândească.

Copleșind-o cu senzațiile provocate.

Crezuse că îl pierduse.

Nu mai voia să simtă vreodată asta. Voia să-i spună. Să-i explice că inima ei bătea prea puternic și că el era singurul care putea să o împiedice să se piardă. Că nu voia pe nimeni altcineva în afară de el.

Întotdeauna.

Dar cuvintele rămaseră nerostite și zburară cu furtuna dintre ei.

Gura lui era pe sfârcul ei, sugând puternic, și ea țipă, arcuindu-se sub el și desfăcându-și picioarele.

Îi simțea mădularul fierbinte și tare, alunecând pe coapsa ei interioară. Ea își coborî mâna și-l apucă, așezându-l la intrarea în teaca ei.

El își înălță capul și se uită în ochii ei când o pătrunse. O penetră încontinuu, fără să se domolească, făcându-i corpul să se deschidă și să-l primească.

De parcă acolo era menit să se afle.

De parcă ea așteptase toată viața ca trupul lui să se potrivească cu al ei și să devină o singură ființă.

Ridică picioarele și le petrecu peste șoldurile lui.

Se potriveau perfect.

Ținându-se unul pe celălalt, piept la piept, pântec pe pântec, mădular în teaca fierbinte. Jumătăți adunate într-un întreg. El își așeză gura peste a ei și o sărută în timp ce-și mișca șoldurile pe ea.

Era o mișcare blândă, precum undele făcute de o pietricică aruncată în apă. Tăcute. Ușoare. Aproape invizibil.

Dar prezente.

El se undui în ea, iar ea simți asta în suflet.

Ce făceau acum împreună era minunat.

Își înfipse degetele în umerii lui lați, îndemnându-l mutește să continue. Implorând în tăcere.

Tot ce se petrecuse în viața ei o condusese în acest punct. Toate acțiunile ei, bune și rele, înțelepte și proaste fuseseră făcute pentru a ajunge aici, în acest dormitor tăcut, legănându-se cu *acest* bărbat.

Atingând nemurirea.

Simțea cum crește în ea acel val de scântei scăpărând ici și colo prin corpul ei. Își dorea... își dorea...

Oh, miezul ei era pe acea margine!

Își desprinse gura de a lui, suspinând, încercând să se apropie mai mult. Să se *foiască* până când să-i simtă mădularul frecându-i acel loc, acel loc, *acel loc!*

Dar el nu voia să se miște mai rapid, mai adânc și pentru moment îndelungat crezu că înnebunește, stând pe culme, cu corpul urcând și urcând.

Nu mai putea.

Deschise ochii și nu văzu nici un pic de compasiune în ochii lui albaștri. Doar hotărâre. Doar ținta nemiloasă de a-i lega unul de celălalt pentru totdeauna.

Deschise gura și gemu când căzu tot mai iute, cu corpul tremurând și cu privirea într-a lui.

Văzu când el ajunse pe culmi după ea, văzu cum buzele lui se curbară, cum liniile feței lui se adânciră în plăcerea agonizantă.

Privi cum cădeau împreună, iar când loviră amândoi apa, ea încă îl privea.

Valurile continuau la nesfârșit.

Christopher stătea întins pe spate, uitându-se la tavan, cu persoana cea mai prețioasă din lume în brațele lui. Era ciudat că doar

cu câteva săptămâni în urmă nu se gândise deloc la Freya. Era o bucățică din trecutul lui pierdut și uitat.

Și apoi ea revenise explozivă în viața lui și-i furase inima.

Buzele îi tresăriră la acest gând.

– Te iubesc.

Ea încremeni lângă el.

– Poftim?

El se ridică într-un cot, privind-o. Părul ei ca focul era întins în valuri pe perna lui, ochii verzi-aurii erau mari și uimiți, iar buzele erau roz și pline, deschise. Voia să-și amintească fața ei pentru tot restul vieții lui.

– Te iubesc, repetă el. Vrei să te căsătorești cu mine?

Ea își uni sprâncenele și el citi răspunsul din ochii ei înainte ca ea să vorbească.

– Nu știu...

Ea își mușcă buza. Ar fi trebuit să o spună fără să îl rănească.

Dar nu era așa. Durerea se întinse în tot pieptul lui, ca o suliță în inimă. Inspiră adânc.

– De ce nu? Poți să-mi spui?

Ea îi cercetă chipul.

– Nu o spun pentru că nu te iubesc. Să nu crezi asta, te rog, pentru că te iubesc! Te iubesc cu toată ființa mea, Kester!

– Știu, draga mea. Îi dădu părul la o parte de pe față. Asta doar înrăutățește lucrurile.

Ea încuviință din cap.

– Nu vreau să te rănesc.

Simți cum îi tresar buzele.

– Știu și asta.

Dar nu-i spuse că oricum îl rănea, pentru că știau amândoi. Ea închise ochii.

– Doar că... înainte de această petrecere eu nu mă gândisem niciodată la căsătorie. Eram o de Moray, membră a Societății Femeile Înțelepte și Macha și mi se părea suficient. Deschise din nou ochii. Dar acum, în câteva zile, *tot* ce știam și credeam s-a schimbat. *Cred* că vreau să mă mărit cu tine, dar cum îmi dau seama? Aici mi-am petrecut toate zilele aproape de tine. Este ca și cum am fi într-o lume specială. Dacă departe de tine nu simt la fel? Dacă atunci când plec de aici și mă întorc în lumea mare descopăr că m-am înșelat?

– Crezi că îți vei da seama că nu mă iubești cu adevărat? întrebă el precaut.

– Nu. Îi atinse maxilarul cu degetele. Nu, niciodată. Dar tocmai asta e problema. *Știu* că te iubesc. Dar *nu* știu dacă mariajul este lucrul potrivit pentru mine. Tu mă influențezi. Când sunt în preajma ta, tot ce vreau să fac este să fiu cu tine. Nu știu dacă gândesc corect.

Sprâncenele ei se uniră.

El își puse un deget pe buzele ei când ea vru să vorbească din nou.

– Nu, ascultă! Inspiră adânc! Este decizia ta și nu te voi influența, indiferent cât de mult îmi doresc, pentru că te iubesc. Nu mă înțelege greșit: *detest* asta. Aș prefera să încerc să te conving. Să mă cert cu tine și să profit de iubirea ta pentru mine. Dar ai spus clar că vrei – că ai *nevoie* – să iei decizia singură. Făcu o pauză și înghiți în sec. Că de fapt ai nevoie de șansa de a mă refuza pentru totdeauna dacă tu crezi că e cel mai bine pentru tine.

Lacrimile îi alunecau pe față în timp ce-l asculta. Inelul lui Ran îi atârna în valea dulce dintre sâni. El îl împunse cu un deget, simțindu-i căldura corpului și uitându-se în ochii ei.

– Cândva, am jurat pe acest inel că niciodată nu mă voi mai retrage din fața a ceea ce mi se pare corect. Simt că e corect să rămân lângă tine și să-ți ofer alinare și protecție. Dar tu nu asta vrei. Zâmbi dureros. S-ar putea ca eu să nu fiu ceea ce tu ai *nevoie*.

– Kester, șopti ea.

– Acum mă gândesc la tine. Voi face cum dorești. Te voi lăsa să decizi. Dar eu *nu mai pot* rămâne nici o zi aici știind că nu ești a mea și fiind un observator calm cât timp te decizi. Se aplecă și o sărută blând. Așadar, sunt legat prin jurământ. Te iubesc, Freya, mai mult decât orice pe lumea asta! De aceea plec.

Când Freya deschise ochii, soarele din după-amiaza târzie intra pe fereastra dormitorului ei din casa Lovejoy. Mări ochii. Nu intenționase să doarmă toată ziua. De fapt, după ce plecase din dormitorul lui Harlowe de dimineață, ceruse o baie în camera ei, cu gândul de a se îmbrăca așa cum se cuvenea și de a ajuta în gospodărie și pe Lady Holland.

Dar se întinsese puțin și se părea că dormise până după-amiază.

– Cum te simți?

Vocea veni din lateralul patului ei, dar din păcate nu era a lui Harlowe. Nu, el îi spusese că avea să plece pentru a o lăsa să se decidă dacă se putea mărita cu el. Inima părea să o doară.

Era destul de ridicol să se simtă tristă când de fapt el făcuse ce-i ceruse ea.

Freya întoarse capul și clipi la Messalina.

– Mă simt foarte odihnită. Dar tu ai avut o dimineață la fel de proastă ca a mea. De ce ai grijă de mine?

Messalina ridică din umeri – un gest ciudat pentru o femeie așa de elegantă.

– Asta fac prietenii, nu-i așa? Au grijă unul de celălalt.

Freya zâmbi.

– Da, bănuiesc că așa este.

Messalina îi zâmbi și ea prietenește.

Freya se simți liniștită. Era bine să stea cu ea. Să aibă această discuție.

Dar nu putea să rămână în pat o eternitate.

– Bănuiesc că trebuie să mă ridic și să mă îmbrac pentru cină.

– Poți dacă vrei, dar mă îndoiesc că va fi ceva prea formal, răspunse Messalina. Jane a aranjat-o pe biata Eleanor într-o cameră aici. Cred că doctorii încă se ocupă de ea.

– Cum se simte Lady Randolph?

Messalina tresări.

– Mai bine decât credeam, ținând cont de cât de groaznic a fost ultimul an pentru ea. Jane zice că poate să stea cât dorește pentru a-și reveni. Evident că a pierdut casa Randolph pentru că a murit Lord Randolph, dar nu cred că i se va părea o mare tragedie.

– Eu sigur nu aș vrea să mai intru în casa aia, zise Freya.

– Nici eu. Messalina se cutremură, apoi se uită la Freya. Cum afectează toate astea Femeile Înțelepte?

– Sper să nu mă crezi morbidă, dar moartea lui Lord Randolph ne este foarte folositoare, zise practică Freya. Fără el, legea împotriva vrăjitoarelor își pierde cel mai mare susținător – el a fost cel care a redactat-o și intenționa să o prezinte. Acum nu va mai fi prezentată Parlamentului.

– Deci ți-ai îndeplinit misiunea? întrebă Messalina.

– Da.

Măcar era un lucru satisfăcător – făcuse ca Femeile Înțelepte să fie un pic mai în siguranță.

– Moartea lui a fost cel mai bun lucru și pentru Eleanor, zise macabră Messalina.

– Acum are ceva bani? se întrebă Freya.

Probabil pierduse moșia, iar soții Randolph nu aveau copii. Vreo rudă îndepărtată avea să moștenească totul.

– E un lucru ciudat, zise Messalina. Se pare că Lord Randolph a făcut un testament la începutul căsătoriei și nu s-a mai deranjat să-l schimbe. Eleanor va avea un venit frumușel și are casa văduvei din Londra, când va fi pregătită să revină în societate. Dar mă tem că, orice va face, va fi un scandal când se va afla că este în viață.

– Da, bănuiesc că da. Freya tresări. Se gândi că biata Lady Randolph nu făcuse nimic să merite notorietatea ce era pe cale să o dobândească. Privi spre Messalina. Și cu moartea lui Lord Randolph cum rămâne?

Cu siguranță Harlowe nu avea să fie judecat pentru crimă – până la urmă, era duce –, dar propria poveste arăta destul de bine ce efecte aveau bârfele dacă se afla că el îl omorâse pe Lord Randolph.

– Din fericire, Lord Lovejoy este magistratul locului, zise Messalina. A decretat că a fost un accident când Lord Randolph își curăța arma.

Freya ridică nesigură din sprâncene.

– Și toată lumea care știe ce s-a întâmplat cu adevărat a fost de acord cu această explicație?

Messalina tresări.

– Lord Randolph nu era deloc popular prin zonă.

– Hm, murmură Freya. Și Lord Stanhope?

Messalina pufni.

– Se pare că are o grămadă de datorii, zise ea cu satisfacție. Domnul Lovejoy știa despre datorii din bârfe și i-a povestit tatălui său, care i-a spus lui Christopher. Ducele l-a băgat în lanțuri pe viconte și l-a trimis înapoi în Londra, la închisoarea datornicilor. Și s-a asigurat ca servitorii și menajera casei Randolph să fie arestați pentru că au închis-o pe Lady Randolph. Nu știu cum a reușit să facă așa de multe lucruri înainte să plece.

Freya își feri privirea, simțind lacrimile adunate în ochi.

– Deci a plecat deja?

Messalina ezită.

– Da? Cred că a plecat spre reședința lui din provincie. În Sussex? Sau poate că era Essex.

Freya nu reuși decât să se uite fix la ea și să clipească. Crezuse – în ciuda rațiunii și a faptului că el spusese că urma să plece imediat – că mai avea o șansă să-i vorbească înainte să o ia pe drumuri diferite.

Să-și ia rămas-bun.

Capitolul 20

– Nu! strigă Rowan îngrozită. De ce vrei ochii lui Ash?

Regele Zânelor întinse mâinile.

– Aici culoarea este rară și foarte căutată. De ce să nu vreau niște ochi mov atât de frumoși?

Rowan se întoarse spre Ash.

– Nu trebuie să faci asta.

Ash o ignoră, vorbind cu fratele său.

– O vei elibera dacă fac asta? Îmi dai cuvântul tău?

Regele Zânelor încuviință din cap.

Schimbul de la curtea Tărâmului Întunecat

O săptămână mai târziu, Messalina privea de la fereastra trăsurii ei cum casa Lovejoy se îndepărta tot mai mult. Își luase rămas-bun în lacrimi de la Jane și de la Eleanor, care se simțea mult mai bine. Din pricina asta avea ochii iritați. De Freya se despărțise în urmă cu două zile, când se îndreptase spre Scoția – spre stupoarea doamnelor Holland. Dar îi promisese că avea să îi scrie și-i dăduse adresa unui loc uitat din Scoția.

Messalina compunea deja scrisori în minte.

– Eu nu cred că voi mai participa la vreo astfel de petrecere în viața mea, zise gânditoare Lucretia de pe bancheta din fața ei, de lângă camerista lor comună, Bartlett.

Camerista clătină din cap, așa că ambele femei încercară să vorbească șoptit.

Messalina ridică din umeri.

– Eu am participat la unele mai rele.

Lucretia se uită curioasă la ea.

– *Da?* Aș vrea să aud cum au fost, dacă au fost lucruri mai îngrozitoare decât soția închisă în pivniță și moartea unui vecin.

Messalina tresări.

– Mă rog, nu *mai rele*, dar la fel de rele.

Lucretia avea o expresie dubioasă.

– Chiar inconfortabile, încercă Messalina și apoi renunță și flutură din mână. Las-o baltă! Ai dreptate. A fost îngrozitor. Dar măcar Eleanor este bine. Deja arăta mai bine când m-am dus să-mi iau rămas-bun de la ea în dimineața asta.

– Asta-i bine, răspunse serioasă Lucretia. Ce îngrozitor trebuie să fi fost să fie măritată cu un asemenea monstru! Și sunt sigură că habar n-a avut când s-a măritat cu el.

– Da, nici eu nu cred, zise Messalina. Mă bucur că a murit.

– Cred că *toată* lumea se bucură că a murit, zise Lucretia cu un entuziasm sângeros. Eu doar îmi doresc să fi murit înainte să o închidă pe Eleanor.

– Da. Messalina clătină din cap. Dar s-a terminat. Să nu mai vorbim despre lucruri așa de tragice. Ce vei face când ne întoarcem la Londra?

– Păi, începu Lucretia, am cea mai urgentă nevoie de o rochie nouă și de adresa croitoresei pentru...

Trăsura lor se zgâlțâi dintr-odată și se opri.

– Oh! făcu Bartlett când se trezi și se sperie.

Messalina abia avu timp să se uite alarmată la sora ei când ușa fu deschisă. Era din nou Gideon Hawthrone îmbrăcat în negru. Părul lui negru și cârlionțat era strâns la spate, scoțându-i în evidență pomeții și sprâncenele arcuite de diavol.

– Ce vrei? se răsti Messalina și regretă imediat.

El avea să își dea seama că pierderea controlului însemna că îi era frică. Făcu o plecăciune elegantă.

– Unchiul dumneavoastră vă solicită prezența, domnișoară Greycourt.

– Nu o poți lua! zise tânăra și curajoasa Lucretia.

El încă se uita la Messalina, iar un colț al gurii i se ridică atunci când spuse încet:

– Nu pot?

Știau cu toții că putea.

Inima ei bătea puternic. Era îngrozită, dar nici în ruptul capului nu voia să arate asta.

I se tăie respirația și zise egal, aproape disprețuitor:

– Prea bine.

Sora ei începu să protesteze, dar Messalina se uită cu precauție la ea:

– Draga mea, va trebui să pleci fără mine. Să le transmiți dragostea mea lui Quintus și lui Julian.

– Desigur.

Lucretia încuviință subtil din cap. Înțelesese mesajul.

Bartlett, care era o femeie solidă de vreo 40 de ani, vorbi pentru prima dată.

– Ar fi bine să vin cu dumneavoastră, domnișoară.

Messalina încuviință din cap recunoscătoare. Prefera să vină camerista cu ea decât să călătorească singură cu domnul Hawthorne.

Se ridică și făcu un efort să pună degetele în mâna întinsă a teribilului bărbat când coborî din trăsură.

– Ia-o înainte, domnule Hawthorne!

Două săptămâni mai târziu, Freya stătea pe un deal, cu vântul lipindu-i o șuviță de păr de obraz și privea gravura antică a unei pietre de hotar mâncate de vreme. Gravura părea o semilună întoarsă stilizată, cu o săgeată frântă străpungând ambele vârfuri ale lunii. Piatra de hotar se afla dintotdeauna pe acel deal la câțiva kilometri de Donroch, Scoția. Sau cel puțin de la începuturile Societății Femeile Înțelepte.

– Freya!

Ridică privirea și o văzu pe sora ei Caitriona urcând dealul, cu fustele bleumarin suflate de vânt.

– Vii la prânz? strigă Caitriona când se apropie. Cred că Elspeth a făcut ceva îngrozitor cu un picior de berbec.

Freya tresări.

– Asta nu mă îndeamnă să vin.

Caitriona se opri lângă ea, trăgându-și sufletul. Era cea mai înaltă dintre surorile de Moray, osoasă și puternică precum fusese mătușa Hilda. Părul ei roșu era legat lejer într-un coc în vârful capului.

– Nu, dar ar trebui să gustăm măcar. A muncit toată dimineața la el.

Freya se uită la ea cu coada ochiului.

– Nu va fi ca tocana de pește de săptămâna trecută, nu-i așa?

– Nu cred că ne înecăm cu oase de berbec, răspunse practică Caitriona. Elspeth uitase să dezoseze peștele înainte de a găti tocana. Poți să vezi până oriunde de aici de sus, nu-i așa?

– Da, zise blând Freya. Oriunde și chiar și mai departe.

În fața lor, la distanță, erau marea și drumul spre Dornoch șerpuind. În stânga lor era locul unde locuiau membrele Societății Femeile Înțelepte, într-o abație medievală cu ziduri. De acolo puteau să vadă multitudinea de clădiri, anexe, grădina și livada. Și în spatele lor erau munții antici ondulându-se.

De asta îi fusese dor în Anglia – de dealurile scoțiene, de surorile ei, de vântul dulce și de comunitatea familiară a Societății Femeile Înțelepte. Dar acum, când se afla aici, își dădu seama că îi era dor de Christopher.

Chiar foarte mult.

Caitriona se împinse în ea de parcă îi simțise gândurile.

– Ne-am bucurat că te-ai întors.

Freya îi zâmbi iute.

– Mă bucur că m-am întors.

– Dar, murmură Caitriona, am senzația că nu vei sta cu noi.

Freya nu rezistase nici două zile și le povestise surorilor ei despre Harlowe într-o noapte după prea mult vin. Clătină din cap.

– Ar trebui să rămân. Acesta e căminul meu.

– Este? Caitriona îi dădu la o parte o șuviță de păr. Dar Christopher nu-i aici. Și n-ai vreo misiune specială care să te țină aici – să te ocupi de bibliotecă, cum face Elspeth, sau de grădină, ca mine.

– Aș putea *găsi* de lucru, mormăi Freya. Mi-aș putea face viața aici. Fac parte din Femeile Înțelepte.

– Sigur că ai putea, răspunse Caitriona, părând amuzată. Mereu vei fi membră a societății. Căsătorită sau necăsătorită, cu un bărbat sau nu, mereu vei avea Femeile Înțelepte. Nici un bărbat sau vreo căsătorie cu un bărbat nu-ți poate lua asta. Dar, Freya, tu îl *iubești* pe Christopher. Du-te la el!

– Problema nu e iubirea, zise Freya. Era așa de obosită de lupta din interiorul ei! Voia să lase sabia jos și să se ducă la *Harlowe. Căsătoria* este.

Caitriona oftă.

– Nu știu de ce te îndoiești de tine. Tu chiar crezi că ai iubi un bărbat care ar abuza de încrederea ta în el?

Freya se întoarse să se uite uimită la sora ei.

– Nu-i așa de simplu!

– Nu? Caitriona părea curioasă. De ce nu? Dacă îl iubești, îl vrei, iar el te iubește, de ce nu-l iei pur și simplu? Nu fi lașă! Căsătorește-te cu el! Clătină din cap și o luă la vale. Oricum, piciorul de berbec al lui Elspeth nu va mai fi bun rece. Hai să iei prânzul!

Freya se uită indignată după sora ei. *Lașă?* Ea nu era lașă.

Dintr-odată se simți mai ușoară, de parcă inima îi zbura.

Precum un șoim de iarnă care își căuta partenerul.

– Mai doriți ceva, Excelență?

Christopher clătină absent din cap spre Gardiner, aruncând deoparte ziarul de după-amiază. Nu era nimic interesant în el.

Niciodată nu era.

În urmă cu aproape o lună, se întorsese la casa Renshaw, reședința ducilor de Harlowe. În fiecare zi se trezea, se îmbrăca și lua micul dejun în vreme ce unul dintre arendașii lui îl punea la curent cu situația moșiilor lui. După aceea se întâlnea cu avocații – ducatul chiar fusese într-o stare proastă când îl moștenise. După-amiaza scria scrisori cu secretarii – avea doi – în biroul lui. Uneori primea vizite. Țărani de pe moșii cu plângeri, vicarul de la biserica locală cerând fonduri pentru acoperișul bisericii sau primarul care voia ca el să sponsorizeze școala.

Mereu era câte ceva.

Doar după-amiaza târziu, în ora dinainte de cină, avea timp pentru el. Își permitea să gândească.

Gardiner tuși de parcă era pe cale să spună ceva, iar Christopher se uită la el.

Cumva uitase că valetul lui încă era acolo.

– Nimic, Gardiner. Poți să pleci.

Gardiner părea nehotărât, dar apoi făcu o plecăciune și ieși din dormitor.

Christopher pocni din degete la Tess, care stătea întinsă în fața șemineului.

– Haide!

Ea se ridică dornică, dând din coadă.

Măcar Tess se bucura de plimbările lor de seară.

Coborî scara mare – din marmură importată din Italia – și se îndreptă spre ușa de la intrare.

Majordomul lui făcu o plecăciune, iar doi lachei deschiseră ușa. Ar fi fost prea mult pentru *un singur* servitor.

Christopher încuviință din cap către bărbați și se certă în gând. În casa Renshaw trebuiau să lucreze mai bine de o sută de oameni. Asta era una dintre responsabilitățile de a fi duce.

Una dintre *multiplele* responsabilități.

O luă pe alee. Ziua era frumoasă, iar soarele de vară încă strălucea în ciuda orei. Terenul fusese îngrijit cu meticulozitate, casa Renshaw fiind înconjurată de o zonă precum un parc.

Era o proprietate minunată.

Și el ar fi fost fericit aici, chiar și cu munca și cu responsabilitățile, dacă Freya...

Dar era mai bine să nu se gândească la asta.

Era un bărbat bogat – un bărbat *foarte* bogat – și asta ar fi trebuit să fie de ajuns.

Nu era.

Se opri în mijlocul aleii și dădu capul pe spate. Cum era posibil să mai respire cu o asemenea durere? Poate că trebuia să renunțe la ea. Trecuse o *lună* fără nici o veste. Putea să mai încerce o dată să o convingă...

Nu.

Expiră și închise ochii. *Nu*. Știa prea bine ce simțea el pentru ea și dacă asta nu era suficient...

Tess începu să latre zgomotos. Christopher deschise ochii să vadă care era problema.

O siluetă se afla la capătul aleii, venind spre el. Tess alergă spre ea – purta o rochie, deci clar era o *femeie*.

Christopher înaintă.

Tess ajunse la femeie, alergă în cerc în jurul ei, lătrând tot timpul, și se întoarse în fugă spre Christopher.

Era imposibil.

Tess alergă iar spre femeie. Soarele o transformase într-o siluetă neagră, dar poziția umerilor, felul cum înclina din cap...

Christopher iuți pasul.

Purta o rochie de culoarea focului și o pălărie cu boruri largi în loc de bonetă, dar era Freya. Lăsă jos un săculeț moale și se aplecă să mângâie blestematul de câine, care aproape că îi dansa la picioare. Christopher o luă la fugă.

Ea ridică privirea și se îndreptă, cu o expresie nesigură, dar apoi zâmbi.

Freya, Freya lui.

O prinse de talie și o ridică, învârtindu-se cu ea, ignorând țipătul ei de surprindere.

Apoi gura lui o sărută, și totul fu bine.

Așa de bine!

O strânse în brațe și simți ceva în piept. Sentimentul confuz de pierdere și singurătate se evaporă.

Ea era acolo, iar totul era din nou în regulă.

– Christopher, zise ea, încercând să se îndepărteze.

El nu voia să o lase. Nu era sigur că voia să audă de ce venise.

Iar dacă spunea din nou că avea să plece, nu credea că putea suporta. Se putea frânge, căzând în genunchi să o implore.

Dar nu putea să o strângă în brațe și să o sărute o eternitate.

– De ce ești aici? întrebă el. Cum ai venit?

– Am luat diligența din Edinburgh, zise ea. Și apoi am venit pe jos din micul tău oraș.

– *Pe jos?* Sprâncenele lui se ridicară. De ce n-ai trimis vorbă? Aș fi trimis o trăsură sau aș fi venit eu.

– Chiar nu e departe, zise ea.

– Dar n-ar trebui să mergi pe jos atât. Ești invitata mea și eu...

– Am ceva pentru tine, zise ea, întrerupându-l.

Ridică mâna și scoase un lănțișor subțire de argint de la gâtul ei. El se așteptase să vadă inelul cu sigiliu vechi al lui Ran, tocit și uzat, dar de lănțișor atârna acum un inel diferit. Un inel de aur. Dădu inelul jos de pe lănțișor și i-l întinse.

El îl luă și-l examină. Pe el erau gravați un leu și o leoaică, cu gâturile împletite. Christopher clătină din cap, ridicând privirea.

– Eu nu...

Ea puse degetul pe buzele lui, reducându-i la tăcere protestul.

– Te iubesc și am încredere în tine, zise ea încet. Cred că de mai multă vreme, doar că nu mi-am dat seama. Au fost așa de multe între noi – între familiile noastre – încât mi-a fost greu să văd printre

conflicte și suferință ce ești tu pentru mine acum. Inspiră. Ce sunt eu pentru tine.

– Freya, șopti el.

– N-am terminat. Vreau să te întreb ceva, zise ea cu o voce tremurată. Aș vrea... Adică... Vrei să... Nu, așa nu-i bine. Inspiră adânc și se uită în ochii lui. Christopher Renshaw, duce de Harlowe, vrei să te însori cu mine?

El râse, dându-și capul pe spate. Apoi o ridică iarăși și se învârti cu ea. Câinele lătră. Un stol de păsări dintr-un copac din apropiere se sperie.

Și ea țipă din nou.

Dar când o puse jos zâmbea, așa de frumoasă, de *vie*.

– Da, zise el. Da, mă voi căsători cu tine, Lady Freya de Moray, pentru că te iubesc. Pentru că viața mea este goală fără tine. Și pentru că, atunci când nu ești lângă mine, lumea mea este insuportabil de plictisitoare!

– Oh, zise ea, cu ochii plini de lacrimi. Oh, te iubesc, Christopher! Știu că nu sunt cea mai plăcută femeie, dar voi încerca să...

El îi opri cuvintele cu un sărut și apoi șopti pe buzele ei:

– Nu te schimba! Nu te schimba *niciodată!* Îmi place când ești îmbufnată, îmi plac încruntăturile tale, felul în care te certi aprig cu mine. Eu vreau o *leoaică*, nu o mielușea.

– Oh! Obrajii ei se îmbujorară. Cred că e cel mai drăguț lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată.

El făcu o grimasă.

– Atunci mă voi strădui să-ți spun lucruri drăguțe în fiecare zi, deși te avertizez: nu sunt cel mai expresiv bărbat.

Ea clătină din cap, cu buzele zvâcnind.

– Tu chiar crezi că am nevoie să mă flatezi? Nu am. Am nevoie doar de tine exact așa cum ești – autoritar, ager și complet înnebunit după câinele tău. Nu te schimba, Kester! Te iubesc așa cum ești.

Apoi el o sărută lung și lent, iar când în sfârșit înălță capul, fu mulțumit să vadă că ea părea puțin ametită.

– Deci vei fi soția mea atunci, Freya de Moray, și te vei încrunta la mine în fiecare dimineață la micul dejun?

– Cu siguranță voi încerca, răspunse ea afectată, deși când își mușcă buza expresia ei gravă dispăru. Haide, dă-mi mâna!

Ea luă inelul și i-l puse pe cel de-al treilea deget, unde se potrivea perfect.

El îl privi gânditor.

– Cred că va trebui să facem unul la fel pentru tine, nu crezi, iubirea mea?

– Da, zise ea simplu și puse palma într-a lui.

Și se întoarseră spre casa Renshaw, cu Tess lângă ei.

Epilog

Regele Zânelor își întinse degetele lungi spre chipul fratelui său. Dar Rowan îl prinse de mână, tresărind când simți trupul rece ca gheața al Regelui Zânelor.

– Ia părul meu în schimb!

Regele ezită.

Ash clipi.

– Ești sigură, prințesă?

Rowan îl săgetă cu privirea.

– Vrei să fii orb?

În colțul gurii lui Ash apăru un mic zâmbet.

– Nu, mărturisesc că nu.

– În regulă atunci. Rowan inspiră adânc și se încruntă la Regele Zânelor. Iei părul meu roșu ca focul în schimb?

Regele Zânelor ridică din umeri.

– Da, sunt de acord.

Se întinse după părul lui Rowan.

Dar de data asta fu Ash cel care îl opri.

– O clipă, dragul meu frate!

Regele Zânelor se uită la el cu ceva asemănător exasperării în ochii lui argintii.

– Ce este?

Ash se ridică.

– O vei lăsa pe Marigold să plece?

– Da.

– O vei lăsa pe prințesa Rowan să plece?

– Da.

– Și mă vei lăsa și pe mine să plec. Ash zâmbi ironic. În schimbul părului lui Rowan, ne vei lăsa să plecăm fără reținere, obiecții sau înșelătorii?

– Da! șuieră Regele Zânelor, mijind ochii lui argintii. Jur!

Ash făcu o plecăciune.

– Atunci așa să fie.

Prin luminiș suflă vântul, trăgându-i și smulgându-i părul lui Rowan. Ea închise ochii strâns.

Când îi deschise din nou, lumea era plină de culoare, iar ea, Ash și Marigold se aflau în grădinile castelului.

Și capul ei era complet chel.

Înainte ca Rowan să apuce să-și ascundă capul chel, Marigold o îmbrățișă.

– Mulțumesc! strigă Marigold. Oh, îți mulțumesc, prințesă Rowan, că m-ai salvat de Tărâmul Întunecat!

– Ei bine, zise Rowan, neașteptat de emoționată, nu a fost mare lucru pentru o prietenă.

Marigold făcu un pas în spate și se uită uimită la ea.

– Eu sunt prietena ta?

– Desigur, zise Rowan. Ești prietena mea dragă acum și întotdeauna.

– Acum și întotdeauna, șopti Marigold și zâmbi precum soarele ce răsărea într-o nouă zi. Acum trebuie să-mi văd mama și tatăl. Mă scuzi?

Rowan încuviință ușor din cap, încercând să își ignore capul chel.

Marigold porni spre castel, iar Rowan se întoarse și văzu că Ash o privea zâmbind.

Mâinile îi zburară spre cap.

– Nu te uita la mine!

Dar el veni spre ea, îi luă mâinile și i le lăsă în jos.

– De ce nu? Am ochi să văd datorită ție.

– Dar... Rowan se uită uimită la el. Acum sunt urâtă.

– Nu. El clătină din cap. Nu mai ai păr, dar ești la fel de frumoasă cum ai fost întotdeauna.

Rowan l-ar fi putut contrazice, dar Ash îi acoperi gura cu a lui și o sărută. Când își ridică din nou capul, zise:

– Vrei să fii soția mea, prințesă? Am descoperit că mi-am păstrat ochii, dar tu mi-ai luat inima.

– Da, șopti Rowan. Oh, da!
Și așa făcură și trăiră fericiți...
Pentru totdeauna.

Schimbul de la curtea Tărâmului Întunecat

Mulțumiri

Ca de obicei, mulțumesc incredibilei mele editoare, Amy Pierpont, minunatei mele prim-cititoare, Susannah Taylor, și asistenților mei câini, care stau cu loialitate lângă mine când scriu: Rue, Darla și Ellie, alias Puppy Pie.

Și mulțumiri speciale prietenei mele de pe Facebook, Paola, care și-a numit câinele Tess!